

Truyện edit mừng sinh nhật box tiểu thuyết lần 5

trình bày
LÊ QUÝ ĐƠN
com

Convert: ngọcquynh520

Edit: tan_hye

Tan mừng mỗi ngày

Dạ
Tà
Vực

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thiên Kiếp Chính Là Thiên Kiếp

Chương 2: Tại Sao U'!

Chương 3: Tứ Cô Nương

Chương 4: Bắt Con Chuột

Chương 5: Nhà Văn Lễ

Chương 6: Gia Đình?

Chương 7: Tâm Tư Của Tam Gia

Chương 8: Mất Cả Chì Lẫn Chài

Chương 9: Gả Hay Không Gả?

Chương 10: Quyền Lợi Tiểu Thư

Chương 11: Xuất Giá

Chương 12: Gả Cho Gà Thì Theo Gà

Chương 13: Song Sinh

Chương 14: Đụng Vỡ

Chương 15: Ngoài Ý Muốn

Chương 16: Chim Quý

Chương 17: Đáp Lễ

Chương 18: Tiểu Thư Đồng

Chương 19: Cuộc Chiến Giữa Gà Và Hạc

Chương 20: Nửa Đêm Không Người Nói Tiếng Mèo

Chương 21: Thư Đồng Đáng Ghét

Chương 22: Lão Sư Gia Đình

Chương 23: Chuyện Viết Chữ

Chương 24: Học Lễ Nghi

Chương 25: Thúc Tẩu

Chương 26: Ngôn Ngữ Của Mèo

Chương 27: Xuyên Môn

Chương 28: Động Lòng Chỉ Là Trong Nháy Mắt
Chương 29: Miêu Nữ Cứu Thư Đồng
Chương 30: Nói Điều Kiện!
Chương 31: Ra Phủ Gặp Nạn
Chương 32: Ngủ Cùng Giường
Chương 33: Con Riêng
Chương 34: Nường Không Dễ Làm
Chương 35: Tiến Triển Có Chút Kỳ Quái
Chương 36: Thư Đồng Vô Lễ
Chương 37: Tỏ Tình Rõ Ràng
Chương 38: Nước Cờ Cao
Chương 39: Thư Đồng Tâm Sự
Chương 40: Phong Ba Năm Mới
Chương 41: Nhị Thiếu Gia La Cà
Chương 42: Chuẩn Bị Năm Mới
Chương 43: Bị Áp Đảo Hay Áp Đảo Trở Lại
Chương 44: Năm Mới
Chương 45: Lại Trở Về Đường Cũ
Chương 46: Thăm Gia Tới Chúc Tết
Chương 47: Ngày Sinh Nhật
Chương 48: Kinh Biến
Chương 49: Một Người Một Con Mèo Đi Thiên Nhai
Chương 50: Người Là Thê Tử Của Ta
Chương 51: Dung Mạo Người Thích
Chương 52: Không Vứt Bỏ Được Tình Cảm
Chương 53: Tân Nường

Mục lục

<u>Chương 1: Thiên Kiếp Chính Là Thiên Kiếp</u>
<u>Chương 2: Tại Sao U!</u>
<u>Chương 3: Tứ Cô Nương</u>
<u>Chương 4: Bắt Con Chuột</u>
<u>Chương 5: Nhà Văn Lễ</u>
<u>Chương 6: Gia Đình?</u>
<u>Chương 7: Tâm Tư Của Tam Gia</u>
<u>Chương 8: Mất Cả Chì Lăn Chài</u>
<u>Chương 9: Gả Hay Không Gả?</u>
<u>Chương 10: Quyền Lợi Tiểu Thư</u>
<u>Chương 11: Xuất Giá</u>
<u>Chương 12: Gả Cho Gà Thì Theo Gà</u>
<u>Chương 13: Song Sinh</u>
<u>Chương 14: Đụng Vỡ</u>
<u>Chương 15: Ngoài Ý Muốn</u>
<u>Chương 16: Chim Quý</u>
<u>Chương 17: Đáp Lễ</u>
<u>Chương 18: Tiểu Thư Đồng</u>
<u>Chương 19: Cuộc Chiến Giữa Gà Và Hạc</u>
<u>Chương 20: Nửa Đêm Không Người Nói Tiếng Mèo</u>
<u>Chương 21: Thư Đồng Đáng Ghét</u>
<u>Chương 22: Lão Sư Gia Đình</u>
<u>Chương 23: Chuyện Viết Chữ</u>
<u>Chương 24: Học Lễ Nghi</u>
<u>Chương 25: Thúc Tẩu</u>
<u>Chương 26: Ngôn Ngữ Của Mèo</u>
<u>Chương 27: Xuyên Môn</u>
<u>Chương 28: Động Lòng Chi Là Trong Nháy Mắt</u>
<u>Chương 29: Miêu Nữ Cứu Thư Đồng</u>
<u>Chương 30: Nói Điều Kiện!</u>
<u>Chương 31: Ra Phủ Gặp Nạn</u>
<u>Chương 32: Ngủ Cùng Giường</u>
<u>Chương 33: Con Riêng</u>
<u>Chương 34: Nương Không Dễ Làm</u>
<u>Chương 35: Tiến Triển Có Chút Kỳ Quái</u>
<u>Chương 36: Thư Đồng Vô Lễ</u>
<u>Chương 37: Tô Tình Rõ Ràng</u>
<u>Chương 38: Nước Cờ Cao</u>

Chương 39: Thư Đồng Tâm Sự
Chương 40: Phong Ba Năm Mới
Chương 41: Nhị Thiếu Gia La Cà
Chương 42: Chuẩn Bị Năm Mới
Chương 43: Bị Áp Đảo Hay Áp Đảo Trở Lại
Chương 44: Năm Mới
Chương 45: Lại Trở Về Đường Cũ
Chương 46: Thăm Gia Tới Chúc Tết
Chương 47: Ngày Sinh Nhật
Chương 48: Kinh Biến
Chương 49: Một Người Một Con Mèo Đi Thiên Nhai
Chương 50: Người Là Thê Tử Của Ta
Chương 51: Dung Mạo Người Thích
Chương 52: Không Vứt Bỏ Được Tình Cảm
Chương 53: Tân Nương

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thiên Kiếp Chính Là Thiên Kiếp

Lưu Giai Giai 21 tuổi, là sinh viên năm nhất trường quân đội, nhập học được ba tháng, hết thầy cũng coi như thuận lợi.

Lúc cô thi vào trường quân đội thì cả nhà đều cực kỳ vui mừng, thậm chí tổ chức một bữa tiệc nhỏ để ủng hộ, khích lệ. Chỉ có một mình Lưu Giai là người buồn bực, cô rõ ràng là người cuối cùng đăng ký vào trường quân đội, nhưng bởi vì một phần sai sót, ma xui quỷ khiến làm cô bị nhét vào trong trường quân đội.

Lưu Giai Giai sinh ra ở một gia đình quân đội, từ khi chiến tranh với Nhật Bản cho tới bây giờ, toàn gia từ già đến trẻ tất cả đều là quân nhân. Từ khi tan học cho tới khi về đến cửa nhà vẫn là một màu xanh quân trang!

Cô chỉ là muốn học tại một trường học bình thường, giả bộ mềm mại một chút, nũng nịu một chút để kết giao bạn trai, kết quả đây, tất cả tan vỡ hoàn toàn.

Thanh xuân a! Chính là một khắc họa bi kịch.

Khi Lưu Giai Giai vất vả vượt qua ba tháng ở trong trường học, trường quân đội quyết định tổ chức một cuộc huấn luyện thông tin chiến đấu.

Theo Lão Sư nói, thể năng của Lưu Giai Giai có thể so với nam sinh, cho nên bố trí một cứ điểm thông tin cho một mình cô. Lưu Giai Giai phải công trên lưng mười mấy cân thiết bị từ điểm xuất phát đến trên đỉnh núi, sau đó xuống chân núi báo cáo tình hình trên đỉnh núi. Đoạn đường này

cũng không dễ đi, quan trọng là phải che giấu thân thể chính mình, nếu như bại lộ liền bị loại bỏ.

Mặc dù cô không thích làm quân nhân, nhưng trời sinh có tinh thần không chịu nhận thua.

Cho nên Lưu Giai Giai cố gắng hết sức không bị bất luận kẻ nào phát hiện, còn một chút xíu thì đến gần mục tiêu. Rốt cuộc đi tới địa điểm bản đồ chỉ định, cô vừa định để thiết bị xuống, nhưng trong rừng cây đột nhiên nhảy ra một vật đen thùi lùi dọa cô giật mình.

Vật này có xu hướng xẹt qua thân thể cô rơi xuống bên cạnh, Lưu Giai Giai sợ nó đụng phải thiết bị nên nhảy sang bên cạnh một chút. Nhưng thiết bị sau lưng quá nặng, trực tiếp làm cho cô ngã ra đằng sau.

Hông rồi! Bộ này thiết bị là tân tiến nhất toàn quân, nếu đập xuống như vậy thì cô còn không bị giam lại a! Lưu Giai Giai dùng hết toàn lực thay đổi thân thể, từ nằm trở thành bò. Nhưng tối hôm qua trời vừa mới mưa xong, cô trực tiếp nằm lên vũng nước trong.

Đây là gặp cái gì xui xẻo vậy, rốt cuộc là cái đồ quý gì đột nhiên xông tới, chờ bắt được nó không đem nhốt vào trong lồng tre một tháng là không thể.

Cô nhìn ngay lập tức xem là vật gì đụng cô, nhưng là, đó là một con báo toàn thân xanh đen!

Chỉ là ánh mắt của nó có chút kỳ quái, tại sao lại nhìn từ trên xuống thấp?

Lưu Giai Giai lấy làm kinh hãi, nhìn con báo này nói: "Người vội đi tìm chết sao, không có việc gì chạy loạn làm cái gì, thiết bị của ta không sao chứ?" Cô quay đầu lại nhìn sau lưng, nhưng lại không thấy thiết bị, là bị

ném đi rồi sao? Đang suy nghĩ thế nhưng con báo lại mở miệng nói chuyện: "Ta không phải vội vàng đi đầu thai, là vội vàng tránh thiên kiếp."

Con báo. Con báo nói chuyện, hơn nữa âm thanh còn hết sức dễ nghe! Lưu Giai Giai tự an ủi mình: "Ta nhất định là đang ngủ mê, bởi vì quá mệt mỏi ngủ thiếp đi cho nên nằm mơ." Đúng rồi, cái này nhất định là một giấc mộng.

Con báo rất bất đắc dĩ than thở, nói: "Người không có nằm mơ, người vì thay ta cản thiên kiếp nên chết."

"Người mới chết rồi, cả nhà người mới chết rồi." Lưu Giai Giai nghe nó nguyên rủa mình chết không bình tĩnh được, mặc kệ đối phương là mèo hay là người liền phản bác.

Cô từ trước đến giờ luôn hi vọng mình sửa tính khí nóng như lửa này, bất đắc dĩ có thể nói là do gia tộc di truyền. Cha là một sĩ quan, từ trước đến giờ đều dính lửa. Mẹ thì tốt hơn chút, chỉ là bác sĩ trong bệnh viện quân y nhưng cũng cực kỳ nghiêm khắc. Anh trai mặt ngoài hiền hòa, chỉ là nếu như chọc tới anh ấy, vậy ngày thứ hai người có thể bò dậy khỏi giường coi như là vô cùng may mắn.

Con báo dùng móng vuốt gãi gãi đầu mèo của mình, nói: "Người, nhìn phía dưới."

Lưu Giai Giai nhìn theo móng vuốt mèo, phía dưới có một người đang nằm trong vũng nước, người này nhìn thế nào cũng là mình. Lưu Giai Giai hung hăng bóp mặt mình, muốn tỉnh lại từ trong mộng.

"Không đau, là mộng."

"Dĩ nhiên không đau, người đã chết."

"Rơi vũng nước cũng có thể ngã chết, người cho là ta ngu ngốc sao."
Lưu Giai Giai nhảy về phía con báo, phát hiện mình lại có thể trực tiếp bay tới trước mặt con báo.

Con báo đưa móng vuốt ra đặt lên trên đầu của nàng, nói: "Bởi vì.
Bởi vì vốn là thiên kiếp nên bổ vào trên người ta, nhưng là lại bổ vào trên người của người, cho nên."

"Đùa cái gì thế." Lưu Giai Giai bắt được da lông con báo không ngừng lắc lư, con báo vung móng vuốt lên cô liền cảm nhận một cỗ lực lượng đánh tới mình, liền lùi về phía sau mấy bước mới dừng lại.

Con báo nói: "Đây đã là lần Thiên kiếp cuối cùng, qua lần này ta liền có thể phi thăng thành tiên, sao người có thể vô lễ với ta như thế?"

"Tiên? Vậy người có thể giúp ta sống lại sao?" Lưu Giai Giai vừa rồi mới bị một kích kia thì đã hiểu con báo này quả thật không phải mèo bình thường, cho nên có thể có một tia hi vọng, nói.

"Người cho là người bị Thiên kiếp đánh còn có thể sống tới bây giờ sao?" Con báo nói lời này thì có chút chột dạ, quay đầu sang bên cạnh, dù sao nếu như không phải là mình nhảy ra thì cô cũng sẽ không bị Thiên kiếp đánh trúng.

ta.n_hy.e.diễn.n-đà.n-lê.qu.ý-đ.ôn

"Cái gì? Người hại chết ta nhưng lại không có biện pháp giúp ta sống lại? Ta dù không sống được, vậy cũng phải giết chết người trước đã ." Lưu Giai Giai vươn tay chụp vào con báo, mặc dù không muốn làm quân nhân nhưng cũng không muốn chết ah, hơn nữa còn là lý do chết hồ đồ như vậy.

Con báo bởi vì lỗi tại mình nên cũng không tiện ra tay với người ta lần nữa, vì vậy lui lại mấy bước, nói: "Cùng lắm thì, ta đền người một cái mạng."

Lưu Giai Giai bắt mấy lần vẫn chưa bắt được, dừng lại nói: "Đền thế nào."

Con báo nói: "Mèo có chín cái mạng, ta cho người một cái, chỉ là."

"Chỉ là làm sao?"

"Chẳng qua ta không biết người sẽ sống lại ở nơi nào, bởi vì nếu ta đưa ra một cái mạng thì ta không cách nào tập trung tinh lực."

"Hả? Người." Lưu Giai Giai vốn định phản đối, nhưng con báo đã mở miệng ra, một con mèo màu tím nhạt từ trong miệng của nó nhảy ra ngoài, hơn nữa nhào thẳng tới chỗ Lưu Giai Giai.

Lưu Giai Giai muốn tránh, nhưng mèo kia đã quấn ở trên người của cô. Lưu Giai Giai chỉ cảm thấy toàn thân rất đau, vô cùng đau! Quát to một tiếng, liền cảm giác cảnh vật chung quanh đột nhiên trở nên vụn vụn, thân thể của cô cũng từ từ vụn vụn theo mà thay đổi, lúc bị hút vào thì cảnh vật bên trong cũng thay đổi.

Trong tiểu thuyết không phải đều nói vào thời điểm này đều mất đi ý thức sao? Nhưng Lưu Giai Giai nhưng không có, cô vẫn hết sức tỉnh táo, từ trong cảnh vật phức tạp ra ngoài, cô cảm giác mắt mình đang nhắm lại, trên người còn đang đau đến không chịu được, nhất là tay và đầu.

Hình như mình ngã bị thương đầu đi, tại sao tay cũng đau. Cô muốn giơ tay ấn ấn đầu đang đau, thế nhưng thân thể lại cứng ngắc, động một chút cũng không được. Đang lúc sầu khổ, nghe bên tai có âm thanh khóc rống hơn nữa càng ngày càng có thể nghe rõ ràng.

(Từ đoạn này là cổ đại rồi nên mình chuyển hết về ngôn ngữ cổ đại nhé ^_^)

Nghe thấy hình như là hai nữ tử, một khóc lớn nói: "An nhi đã đi, ta sống ở trên đời thế nào, không bằng cứ đi theo nàng như vậy đi, trên đường đến hoàng tuyền hai mẹ con chúng ta cũng có thể chiếu cố lẫn nhau."

Một người khác thì vội vàng khuyên nhủ: "Cô nương người đừng nghĩ quẩn như vậy, lúc này người chết thì xong hết mọi chuyện, nhưng nhị tiểu thư thì phải làm thế nào? Những thứ ăn tươi nuốt sống kia, còn không trực tiếp ném tiểu thư vào trong miệng quan tài mai táng ở một địa phương không biết tên, ngay cả gia phả cũng không được vào, chẳng phải để cho nàng thành cô hồn vô chủ không có nhà cũng không có tộc sao."

Vốn đang đau đầu, hai nữ nhân này vừa khóc rống vừa đối thoại (nói chuyện) giống như châm vào tim Lưu Giai Giai. Nàng từ từ mở mắt ra, loáng thoáng thấy hai cái bóng dáng, một đứng ở bên cạnh ghế nhỏ, một người khác quỳ gối bên dưới giống như đang khẩn cầu người nọ.

"Ừ." Không phải đang ở trong rừng sao? Tại sao phải xuất hiện một nữ nhân muốn tự sát đây!

Hai nữ nhân hình như toàn thân chấn động đồng thời ngừng động tác, họ nhìn lại trên giường, thấy người vốn là không tiếng động nằm ở nơi đó bây giờ đã mở ra cặp mắt mê ly, một tay đang muốn nâng lên lại không nâng không nổi.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tại Sao Ừ!

"Ôi, tiểu thư. Nhị tiểu thư tỉnh lại." Tề mụ chỉ vào giường kinh hô.

Tứ cô nương từ khi sinh ra đã không được yêu thương, đang muốn tìm cái chết, đột nhiên nghe được thanh âm của Tề mụ, nhìn lên trên giường. Đúng vậy, khuê nữ của mình nguyên bản đã trút hơi thở cuối cùng bây giờ đã mở hai mắt ra, tay còn vừa động động một cái. Nàng lập tức nhảy xuống ghế nhỏ, chạy về phía giường, trái tim đập thịch thịch.

Đầu óc Lưu Giai Giai đang choáng váng, đột nhiên bị một nữ nhân điên cuồng ôm lấy, suýt nữa thì ngạt chết. Nàng ho nhẹ mấy tiếng, sau đó dùng hết hơi sức toàn thân nói: "Khó thở."

Tứ cô nương vội vã buông tay ra, khóc rống nói: "Đúng đúng, là nương hồ đồ, mau hít khí. Tề mụ nhanh nhanh lấy quạt quạt chút gió cho An ca nhi."

"Ôi!" Tề mụ đáp ứng rồi cuống quýt tìm quạt tới, đứng ở trước giường dùng sức quạt.

Bên này Tề Giai Giai cuối cùng có thể hít được chút không khí mới mẻ, đầu óc cũng tỉnh táo rất nhiều. Cảnh vật trong mắt cũng từ từ rõ ràng! Nàng nhìn nữ nhân đang ôm mình khóc thút thít ước chừng chỉ mới hơn 20 tuổi, lông mày mắt hạnh, ngày thường ngược lại hết sức xinh đẹp. Mà nữ nhân bên cạnh thì là một phụ nhân trung niên, nhưng là nữ sinh nam tướng (sinh ra là con gái nhưng ngoại hình giống con trai), mắt to mày rậm, mặt vuông

hình chữ điền. Trên mặt các nàng đều mang lệ, vẻ mặt vui mừng khác thường.

Những thứ này cũng không tính là cái gì, quan trọng là y phục của các nàng mặc trên người giống như y phục của các cô gái trong kịch cổ trang. Hơn nữa nhìn gian phòng kia, bên trong cũng là tràn đầy sắc thái cổ xưa mà không có một chút hiện đại nào.

Tứ cô nương nhìn nữ nhi không nói một lời chỉ dùng đôi mắt đen to như quả nho nhìn chung quanh, khóe miệng còn thỉnh thoảng co quắp, cho là vết thương trên người vẫn còn đau, vì vậy khóc không ra tiếng: "Ta thương con a, bị thương còn đau không?"

Nàng đáng thương vậy? Lưu Giai Giai buồn bực, chính mình là một cái nữ nhân hai mươi một tuổi thế nào lại thành nữ nhi của một nữ nhân chỉ lớn hơn mình mấy tuổi rồi. Vươn tay muốn đẩy nàng ra, bị nữ nhân ôm chặt như vậy, cảm giác thật là hết sức không được tự nhiên. Nhưng khi nhìn thấy tay mình, Lưu Giai Giai sợ ngây người.

Cái tay này thật nhỏ, bàn tay trước kia chỉ cần một tay cũng có thể cầm được bóng rổ còn đâu. Nàng không tin, đưa cái tay chuyển qua trước mắt mình lắc lắc mấy cái. Vẫn không tin, lại lấy tay bấm lên khuôn mặt của mình.

"Đau."

"Con a, người bấm lên chính mình tất nhiên sẽ đau, người làm sao. Mau buông tay xuống." Tâm thần tứ cô nương loạn thành một đoàn, cử chỉ của nữ nhi sau khi tỉnh lại thật làm cho người ta không hiểu, chẳng lẽ là té thương tổn đến đầu óc? Nàng càng nghĩ càng sợ, nước mắt lại không nhịn được rơi xuống.

Tề mụ vội vàng nói: "Cô nương đừng nóng vội, xem nô tỳ chỉ lo cao hứng, thế nhưng quên không đi mời đại phu, nô tỳ sẽ đi đại phu đến nhìn

cho nhị tiểu thư ngay đây." Nói xong thì nâng váy muốn đi ra ngoài.

Mắt Lưu Giai Giai nhìn bóng lưng Tề mụ, tay áo kia thật dài, giày thêu lộ ra lúc nhấc chân cũng chứng minh một chút.

Nàng im lặng rồi!

Tứ cô nương nhìn trong mắt nữ nhi một lát hiện lên kinh hoảng, một lát mất mát, một lát lại thoáng hiện phần hận. Trong lòng cũng không khỏi nhớ tới chuyện cũ trước kia, rơi lệ nói: "Con a, là nương xin lỗi người, nếu không phải do nương vô dụng thì làm sao người sẽ bị người khi dễ, dẫn đến một thân thương tổn, thiếu chút nữa thì"

Đúng rồi, nếu như không phải là con của người không có chết thì nàng lại xuyên qua như thế nào? Vậy? Chẳng lẽ giới tính cũng bị đổi. Lưu Giai Giai vạn lần không ngờ chuyện tình chỉ có ở trong sách, trên TV lại xảy ra trên người mình, đây hết thảy đều phải trách nó.

"Người, cái con mèo khốn kiếp này." Lưu Giai Giai hét lớn một tiếng, nhưng bởi vì thân thể này vừa khôi phục lại nên vẫn còn rất yếu ớt, nàng lại liều lĩnh la to như vậy lập tức làm cho não bộ thiếu dưỡng, ngọe đầu hôn mê.

Tứ cô nương nghe nữ nhi đột nhiên kêu to không khỏi sợ hết hồn, lại thấy nàng đột nhiên không còn tiếng động thì hoảng sợ, linh hồn cũng bay đi một nửa. Nàng vốn xuất thân là nha hoàn không có kiến thức gì, một hồi này hù dọa nàng nhất thời không có chủ ý gì, nàng vội vàng hốt hoảng chạy ra ngoài cửa, hét lớn: "Có ai không, có ai không. An nhi đã hôn mê, mau tìm đại phu tới." Nhưng kêu một hồi lâu cũng không thấy có ai trả lời, lúc này mới nghĩ đến chỗ ở của mình vắng vẻ, làm gì có ai nghe được nàng gào thét.

Tứ cô nương càng thêm nản lòng thoái chí, lại loạng choạng đi trở về đến trước giường, ôm lấy thân thể nữ nhi vẫn còn chưa trưởng thành khóc

thút thít thật nhỏ. Đời này nàng mệnh khổ coi như xong, không nghĩ đến lại làm liên lụy tới nữ nhi của mình, không biết kiếp trước đã tạo cái nghiệp gì a!

Đang trong bi thương thì Tề mù trở lại, vừa đi vừa lau lệ, nhìn thấy Tứ cô nương thì bịch một tiếng, quỳ gối xuống cạnh chân nàng nói: "Cô nương, Tề mù thực xin lỗi người chuyện tìm đại phu kia, người lưu lại là hai cái người mơ hồ, nô tỳ kêu hần tìm đại phu hần nói cái gì Tam thiếu gia bên Nhị phu nhân phát sốt, chờ xem xong bên kia mới đến nhìn nhị tiểu thư."

"Thôi! Toàn bộ là những cái mắt nhìn cao, chỉ có thể thương con của ta còn nhỏ tuổi lại phải chịu khổ với nương ta đây." Tứ cô nương lại bắt đầu lau lệ, Tề mù cũng khóc thút thít.

Ngược lại Tề mù đã từng trải, nàng khóc xong thì đi giặt khăn tới lau mặt cho nhị tiểu thư, lại đổi y phục sạch sẽ nói: "Cô nương vẫn là không nên khóc, nhị tiểu thư có thể tỉnh lại chứng minh là người có đại phúc, người phải giữ vững tinh thần."

Tứ cô nương nhìn gương mặt nữ nhi tái nhợt, xoa xoa nước mắt nói: "Tề mù nói đúng lắm, vì nữ nhi ta cũng phải cố gắng ưỡn thẳng lưng."

Tề mù gật đầu một cái, nàng biết Tứ cô nương vốn là người tính tình cực kỳ hèn yếu, nhưng có nữ nhi ngược lại là kiên cường không ít. Nàng nhìn nàng từ khi mới vào cái nhà này, sau lại lại phụ trách chăm sóc ăn uống cuộc sống thường ngày của nàng. Suy nghĩ một chút cũng đã có vài chục năm thời gian rồi, nàng hoàn toàn không lấy cái gì thái độ chủ tử, cũng không hô tới quát lui với người hầu! Tề mù vốn là người số khổ, hai người sống nương tựa lẫn nhau, cũng coi nhau như mẹ con ruột thịt.

Hai người, một người vào phòng bếp nhỏ nấu cháo, một người thì ở trong phòng chăm sóc An nhi, cho đến buổi trưa, lúc này Lưu Giai Giai

đang nằm ở trên giường không nhúc nhích từ từ mở hai mắt ra.

"Nhị tiểu thư người đã tỉnh, có đói không, Tề mụ đi bưng cháo ngay tới cho người ăn." Tề mụ thấy tiểu thư tỉnh, lúc này nước mắt lại không nhận được chảy xuống.

Lại tới, trong mộng đã nghe được tiếng khóc của hai người, tỉnh nhìn cũng là mắt đầy lệ. Tính cả đời trước cũng chưa nhìn thấy có người chảy nhiều nước mắt như vậy, trong lòng Lưu Giai Giai vô cùng buồn bực! Tỉnh lại lần nữa, nàng đã tiếp nhận sự thực mình xuyên qua rồi. Nhưng vẫn không tiếp nhận được hai nữ nhân khóc cả một ngày nay này, quá âm ỉ rồi !

"Ừm!" Trong bụng quả thật có chút đói, nên gật đầu đồng ý ăn cơm.

Sống cũng đã sống lại, chỉ chờ thân thể tốt hơn gọi con yêu báo tới tính sổ. Quyết định chủ ý, nàng từng ngậm từng ngậm nuốt lấy nửa chén cháo. Đang ăn, thì nghe Tề mụ lại khóc không ra tiếng: "Tứ cô nương mau đến xem, nhị tiểu thư thật tốt rồi, ăn nửa bát cháo."

"Là thật sao?" Tứ cô nương từ phòng ngoài đi vào, thấy nữ nhi quả nhiên ăn không ít cũng vui mừng rơi lệ nói: "Bình thường chỉ ăn vài miếng, té xuống cũng ăn nhiều hơn."

Tại sao ư! Không phải chỉ vừa ăn nửa bát cháo mà cũng phải vui tới phát khóc sao!?

Chỉ là thân thể này rốt cuộc vẫn còn yếu, nửa chén cháo đã no rồi. Nàng lắc đầu một cái, nhưng lại nghĩ là không muốn. Tề mụ cũng rất nghe lời cầm chén đi, sau đó dùng khăn lụa vì nàng chùi sạch khóe miệng.

Tứ cô nương ngồi ở bên giường, hỏi "Con a, trên người còn có chỗ nào còn đau hay không?"

Lưu Giai Giai giựt giựt khóe miệng không nói, hai chữ ‘ con a ’ này thật sự làm cho nàng không thể nào tiếp thu được.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tứ Cô Nương

Nàng lúc này mới nhớ tới bây giờ mình vẫn chưa biết giới tính hiện tại, nàng cũng không để ý bên cạnh có người hay không, đem tay vươn vào trong chăn sờ mó***. Sờ tới chỗ ấy, lại cẩn thận trái phải toàn bộ đều mò tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Bằng phẳng, không có đối tượng! Lại sờ lên trước ngực, mặc dù nhỏ nhưng là hai bao đất mềm nhũn, vẫn đủ rõ ràng.

Tứ cô nương thấy động tác này của nữ nhi hết sức kỳ quái, nói: "Trên người nhột sao?"

Lưu Giai Giai lắc đầu một cái, xem ra nữ nhân này hết sức quan tâm mình, chỉ là gọi nàng là mẹ, cửa này trong lòng nàng không cách nào làm được.

Tứ cô nương đỡ nàng nằm xuống, đang muốn hỏi nàng cái gì thì nghe bên ngoài có người nói: "Tứ cô nương có đó không?"

Tề mụ vội vàng đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau dẫn theo một vị nữ y quan đi vào. Tứ cô nương thấy nàng chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, thì nhú nhú mày nói: "Thế nào không phải là y quan?"

Người nữ y quan kia trả lời: "Tứ cô nương, Vu y quan đang ở chỗ Nhị phu nhân xem bệnh cho Tam thiếu gia không thể phân thân ra được, cho nên để cho Xuân Nhi tới bên này nhìn một chút."

Trong lòng Tứ cô nương tuy không vui, nhưng lo lắng cho thương thế của nữ nhi, liền nói: "Trước xem bệnh cho An nhi đã."

Nữ y quan Xuân Nhi đi lên trước, lấy tay Lưu Giai Giai tỉ mỉ tìm kiếm một hồi lâu, y thuật của nàng chỉ hiểu biết sơ sơ nên cũng tìm không ra nguyên nhân, liền trực tiếp mở ra băng vải trên đầu nhìn nhìn nói: "Thương thế của Nhị tiểu thư không có nghiêm trọng, chỉ là chứng khí hư thể yếu, nghỉ ngơi một chút là được rồi."

"Nói vậy, vừa rồi thiếu chút nữa thì đi, ngay cả hơi thở cũng." Tề mụ không xem bệnh được, thế nhưng lại rõ ràng nữ y quan này hồ ngôn loạn ngữ (nói xằng nói bậy), rõ ràng người đã từng chết đi, nàng lại vẫn nói không có việc gì, điều này sao có thể?

Nữ y quan đều là người làm trong phủ lựa chọn ra những người có chút khôn khéo đưa đi theo một vị danh y học tập y thuật, chuyên xem bệnh cho các nữ quyến hậu viện, cũng đều là hạ nhân. Vốn là viện tử này là do Vu y quan phụ trách, nhưng một là do bị Nhị phu nhân tranh chấp, hai là do Tứ cô nương xuất thân là nha hoàn, lại không có ai để dựa vào, bị đưa đến viện vắng vẻ nhất trong hậu viện để ở, cho nên cũng không hầu trong viện! Nhưng dù sao người ta còn là chủ tử, cho nên mới để cho tân đồ đệ Xuân Nhi đi qua nhìn xem, coi như giải quyết xong chuyện này.

Xuân Nhi cũng là cái mặt mỏng sợ trách móc, hừ nhẹ một tiếng vừa viết phương thuốc vừa nói: "Có thể tới nhìn cũng không tệ rồi, Tứ cô nương là một người hiểu chuyện, sư phụ ta đã không để ta ở bên kia của Nhị phu nhân chuyên tâm phục vụ mà đến xem tiểu thư, nếu là người khác còn chưa có tới đâu, đây cũng là do sư phụ ta thiện tâm. Nếu đổi thành người khác, không nói cũng biết." Nàng nói câu không nói cũng biết so với kia còn không phải là đả thương người.

Tề mụ là một người nhanh miệng, vừa nghe nàng nói như thế liền tức giận, nói: "Người cũng chỉ là cái tiểu đệ tử, nói như vậy là sao? Tứ cô nương và tiểu thư dù sao cũng là chủ tử, các người là người làm muốn đến nhìn thì tới nhìn, muốn không đến nhìn thì cũng không tới sao?"

"Ai ô, lời này nói như thế nào. Ta là người làm, bắt quá người làm này cũng bề bộn nhiều việc. Nhị phu nhân bên kia cũng có thật nhiều chuyện đấy!" Xuân Nhi đập toa thuốc một tiếng rơi trên bàn nói: "Thuốc ta đã khai (ý là đã kê đơn), có đi theo lấy hay không tùy người." Nói xong hừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

"Người đập cái gì mà đập, làm phản rồi, nơi này là nơi người có thể đập đông đập tây sao" Tề mụ muốn đi kéo Xuân Nhi mắng cho một chút, Tứ cô nương liền vội vàng kéo nàng nói: "Thôi, chớ cùng các nàng âm ỉ, tránh cho chọc cơn giận không đâu. Đi đi lấy thuốc cho tiểu thư, lấy thêm chút băng nữa, miễn cho lại nóng nảy."

"Cô nương chỉ người có thể nhịn." Tề mụ than thở, đi lấy phương thuốc, mà Tứ cô nương thì ngồi xuống lại bắt đầu gặt lệ.

Lưu Giai Giai không khỏi nghĩ đến một câu nói: nữ nhân a, người rất cuộc có thể chảy bao nhiêu nước mắt!

Muốn khuyên giải, lại không biết nói gì. Không khuyên giải, lỗ tay này cũng khó có thể yên tĩnh được.

"Đau." Lưu Giai Giai cố gắng nặn ra một chữ, Tứ cô nương quả nhiên dừng lại, nói: "Con a, đau ở đâu?"

Lưu Giai Giai không nói, mặc cho mẫu thân được gọi là Tứ cô nương từ từ kiểm tra thân thể nàng.

Vốn cho là mình trầm mặc như vậy sẽ khiến người hoài nghi, không ngờ Tứ cô nương và Tề mụ đều đang không lộ vẻ có gì ngoài ý muốn, ngược lại cảm thấy nàng không nói ngược lại rất bình thường.

Sau lại mới biết, nhị tiểu thư này trời sinh chính là cái hũ nút một gậy cũng không đánh ra tiếng vang, không trách được nàng vẫn phun từng chữ từng chữ, họ cũng không hoài nghi!

t.an-hy.e-die.n-d.an-l.e-q.uy-d.on

Mấy ngày nay Lưu Giai Giai tương đối nghe lời, để cho nàng ăn cơm liền ăn cơm, để cho nàng uống thuốc liền uống thuốc! Dựa vào nguyên tắc dưỡng tốt thân thể thì mới có hơi sức tính sổ với con báo này. Đồng thời, thông qua vào đối thoại giữa Tứ cô nương và Tề mụ thì nàng có chút hiểu biết về thân thể này.

Thân thể này nhũ danh gọi Thấm Tử An, năm nay mới vừa mười bốn tuổi. Mẹ đẻ chính là Tứ cô nương này, vốn là nha đầu hồi môn của Tam phu nhân Thấm phủ, họ Tôn gọi Hỉ nhi. Năm mười lăm tuổi, Thấm lão gia (tên tuổi, tướng mạo không biết) bởi vì say rượu □ nàng. Sau đó nàng liền mang bầu nữ nhi Thấm Tử An. Nhưng bởi vì Tam phu nhân vốn là thiếp hơn nữa lại thường hay bất hòa với Đại phu nhân và Nhị phu nhân, sao họ có thể chứa thêm được nàng, nha đầu phía dưới câu lão gia đi. Vì vậy ngay cả thân phận thiếp thất cũng không cho nàng, treo lên thân phàm cô nương rồi bị đầy đi đến địa phương vắng vẻ nhất trong hậu viện. Liên tiếp mấy năm cũng không cách nào nhìn thấy Thấm lão gia, kể cả gia yến cũng không được hoan nghênh.

Thấm Tử An này đại khái bởi vì thân phận hèn mọn của mình bình thường cũng rất ít nói chuyện với người khác, hôm đó bởi vì mẩu thân làm rơi chốt cửa ngoài viện, nàng chạy đi nhặt. Ai ngờ chạy quá nhanh nên đụng vào nữ nhi của đại phu nhân, cũng chính là đại tiểu thư trong phủ, Thấm Nguyệt Đan. Nàng vốn là Nhị phu nhân sinh ra, sau bị đưa đến chỗ đại phu nhân. Khi còn bé lại đính hôn với nhà cao cửa (ý nói đính hôn với nhà giàu hơn, hoặc có quyền thế hơn), chỉ chờ tới lễ thành niên mười lăm liền qua cửa làm trưởng tức (con dâu cả). Cho nên, từ nhỏ đã quen được nuông chiều, trong nhà trên dưới không ai dám trêu chọc .

Lại nói, Đại tiểu thư Thấm Nguyệt Đan này cũng không thích cái muội muội trầm lặng này, lại ghét vật kia bắn liền đá chốt cửa vào trong ao sen, sau đó châm chọc Thấm Tử An mấy câu mới đi. Thấm Tử An này chớ nhìn

nàng bình thường im lặng không nói nhưng tính tình lại vô cùng bướng bỉnh, cũng không gọi người lớn liền nhảy vào trong ao sen tự mình đi tìm.

Phía dưới ao hoa sen này tất cả đều là cỏ dại rễ cây, nàng bị ngã ở trong ao. Mà trong ao lại có núi giả, đầu của nàng vừa khéo lại đụng vào, thời điểm ngã xuống còn bị gãy tay, chờ được người cứu lên đã thoi thóp. Vu y quan tới cũng chỉ là nhìn sơ qua, liền khai phương thuốc rồi đi.

Không ngờ, ngày thứ hai Thẩm Tử An không tiếng động liền đi, mà Lưu Giai Giai lại đúng lúc này tới đây.

Đối với tin tức ở thế giới này tạm thời chỉ thu được như vậy, niên đại không rõ, phụ thân là quan lại hay là thương nhân cũng không rõ. Chỉ là tranh đấu đại gia tộc gay gắt, điểm này lại làm cho nàng nhức đầu, nếu như có thể chọn, nàng tình nguyện xuyên tới thế giới võ hiệp, cuộc chiến tranh đoạt trong giang hồ dù sao cũng thoải mái hơn tranh đấu giữa các nữ nhân.

Lại qua khoảng mười ngày, thân thể Lưu Giai Giai đã tốt hơn có thể xuống giường đi bộ. Chỉ là nàng không quen với thế giới này, cho nên có thể nói ít liền nói ít. Bởi vì trước kia Thẩm Tử An tính tình như hũ nút, cho nên tất cả đều thuận lợi. Nàng bắt đầu nghĩ tới gọi con báo như thế nào, đầu tiên phải tìm một chỗ không có người mới được.

Nữ nhân trong đại trạch viện này đều là không ra cổng trước không vào cổng trong, cộng thêm thân thể nàng yếu đuối, cho nên Tứ cô nương và Tề mụ cũng thay phiên chăm sóc nàng. Tối nay, Tứ cô nương lại đưa nàng đến trên giường, cũng đắp chăn cho nàng.

Vì có thể có được không gian riêng của mình, Lưu Giai Giai nói câu dài nhất kể từ khi tới nơi này: "Tự ta có thể."

Năm chữ, trong lòng Tứ cô nương tính toán một chút. Liền cười nói: "Thật có thể không?"

"Ừ." Gật đầu mãnh liệt.

"Tốt lắm tốt lắm, nương đã biết, không cần gặt đầu thêm nữa, cẩn thận nhức đầu." Tứ cô nương thối đèn trong phòng sau đó lại xác định chặn trên người nữ nhi đắp rất chặt rồi, cho nên liền đi ra phòng ngoài.

Gian phòng nơi này chia làm gian trong và gian ngoài, nếu như chủ nhân của gian phòng kia là nữ tử, phòng trong là nơi chỉ có các cô nương và các tiểu thư được đến, có thể nói là mật thất trong khuê phòng, cũng là nơi cấm nam nhân vào. Mà phòng ngoài là bày một cái tháp (giường nhỏ), để tiện gọi người, cũng có thể dùng để nghỉ ngơi buổi chiều.

Giữa phòng trong và phòng ngoài chỉ có một màn cửa thêu hoa, không có tính cách âm.

Vốn là Tứ cô nương vẫn ngủ cùng Thẩm Tử An ở gian phòng này, mà Tề mụ là ngủ ở phòng bên cạnh.

Lưu Giai Giai cũng chính là Thẩm Tử An bây giờ, nàng không nghe được phòng ngoài có động tĩnh gì, liền nằm ở trên giường kêu: "Con báo người ở đâu, đi ra ngoài một chút." Không có thanh âm, cũng không có phản ứng gì.

"Con báo thối, người đi ra cho ta." Thẩm Tử An không dám lớn tiếng, chỉ dám nói nhỏ giống như niệm chú. Thế nhưng niệm chú giống như là niệm chú thôi miên, đọc được mười mấy lần thì nàng lại nhịn không được chìm vào giấc ngủ say.

TÂN NƯƠNG MỚI GÀ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bắt Con Chuột

Người đang ngủ cũng có thể đi bộ sao? Hơn nữa còn uyển chuyển nhẹ nhàng như bay, cho đến khi đứng ở một địa phương trên đất đầy lá phong mới dừng lại.

Kỳ quái là, nơi này không trông cây phong thế nào lại có lá phong đây?

Đi vài bước, phía trước có một cái lương đình (chòi nghỉ mát).

Nhìn xung quanh trừ lương đình ra cũng không có chỗ nào khác có thể đi, cho nên liền đi vào. Cho đến khi đứng ở trong lương đình nàng mới phát hiện có một thiếu nữ quyến rũ đang ngồi bên trong, trong tay nàng còn bưng ly trà, nhìn thấy Thẩm Tử An đến gần liền khẽ mỉm cười.

Thẩm Tử An nhìn thiếu nữ tuyệt thế dung mạo trước mặt làm cho nàng có chút say mê, không chỉ gương mặt, chính là dáng người yếu điệu tư thái mê người thật khiến cho người ta phải suy nghĩ miên man, nghĩ nghĩ nếu như mình là nam nhân khẳng định sẽ trực tiếp đụng ngã nàng.

"Người gọi ta?" Thiếu nữ khẽ mỉm cười, Thẩm Tử An cảm giác như mình bị sét đánh hung hăng, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại. Đại não bị chập mạch nửa ngày mới khôi phục lại chức năng, sau đó cảm thấy không đúng nói: "Ta gọi tên chính là con báo. Chẳng lẽ người chính là." Nghĩ tới đây nàng ngược lại thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc là yêu quái, đã nói nhân loại không thể nào có bộ dáng gieo họa như thế được.

Thiếu nữ gật đầu một cái, nói: "Đúng vậy, người có thể gọi ta là Miêu nhi."

"Miêu nhi, mèo cái đầu người. Tại sao người lại đưa ta tới chỗ này, nhanh đưa ta trở về." Thầm Tử An tức giận, dù sao chuyện trở về mới là quan trọng, cũng không kịp thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp của con báo này rồi.

Miêu nhi nghịch nghịch tóc của mình, quynh rũ mười phần nói: "Không thể nào, lúc đầu ta đã nói qua, dùng một mạng đổi một mạng cho người. Cái khác phải xem duyên phận, ta cũng không cách nào nắm chắc."

"Như vậy ta."

"Không trở về được, trừ phi ta khôi phục lực lượng."

"Làm thế nào để khôi phục lực lượng?"

"Máu."

Thầm Tử An ôm cổ nói: "Người uống máu người?"

Miêu nhi bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Người xem quá nhiều phim cường thi rồi, là máu một loại chuột. Mèo và chuột là thiên địch, cái này người cũng không biết sao?"

Thầm Tử An gật đầu liên tục nói: "Vậy mau đi bắt."

Miêu nhi nói: "Ta theo người đến nơi này đã dùng hết tất cả lực lượng, lại cho người một cái mạng nên không cách nào hiện ra chân thân, dùng cái gì đi bắt chuột được."

"Vậy làm sao bây giờ?" Thầm Tử An nóng nảy, nói: "Mặc dù tuổi nhỏ sẽ không bị thiệt thòi, nhưng nơi này là cổ đại. Nơi này cô gái mười lăm tuổi đã tính là trưởng thành liền muốn tìm nam nhân xứng đáng để gả đi rồi."

Coi như Thăm Tử An này là một tiểu thư, nhưng lại có mẹ là một nha hoàn, ngay cả là thiếp thất cũng không phải, hơn nữa còn là một tiểu thư thứ xuất bị khinh bỉ. Lại nói danh tự (tên) này, Tử An quá tầm thường, ném ra một gạch cũng có thể đập chết năm sáu cái cùng tên ."

"Người đã bắt mẫn như vậy, vậy thì bắt chuột thay ta đi. Chỉ cần buổi tối để con chuột dưới lá phong này là được rồi." Một lá phong bay về phía Thăm Tử An, nàng co quắp khóe miệng nói: "Không có biện pháp khác?"

"Không có." Miêu nhi cũng than thở.

"Nhưng mà một mình ta, đi đâu tìm chuột."

"Người có một mạng của ta, sẽ có lực lượng suy đoán giống ta. Thời gian không nhiều lắm, người trở về đi, nhớ lời ta nói. Uống xong máu của một trăm con chuột, có lẽ ta có thể hiện ra chân thân. Nhưng muốn có được lực lượng, ta cũng không biết phải mất bao lâu." Nói còn chưa dứt lời, trên đầu Miêu nhi đột nhiên xuất hiện hai cái tai mèo, nàng cau mày nói: "Ta đã không còn lực lượng để nói chuyện với người, trở về đi."

Thăm Tử An sợ hết hồn, cảm thấy thân thể như đang rơi xuống.

Mở mắt tỉnh lại, phát hiện mình người còn đang ở trên giường, mà trời vẫn đang tối, không khỏi thở ra một hơi. Vốn tưởng rằng chuyện vừa rồi chỉ là mộng, nhưng trong tay vẫn còn đang cầm lá Phong.

Lá Phong này rất lớn, hơn nữa hết sức vững chắc. Thăm Tử An thở dài, nhìn xem, xuyên qua nữ nhân này đã xui xẻo như vậy, lại còn phải đi bắt chuột thay con mèo, cái này muốn nàng bắt thế nào a! Mặc dù nàng không giống những nữ nhân khác sợ chuột muốn chết, nhưng muốn nàng đưa tay đi bắt thì điều này cũng cần phải có dũng khí nhất định mới được.

Cái mẹ nó Miêu Nhi, thật làm cho người ta không nói được lời nào.

Rối rắm một đêm, ngày thứ hai thức dậy chính mình mặc y phục xong rồi đi ra khỏi phòng trong. Tứ cô nương thấy tinh thần nữ nhi đã tốt hơn nhiều thì trong lòng rất vui mừng, rửa mặt cho nàng xong lại chải búi tóc song kê, nói: "Có phải buồn bực hay không, có muốn nương dẫn người ra ngoài vườn đi một chút hay không."

"Không." Thấm Tử An vẫn không có thói quen, bởi vì gọi một nữ nhân chỉ lớn hơn mình vài tuổi là nương điều này cũng cần phải có dũng khí!

"Được, không đi thì không đi." Tứ cô nương cho là nàng sợ gặp người ngoài, chỉ thở dài trong nội tâm cũng không ép buộc nữ nhi.

Thấm Tử An đã thấy trình độ cứng chiêu nữ nhi của Tứ cô nương, nếu như mình đi, chẳng phải nàng sẽ rất tịch mịch sao? Chỉ là, hiện tại cũng không cần nghĩ đến người khác, vẫn là nghĩ cách bắt chuột thế nào đi!

Ăn điểm tâm xong, Tề mục dọn dẹp bàn, Tứ cô nương cầm đế giày ngồi trên cái tháp (cái giường nhỏ, từ sau mình sẽ không giải thích nữa nhé ^^) làm việc. Thấm Tử An tự mình đi tới viện (sân, sân trong), tiểu viện này cũng không lớn, ở trung tâm để hai ghế nhỏ và một cái bàn gỗ quét màu hồng. Lại trồng một chút hoa hoa thảo thảo (cây hoa để trang trí), nhưng bởi vì đã sắp đến mùa đông, cho nên màu sắc hơi vàng, có loại cảm giác vắng vẻ.

Bên cạnh bồn hoa này chính là phòng chứa củi, bởi vì viện này cách người trong phủ rất xa, cho nên phòng bếp cũng chuẩn bị đầy đủ hết củi nước. Trong phòng củi chắc là có chuột đi, Thấm Tử An xắn tay áo thật dài lên liền đi vào.

Trong phòng củi cũng không nhiều củi, chất đống cũng không ngay ngắn. Đi vào Thấm Tử An liền tức giận, cái này bảo nàng làm thế nào đi tìm chuột.

Nhưng là, trong tai lại nghe được âm thanh chi chi, mặc dù rất nhỏ nhưng nàng vẫn có thể nghe được.

Nhất định là con chuột, theo bản năng Thẩm Tử An nhẹ nhàng đi đến từ từ, lúc đi ngay cả một chút âm thanh cũng không có. Chính nàng cũng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng đi qua mấy cây củi khô, tuy nhiên lại không có một tiếng động nào phát ra. Tiếp nàng làm một động tác mà ngay cả chính mình cũng kinh hãi, thế nhưng trực tiếp đứng trước mặt đồng củi, ánh mắt gắt gao nhìn một cái cửa động ngăn người.

Vì sao? Nàng vì sao phải làm như vậy?

Muốn đi, nhưng đi nhưng thân thể không nghe điều khiển của bộ não mà tiếp tục ngồi cạnh. Cũng không biết trải qua bao lâu, một bóng dáng màu xám từ bên trong thận trọng đi ra.

Thân thể này liền không cần phản ứng, trực tiếp nhào tới.

Chờ Thẩm Tử An tỉnh táo lại, trong tay nàng đã nắm một con chuột! Mọi người đều nói chuột thấy mèo đều sợ hãi, động một chút cũng không dám động.

"Tiểu thư. Nhị tiểu thư." Ngoài cửa vang lên tiếng Tề mụ, Thẩm Tử An không chút nghĩ ngợi đem con chuột đặt ở bên trong ông tay rộng lớn của y phục. Sau đó đi ra, nói: "Ở đây."

"Ai yêu (tiếng kinh hô, tỏ ý kinh ngạc), tiểu tử tông của ta làm sao người lại chạy tới nơi đó chơi, phòng chứa củi lộn xộn ngộ nhỡ lại ngã thì làm thế nào. Mau ra đây, mau ra đây." Tề mụ khẩn trương kéo Thẩm Tử An qua xem xét từ trên xuống dưới một chút, thấy không có gì khác khác thường mới thả lỏng tâm.

"Trở về phòng!" Thẩm Tử An đi về phía trong phòng, cười một tiếng với Tứ cô nương vẫn ngồi ở chỗ đó thêu thùa, sau đó liền chạy vào phòng

trong.

Tứ cô nương đang vá đế giày, đột nhiên thấy nữ nhi cười sợ hết hồn, một kim đâm vào tay. Nàng vừa hút ngón tay của mình vừa cười, Tề mụ đi vào liền ồn ào nói: "Cô nương, người bị kim đâm vào tay còn cười được."

Tứ cô nương nhỏ giọng nói: "Tề mụ, tiểu thư vừa mới cười với ta, đã nhiều năm cũng không thấy nàng cười một tiếng."

Tề mụ vui vẻ nói: "Thật sao?"

Tứ cô nương dùng sức gật đầu một cái, nói: "Nhỏ tiếng chút, đừng để nàng nghe thấy, nếu không xấu hổ về sau lại không cười nữa."

"Cô nương nói đúng lắm, nói đúng lắm. Hôm nay cao hứng như thế, ta liền đem nửa con gà lần trước Tam phu nhân làm tiệc trăng tròn đưa tới luộc rồi ăn."

"Này rất tốt, nhớ để lại chút nước nấu cháo gà, mỗi ngày cho tiểu thư uống một chút bồi dưỡng thân thể." Tứ cô nương phân phó rồi tiếp tục vá đế giày.

Thế nhưng phòng ngoài vốn không có cách âm, cho nên bên ngoài nói gì Thẩm Tử An ở bên trong đều nghe rất rõ ràng. Nghĩ tới Tứ cô nương rõ ràng cũng là chủ tử, thế nào muốn ăn gà cũng khó khăn như vậy. Chẳng lẽ cuộc sống Thẩm gia này vô cùng túng thiếu? Vậy sao còn cưới nhiều lão bà như vậy, nam nhân cổ đại a, thật đúng là không nghĩ ra!

Nàng lấy lá Phong đẩy con chuột kia, nói cũng quái dị, con chuột kia bị lá Phong đập liền không thể động đậy. Thẩm Tử An cũng không biết Miêu nhi uống máu như thế nào, nhìn chăm chăm lá Phong, sợ bị Tứ cô nương, các nàng phát hiện liền để lá Phong vào một góc khuất sau đó đi ra phòng ngoài.

Tứ cô nương đang vá đế giày cho nữ nhi, bởi vì dù sao còn chưa trưởng thành, đế cũng nhỏ hơn rất nhiều. Thế nhưng đế giày cũng có nhiều hình dạng như vậy sao? Thế nhưng vá thành hình cánh hoa, trông rất sống động rất xinh đẹp. Thấm Tử An cảm thấy kinh ngạc, giày của nàng trước kia đa số đều là là giày vận động hoặc giày da, làm gì có giày xinh đẹp hơn nữa lại là đế giày xinh đẹp như vậy.

Nàng đi đến gần nhìn, vẻ hiếu kỳ của nàng làm Tứ cô nương cảm thấy vô cùng đau lòng.

"Muốn học không?"

"Tốt!" Chưa từng học qua thêu thùa, trước kia liền ngay cả vá cái quần đều là mời người làm cho.

"Con ta, trước kia đã học qua thêu hoa, cái này và những thứ kia cũng không có gì khác nhau. Bởi vì là việc nặng, nương sợ làm tay người bị thương nên cũng không dạy, chỉ là chẳng mấy nữa thì sẽ xuất giá rồi, cái này không học cũng không phải là chuyện tốt. Thật ra thì rất dễ dàng, chính là đế giày cứng rắn một chút, trước phải dùng cái dùi chọc vài lỗ, sau đó lấy kim chỉ xuyên qua, sẽ được bộ dáng như như vậy." Tứ cô nương rất có kiên nhẫn dạy, nhưng tâm Thấm Tử An đã bay đi mất, này vừa mới 14 đã muốn lập gia đình, cái thời đại là cái gì a! Bởi vì phân tâm, nàng cũng nhìn thấy nhưng không hiểu rõ lắm. Lại nhìn những cái khác, mới đưa tay ra, nói: "Thử một chút."

Tứ cô nương đưa đế giày cho nàng, nói: "Cẩn thận tay."

"Ừm!" Trước tiên, Thấm Tử An cầm dùi lên theo lời Tứ cô nương ban đầu thì đâm lỗ xuống, đế quá cứng, dùng sức lực nửa ngày mới đâm được. Tiếp đó lại cầm kim chỉ lên xuyên qua lỗ, lần này ngược lại nhẹ nhõm, ở mặt dưới nàng bắt đầu cầm kim lôi chỉ qua.

Một cái kim nho nhỏ xuất hiện, chỉ là dùng sức kéo quá nhỏ, kéo không được chặt chẽ lắm.

Tứ cô nương cười nói: "Rất tốt, xuống kim ở chỗ này."

Thẩm Tử An theo lời của nàng mà làm, bất tri bất giác thế nhưng đã đến giờ ăn cơm trưa.

TÂN NƯƠNG MỚI GÀ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nhà Văn Lễ

(Nhà Văn Lễ: tức là nhà có lễ nghi, lễ tiết)

Editor: tan_hye

Tề mụ bưng thức ăn đi lên, thấy hai mẹ con này một dạy một học thì cũng vui mừng, ấm áp. Nàng để thức ăn xuống bàn, nói: "Cô nương có thể dùng bữa."

Tứ cô nương đáp ứng một tiếng, lôi kéo nữ nhi rửa tay sạch trước mới ngồi ở trên bàn cơm. Tề mụ bởi vì có dính chút quan hệ thân thích với Tứ cô nương, cho nên sau khi Tứ cô nương bị chèn ép tới đây liền để cho nàng cùng mình ngồi cùng bàn ăn cơm. Tề mụ cũng thuận theo tự nhiên ngồi xuống, chia thức ăn cho hai mẹ con.

"Tề mụ người cũng ăn đi." Trong lòng Tứ cô nương cao hứng, một là nữ nhi đã tốt hơn, hai là hình như nàng thân thiết với mình hơn.

"Ai!" Tề mụ gấp miếng thịt gà cho Thẩm Tử An, nói: "Ăn nhiều thịt mới có thể có bộ dạng xinh đẹp."

Thẩm Tử An buồn bực, chẳng lẽ thế giới này là triều Đường coi mặt là đẹp sao? Ăn nhiều thịt chỉ có nhiều thịt hơn, làm sao có thể xinh đẹp. Lại nói bộ dáng Thẩm Tử An này, nàng nhìn trong gương, cũng có chín phần giống Tứ cô nương, coi như trưởng thành cũng không thể trở thành mỹ nhân tuyệt sắc giống như mèo được. Nhưng mà cũng may là không giống,

nếu giống như cái dạng kia, vừa đi ra ngoài chỉ sợ nhất định sẽ đưa tới không ít tài tử giai nhân, hoặc là đề tài giật dử vì hồng nhan.

Nàng ăn một miếng thịt gà, nhàn nhạt cũng không có gì tư vị, nghĩ có lẽ tài nghệ nấu ăn của Tề mục cũng không phải là cao. Bởi vì mấy ngày qua thức ăn đều là một vị, hơn nữa màu sắc món ăn cũng nhạt, ngay cả một bát nước tương cũng không có.

"Thế nào, không hợp khẩu vị?" Tề mục là một người nhanh miệng, thấy bộ dạng Thẩm Tử An ăn thức giống nuốt thuốc liền trực tiếp nói: "Đều do mấy ngày trước thời điểm phát gia vị ta đến quá muộn, kết quả trừ muối ăn ra cái gì cũng đều không còn. Tiểu thư trước cứ ăn tạm đi, qua mấy ngày nô tỳ dù phải bỏ tấm mặt mo này cũng phải làm cho bọn họ lấy ra một chút."

Thẩm Tử An rốt cuộc không nhịn được nữa, nói: "Thẩm gia không có tiền sao?"

Tứ cô nương buông đũa xuống, lạnh nhạt nói: "Phụ thân người mới vừa thăng chức quan Lục Phẩm, tháng này lương bổng cũng tăng thêm không ít. Đều tại nương vô dụng, không được phụ thân người coi trọng làm cho người phải chịu khổ." Vừa nói vừa muốn gạt lệ.

Thẩm Tử An hồi hận rồi a, vội vàng nói: "Nương dùng bữa." Nói xong gấp thịt gà cho Tứ cô nương. Tứ cô nương này là một người đơn thuần, nguyên bản trong lòng đau khổ, không nghĩ đến nữ nhi lại thân thiết như vậy liền cũng không suy nghĩ nhiều nữa!

Ba người đang ăn vui vẻ, liền nghe ngoài cửa có người cười, nói: "Tứ cô nương có ở đây không?" vừa dứt lời, một ma ma mang theo hai tiểu nha hoàn đi vào, thấy các nàng đang dùng cơm, ma ma này nói: "Ồ, thật là tới không đúng lúc."

Tứ cô nương đứng lên nói: "Thì ra là Khúc ma ma, không biết ma ma tới có chuyện gì sao?"

Khúc ma ma liếc mắt nhìn Thẩm Tử An nói: "Nhị tiểu thư đã tốt hơn rồi, vừa vặn lão thái thái ở Trung Châu đến nhớ nhung mấy tôn nhi tôn nữ (tôn nhi: cháu trai, tôn nữ: cháu gái) la hét muốn tới nhìn một chút. Phu nhân hi vọng Cô nương chuẩn bị một chút, làm cho nhị tiểu thư vài món y phục đẹp đẽ, miễn cho Đại gia và Nhị gia bên Trung Châu chê cười."

Tứ cô nương gật đầu đồng ý, nhưng Tề mụ lại hừ lạnh một tiếng nói: "Nói cái gì làm y phục mới, chính là năm ngoái tất cả viện đều được phát rất nhiều vải vóc nhưng mà đến phiên chúng ta đây thì một mảnh vải cũng không thấy đâu! Ngược lại y phục của tiểu thư đều là y phục cũ của ta và với Cô nương sửa lại để mặc, thế thì muốn lấy cái gì mà may y phục mới."

Khúc ma ma là một người khéo léo, mặc dù trong lòng tức giận nhưng ngoài mặt lại cười nói: "Lời này của Tề mụ người nói thế nào, năm ngoái những thứ vải vóc kia là do một nô tài không có mắt thu mua về, vốn cũng không màu sắc tốt gì, đại phu nhân sợ các vị phu nhân, Cô nương không thích vì vậy cất giấu những thứ đồ đó đi. Vừa vặn, người bên Trung Châu tới nhìn, cho nên liền phân cho mỗi viện một chút. Ai không nghĩ, lại rơi xuống Tứ cô nương. Đại phu nhân cũng hiểu được, cho nên hôm nay để cho nô tỳ mang đến hai khối, Cô nương và nhị tiểu thư xem một chút xem có hợp ý không?" tiểu nha đầu sau lưng nàng cũng là có nhãn lực (mắt nhìn, khả năng nhìn người, đánh giá hoàn cảnh), lập tức chạy đi gọi gã sai vặt phía ngoài đem hai khối vải ôm vào đặt lên bàn.

Tứ cô nương liếc mắt nhìn chất vải, nói: "Vây thay ta cảm ơn đại phu nhân."

Khúc ma ma cười nói: "Vây không có việc gì thì nô tỳ đi trước, chờ lão thái thái gọi liền tới đón các ngài."

Chờ đám người Khúc ma ma đi hết, Tề mụ bấm bấm khối vải, nói: "Trái lại chất liệu vải tốt, chỉ là màu sắc."

Thẩm Tử An cũng cảm thấy màu sắc này không được, màu xám tro rất dễ làm người ta tức giận.

Tứ cô nương nói: "Không sợ, ta thêu chút hoa văn trang trí lên trên, hẳn là có thể làm món y phục giữ thể diện cho tiểu thư."

Trong lòng Thẩm Tử An lắc đầu, quan trọng không phải làm cho nàng mà phải là làm cho người mới đúng, tuổi còn quá trẻ đã phải ở góa vậy thì cuộc sống sau này làm sao sống a! Nhìn phân thượng (phần) nàng đối với mình thật tốt, mình sẽ nghĩ biện pháp khiến cái phụ thân chưa từng gặp mặt đó đối tốt nàng chút, có lẽ về sau sẽ tốt hơn.

Nếu đặt ở hiện đại, nàng đã sớm khuyên Tứ cô nương ly hôn rồi gả cho người khác, nhưng nơi này là cổ đại, gả lần hai chỉ sợ còn khó hơn quyến rũ Thẩm lão gia tới đây.

t.a.n-h.y.e-d.d.l.q.d

Bất quá, nguyên do Tứ cô nương bắt đầu dạy nàng học thuộc gia phả, là để nàng không bị bêu xấu trước mặt người ngoài. Bởi vì lúc trước Thẩm Tử An rất ít đi ra ngoài cũng không nói với người khác một câu, cho nên tất cả mọi người đều nói nhị tiểu thư này là một đứa ngốc. Tứ cô nương vừa vá để giày vừa nói tình huống hiện tại của Thẩm gia cho nàng nghe.

Mà Thẩm Tử An thông qua những điều nghe được công với phân tích của chính mình cuối cùng cũng hiểu được Thẩm gia này thì ra còn nổi danh trong vùng là nhà Văn Lễ.

Thẩm phụ nguyên danh (tên) Thẩm Thanh Bình cũng chính là phụ thân của Thẩm Tử An, bây giờ được cấp cho chức quan Lục Phẩm. Hẳn có thể nói là một nhân vật Truyền Kỳ, hẳn xuất thân thấp hèn, phụ thân là tên đồ tể (người làm nghề sát sinh, người giết heo), sinh ra ba người con trai.

Thẩm Thanh Bình là lão Nhị, bởi vì thuở nhỏ cố gắng đi học, lúc hai mươi hai tuổi trúng cao bảng, là Bảng Nhãn được đích thân Hoàng đế chọn. Cùng năm đó được Hộ Bộ Tả Lang nhìn trúng gả nữ nhi thứ xuất Viên thị cho hắn, Lưu thị này tuy là thứ xuất nhưng cũng là tiểu thư thế gia, cho nên có thể gả cho hắn một người nhàn rỗi không quan không chức cũng là vì danh tiếng có tài.

Cưới được một năm vẫn không sinh được, Viên thị liền đem nha đầu bên cạnh Lưu thị thu ở trong phòng Thẩm Thanh Bình.

Nhưng ban đầu Thẩm Thanh Bình đã đính hôn với một nhà ở quê hương, tuy nhà gái tiểu môn tiểu hộ (nhà nhỏ, nhà nghèo hơn), nhưng là hợp tình hợp lý, Thẩm Thanh Bình cũng không thể vứt bỏ cuộc hôn nhân này được. Vì vậy liền nhận người vào phủ trở thành Tam phu nhân.

Nhị phu nhân Lưu thị sinh cho Thẩm Thanh Bình một trai một gái, chỉ là đều cho làm con thừa tự của đại phu nhân. Năm ngoái lại thêm con trai, hết sức vui mừng.

Tam phu nhân chỉ có một con trai, tháng trước vừa mới đầy tháng, bởi vì xuất thân thấp hèn, nàng trước mặt Đại phu nhân và Nhị phu nhân luôn không ngẩng đầu lên được, cho nên khi chuyện của Tứ cô nương xảy ra, cũng không dám ra mặt hộ.

Thẩm Tử An tổng kết lại. Mẫu thân là cái ngoài ý muốn, nàng cũng là một cái ngoài ý muốn, cho nên hai cái ngoài ý muốn cộng lại liền bị đuổi ra khỏi gia tộc.

Cuộc sống này không có cách nào vượt qua rồi! Ngay cả một ngày nổi danh cũng không cho a. Vốn định lôi kéo cái cha và nương ở chung một chỗ, nhưng cứ theo tình hình này, cho dù qua cửa ải này của cha thì cũng khó qua được cửa ải của Đại phu nhân và Nhị phu nhân. Họ tức có thể mang Tứ cô nương đưa vào đây thì cũng có biện pháp bức nàng đến tình

cảnh càng lúng túng hơn, huống chi nàng cũng không phải là một nhi tử (con trai), nếu là nhi tử sợ là Tứ cô nương đã thành thị thiếp rồi.

Lấy được những thông tin này, Thẩm Tử An trở lại phòng trong, nàng nhìn phía dưới lá Phong trước, vốn là con chuột còn sống nháy lộn xộn đã hoàn toàn trở thành một cây khô (xác chết khô). Nàng cần phải hủy thi diệt tích trước, tìm cái khăn tay cũ bọc thi thể con chuột rồi đi ra ngoài. Tề mụ và Tứ cô nương đang bận làm y phục cũng không chú ý tới Thẩm Tử An đang làm những cái gì. Nàng lấy thi thể trực tiếp ném vào bên trong bếp lò, ngày mai đốt lửa thì cây khô liền biến mất rồi.

Về phần chuyện của Thẩm phủ, đi một bước tính một bước đi!

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Gia Đình?

Editor: tan_hye

Lại nói lão thái thái ở Trung Châu nói đến liền đến, Thẩm gia ở Trung Châu và Thông Châu đều thuộc phương Bắc. Cho nên đại bộ phận người ta đều nhân dịp chưa tới mùa đông liền vội vàng đi thăm thân thích, nhất là lão nhân nhà này, nếu là trời đông tuyết phủ ra cửa cũng không tiện lắm.

Thẩm Tử An xuyên tới đây đã hơn một tháng, cũng bắt được hơn mười con chuột rồi.

Hôm nay, cuối cùng cũng được gặp cái được gọi là người nhà, vừa nghĩ tới không khỏi nhìn trời thở dài!

Người người đều là vui sướng, y phục cũng rất gọn gàng, so sánh Tứ cô nương với nhị đẳng nha hoàn cũng không bằng. Ngược lại nàng, bởi vì Tứ cô nương nói nàng cũng sắp trưởng thành rồi, không ăn mặc khá hơn chút sao được? Cho nên hao phí rất nhiều tâm tư, làm cho khối vải màu xám tro trở lên linh hoạt, đầy sức sống.

Bên trong là trường bào khéo léo, là Tứ cô nương phải mất hai đêm thêu hạnh hoa (hoa hạnh) lên, nhiều đóa hoa hợp lại giống như khảm nạm tầng tầng màu kim. Bên ngoài mặc một cái áo choàng nhỏ, cũng thêu lên các kiểu hoa văn xinh đẹp. Hai cái này mặc vào ngược lại cũng giống bộ dáng một tiểu thư.

Tay nghề của Tứ cô nương cũng vô cùng khéo léo, không riêng việc thêu thùa, ngay cả trang trí hoa văn cũng làm rất tốt. Trên đầu Thẩm Tử An này được nàng chải thành kiểu song kế xinh đẹp, lại cài lên đóa hoa, cũng có vẻ hoạt bát đáng yêu.

Thẩm Tử An trái lại rất thích y phục này, gọn gàng, cũng không giống nữ nhân khác y phục dài dãi, nhẹ nhàng cơn gió thổi tới bay bay giống như cánh chim .

Tứ cô nương mang nàng đi gặp Đại phu nhân, Nhị phu nhân và Tam phu nhân trước.

Đại phu người này quả nhiên là xuất thân tiểu thư từ gia đình giàu có, trên người tự có một khí thế uy nghiêm, lông mày lá liễu, mắt phượng, ngày thường cực đoan trang, bề ngoài nhìn qua là một người tốt bụng như Bồ Tát. Chỉ là Thẩm Tử An từ trên người mẫu thân đời trước nên có suy nghĩ hoàn toàn khác, đó chính là nữ nhân ngày thường càng giống Bồ Tát thì càng bừa hăn! Thôi không nói thêm nữa, ngược lại Nhị phu nhân này ngày thường may mắn, ngũ quan này toàn bộ đều thể hiện sự khéo léo. Mỗi bộ phận nếu để riêng thì đều không có nổi trội, nhưng để chung một chỗ lại tạo cảm giác rất sống động, hết sức dễ nhìn.

Tam phu nhân luôn luôn cúi đầu, ngược lại nàng lại có dung mạo rất tốt, kể cả dung mạo của cả hai phu nhân cộng lại chỉ sợ cũng không bằng một phần vạn nàng. Có lẽ cũng bởi vì cái này nên nàng vẫn luôn bị xa lánh đi!

Thẩm Tử An đều thấy qua rồi, may mắn trước kia Tứ cô nương cũng dạy nàng làm lễ chào hỏi như thế nào, chỉ sợ nàng gây ra chút sai lầm gì lại mang rắc rối đến. Thẩm Tử An vừa mới đến cũng không rõ ràng mọi chuyện, cho nên có thể nhìn đều nhìn, huống chi trong đại sảnh có nhiều người, các nàng cũng sẽ không làm khó nàng, đúng không?

Nàng nhìn qua các ca ca, tỷ tỷ của ba vị phu nhân, đại ca Thẩm Nguyên Chính xem ra là một người thành thật, vẫn luôn đứng ở bên cạnh đại phu nhân không nói một lời. Mà đôi mắt của Thẩm Nguyệt Đan luôn quét tới quét lui trên người nàng, gương mặt khinh bỉ. Bất quá không thể không nói, dung mạo của nàng so với Nhị phu nhân thì đẹp hơn rất nhiều, chẳng qua là phần khí tức ngạo mạn (kiêu căng) kia, cũng quá thịnh (dồi dào, đầy đủ, nhiều) đi. Giống như tất cả mọi người đang ngồi ở đây, cũng đều không cao quý như nàng.

Lúc này ngoài cửa có tên sai vặt vào thông báo: "Lão gia để cho nô tài tới thông báo cho các vị phu nhân là lão thái thái và Đại lão gia, Tam lão gia đã đến cửa giữa rồi, để cho mọi người đi ra ngoài đón, không cần quá âm ỉ, lão thái thái vừa mới xuống xe, đầu còn đang đau."

"Biết." Đại phu nhân trả lời xong, liền nói: "Lão thái thái nhức đầu, vậy thì nhạc khí (*) ngoài cửa cũng không cần nữa thôi." Nói xong đứng lên mang theo mọi người ra cửa đón người.

(*): nhạc cụ dùng để thổi để tạo không khí vui mừng. Ở Trung Quốc, khi đón khách quý, chủ nhà sẽ cho người thổi nhạc ngoài cửa, tỏ ý chào đón, vui mừng khi có khách quý đến thăm.

Cái khê động này làm Thẩm Tử An lập tức hiểu ra cái gì gọi là váy lụa tung bay theo làn gió thơm rồi, chỉ là Tứ cô nương lại tự giác lôi kéo nàng đi ra phía sau. Trước mặt chính là Tam phu nhân và một người ma ma đang ôm Tam thiếu gia, các nàng cũng đi rất chậm, cách phía trước khoảng mấy bước.

Cái này một tự nhiên không tạo thành hai đội hình, đại phu nhân và Nhị phu nhân là cùng một phe, Tam phu nhân này mặc dù không bầu bạn với Tứ cô nương, nhưng cũng coi như là quen biết, vì vậy liền đi cùng nhau.

Đến cửa giữa, không thấy bóng dáng lão thái thái ngược lại, lại thấy được hình dáng của Trầm Thanh Bình là cha của thân thể này.

Nếu như trẻ thêm vài tuổi nữa, cái người cha ngược lại cũng là một đối tượng có thể khiến cho thiếu nữ động lòng. Toàn thân mười phần mang phong độ của người trí thức, cũng có ngạo khí thư sinh, khí chất quả thật rất xuất chúng, chẳng trách Tứ cô nương khi nhắc tới hẳn lại không có nửa phần hận ý, ngược lại có mấy phần quyến luyến.

Liếc mắt nhìn từ xa, Thẩm Tử An mất một nửa sức lực, cảm thấy cổ hơi đau liền rụt đầu lại. Tứ cô nương cau mày hỏi "Lạnh sao?"

"Không có." Thẩm Tử An cảm thấy ở tha hương (đất khách quê người) có một người thật lòng quan tâm mình không tệ, mặc dù người nàng quan tâm là nữ nhi mình, nhưng nếu đã chiếm thân thể người ta dù sao thì vẫn nên vì nương người ta làm chút việc đi!

Đang suy nghĩ, nhóm lão phu nhân đã đi tới.

Nhìn Lão phu nhân này lập tức làm cho Thẩm Tử An nghĩ tới Cổ mẫu trong Hồng Lô Mộng, quả nhiên là có khí chất của lão phu nhân. Hai đại nha hoàn nâng đỡ ở hai bên, trên khuôn mặt đại phu nhân liền vội vàng treo lên nụ cười, đi lên phía trước nói: "Con dâu thỉnh an lão phu nhân, mấy ngày nay ngài có mạnh khỏe không?"

"Tốt lắm. Ở, hôm nay trời lạnh, các người cũng đừng ở chỗ này nữa, nhanh vào nhà đi!" Lão thái thái cười ha hả kêu mọi người đứng dậy, sau đó được mọi người vây quanh nghênh đón vào phòng. Mà khách nam thì nghỉ ngơi tại tiền đường, cô nương và nàng dâu đều ở đây, không tiện đi vào hậu đường.

Lão thái thái ngồi ở trên giường, đầu tiên là mấy vị phu nhân, sau đó là mấy người nhỏ liên tiếp thỉnh an. Thẩm Tử An chú ý tới, đại tiểu thư Thẩm Nguyệt Đan này tâm cao khí ngạo ở trước mặt lão phu nhân dáng vẻ hoàn

toàn trái ngược, tổ mẫu dài tổ mẫu ngắn kêu liên tục không ngừng. Mà Đại Thiều Gia Thẩm Nguyên Chính thỉnh an xong liền lui thân đi ra tiền đường.

Đến phiên Thẩm Tử An, nàng bước nhỏ nhẹ nhàng đi tới, sau đó nhẹ nhàng quỳ xuống nói: "Tôn nhi thỉnh an tổ mẫu." Không có sau đó! Cái này Tứ cô nương nôn nóng a, nàng rõ ràng dạy rất nhiều lời nói may mắn, làm sao đến lúc này lại bị nàng giảm bớt đi hết.

t.a.n_h.y.e_d.d.l.q.d

Thẩm Tử An cũng không muốn giảm bớt, nhưng nàng nhìn thấy bộ dáng vẻ nịnh bợ của Thẩm Nguyệt Đan này cảm thấy rất giả dối, thỉnh an xong liền đứng một bên, nhắm mắt làm ngơ.

Lão thái thái nhìn qua hai tiểu thiếu gia, liền cười nói với Thẩm Tử An: "An tử nhi cũng đã 14 tuổi đi?"

"Vâng!" Nàng sẽ không kiêu căng, cho nên vẫn là nói ít sai ít, tự mình biết mình, khiến cho nương bị phiền toái cũng không tốt.

"Còn xấu hổ như vậy, tới đây cho tổ mẫu nhìn một chút." Lão thái thái vẫy tay, Thẩm Tử An gật đầu nhẹ nhàng bước lên trước ba bước, vừa vặn đến bên cạnh giường cũng không bằng lòng bước thêm về phía trước nữa.

"Đúng vậy a, đứa nhỏ An tử nhi này chính là an tĩnh (chỉ những người ít nói, bình tĩnh), không giống Nguyệt Đan, thường ngày không chịu ngồi yên không được." Đại phu nhân mỉm cười nói: "Giống An tử kia, học nương nàng, việc châm tuyền rất tốt, tính tình cũng tốt. Mắt thấy qua năm liền 15 rồi, này phải gả cho người cũng không phải lo lắng, ở trong phòng sống qua ngày cũng không buồn chán."

Thẩm Tử An mặc dù đến cái thế giới này không lâu, nhưng những lời này nàng lại nghe rõ. Nàng cao thấp cũng là tiểu thư, việc sống qua ngày còn cần một tiểu thư làm, chắc nàng cho rằng mình đã phải gả cho một nhà

nghèo. Hoặc là làm thiệp cho người ta, nếu gả làm đích phu nhân (vợ cả) cần gì phải khoe khoang nữ công.

Lão thái thái cũng là người hiểu chuyện, cười nói: "Ngược lại Đan tử nhi có mối hôn sự tốt rồi, nếu như không có đoán sai, cuối tháng chính là sinh nhật mười lăm tuổi của nàng. Thân gia bên kia cũng nên tới cầu hôn đi! Đợi chuyện của nàng định xong, ta liền cũng lưu ý cho An tử nhi, hôn sự của tôn nữ nhi (cháu gái) cũng là tâm sự của ta. Nghĩ đến nhân khẩu (số người trong nhà) của đại gia và Tam gia người cũng không vượng (không nhiều), cả hai nhà đều không có khuê nữ, tính cả Thấm gia ở đây cũng chỉ có hai cái nữ nhi, không nghĩ cho tôn nữ nhi sao được a."

"Đúng vậy a, Đúng vậy a, có lão phu nhân cho nghĩ cho tôn nữ nhi, chúng ta cũng không cần lo lắng. Hôn sự này của Đan tử nhi nếu không phải là nhờ kỳ ngộ của Lão Thái Gia đã qua đời, chúng ta cũng không trèo lên được đâu, lúc ấy cũng đều nhờ lão phu nhân nghĩ tới Đan tử nhi, Đại công tử nhà Hộ bộ thượng thư, nhi tử (con trai) của Trưởng công chúa Hoàng tộc, cái này cần phúc khí của mấy đời mới có thể gả cho nhà như vậy a!" Nhắc tới cái này, trên mặt Đại phu nhân và Thấm Nguyệt Đan cũng hiện lên hai chữ ‘ hài lòng ’!

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tâm Tư Của Tam Gia

Editor: tan_hye

Chỉ là người mà đại phu nhân nói là Thẩm Tử An trước kia, Thẩm Tử An bây giờ, cái gì cũng không biết! Chính là vá để giày, cũng chỉ học được một nửa.

Nàng ngoan ngoãn lui ở một bên, các người cứ khoe khoang đi, không liên quan đến chuyện của nàng! Bất quá, một cái nữ nhi quan Lục Phẩm làm thế nào có thể đính ước hôn sự với quan nhất phẩm trong triều đình được, lại còn có quan hệ họ hàng với hoàng gia nữa. Đang suy nghĩ, lão phu nhân đã mở miệng giải thích rồi, nói: "Công công người tuy là người bất tài nhưng lại duy nhất làm đúng chuyện này, ngoài ý muốn cứu được Thượng Thư Đại Nhân đang gặp khó khăn, bọn họ cũng cảm động ân huệ, nhất định muốn lập thành hôn sự với nhà chúng ta. Mà khi đó, trong nhà hẳn đã có Đại công tử rồi, trái lại nhà chúng ta thì không có khuê nữ. Công công người vốn là muốn cự tuyệt chuyện này, không nghĩ rằng Thượng Thư Đại Nhân đã nhận định rồi. Vậy nên mới đợi mấy năm, không nghĩ tới phía bên người liên có Đan tỷ, cho nên liền định hôn sự xuống. Đây cũng coi như tiểu thư nhà ta có phúc khí!"

Khuôn mặt Thẩm Nguyệt Đan đỏ lên, đứng ở một bên dùng khăn che miệng mỉm cười.

Gả vào nhà như vậy đối với nữ tử cổ đại là rất tốt, Thẩm Nguyệt Đan này nếu gả vào Thượng Thư Phủ, trở thành thân thích hoàng tộc, không chỉ bản thân nàng, thân là trưởng tử (dâu cả) có địa vị khá cao, ngay cả Thẩm

gia cũng được dính hào quang (*)! Không trách được này gia nhân đối với Đại tiểu thư này như thế nuông chiều!

(*): đoạn này tương tự với câu: một người làm quan cả họ được nhờ. Ý nói, nếu Thẩm Nguyệt Đan được gả vào Thượng Thư Phủ thì không chỉ nàng được ăn sung mặc sướng, địa vị cao mà ngay cả Thẩm Phủ cũng dựa vào việc là có quan hệ thông gia với Thượng Thư Phủ mà được nhiều ích lợi.

"Đây cũng là do âm đức tổ tiên che chở." Trái lại, Đại phu nhân là một chủ nhân nên phải phát biểu, từng câu từng chữ giải thích của lão thái thái làm cho nàng mở cờ trong bụng.

Nói chuyện phiếm được một lát, lão thái thái kêu mệt mỏi. Tứ cô nương và ba vị phu nhân đều trở về viện riêng của mình rồi, nhưng hai đứa nhỏ còn phải đi tiên đường bái kiến Đại gia và Tam gia, cũng chính là hai thúc thúc của bọn họ.

Trước khi đi, Tứ cô nương dặn đi dặn lại nàng, không thể nói nhiều! Thẩm Tử An gật đầu liên tục, cho nàng nói nhiều nàng cũng không thích nói nhiều, người cổ đại này nói chuyện quá văn vẻ thật sự là rất nhàm chán, nàng nhất thời cũng không học được.

Đại gia Thẩm Thanh Cố, theo lời Tứ cô nương nói thì hẳn là một thương nhân. Ứng xử hết sức khôn khéo, nhưng trái lại đối với người nhà thì hết lòng chăm sóc, nhiều năm trước tiên chuẩn bị cho Thẩm Thanh Bình dùng để mua chức quan đều là do Thẩm Thanh Cố bỏ ra. Thẩm Nguyệt Đan và Thẩm Tử An đã lạy xong, hẳn chỉ là cười nhạt, rồi tặng mỗi người một thỏi bạc làm quà gặp mặt.

Trực tiếp đưa bạc rất tốt, rất thực tế!

Mà Tam gia Thẩm Thanh Nguyên là người nhàn rỗi, hiện tại giúp chút việc buôn bán cho đại ca, hẳn có đôi mắt hoa đào, đảo mấy vòng trên người

Thẩm Tử An rồi cười nói: "Đây là Tử An đi, thật là càng lớn càng đúng khéo léo, sang năm là 15 đi, có muốn Tam thúc giúp người tìm một cái nhà chồng hay không!"

Thẩm Tử An chỉ nhìn hẩn một cái, đã cảm thấy ánh mắt xảo trá của cái Tam thúc này đảo đi đảo lại, chỉ sợ hẩn sẽ đem mình bán đi! Trên mặt co quắp một cái, nói: "Không nhọc Tam thúc bận tâm."

"A, chẳng lẽ trong lòng có người?"

"Không phải, tổ mẫu vừa mới hứa với Tử An, sẽ lưu ý một chỗ tốt cho!" Ném quả bóng cao su cho lão thái thái, Tam thúc này cũng sẽ không tranh nhiệm vụ làm bà mai với mẹ mình!

"Thật sao? Ha ha."

"Già mà không nên nết, không cần nói giỡn với Tử An." Đại gia đối với người đệ đệ này hết sức bất mãn, hơn nữa thấy nữ nhi bị Thẩm gia bỏ mặc ở ngoài này tính tính cũng rất trầm ổn. Người khác nói về đại sự đời người, nữ hài người ta luôn là ngượng ngùng không nói, nhưng nàng lại biểu hiện hết sức bình tĩnh. Cũng không biết là ngốc thật hay là tính cách như vậy!

Thẩm Thanh Nguyên gật đầu nói: "Dạ!"

Thẩm Nguyệt Đan cười nói: "Tam thúc kiến thức rộng rãi, nhưng thật muốn tìm một nhà đại môn đại hộ (nhà giàu, nhà có quyền thế) cho muội muội. Tuy nói là nữ nhi thứ xuất chỉ có thể là thị thiếp cho người ta, nhưng mà so với tiểu môn tiểu hộ (nhà nghèo, nhà không có quyền) kia thì vẫn sung sướng hơn. Tổ mẫu ru rú ở trong nhà, làm sao biết được người nào với người nào, Tam thúc, ngài cứ nói đi!"

Làm thiếp tốt tại sao người không làm thiếp đi? Thẩm Tử An không nói, hàm răng cũng đã bắt đầu ngứa.

"Lời nói của phụ nhân a, Tam thúc cũng có ý nghĩ này! Nhìn bộ dáng Tử An gầy yếu như vậy, nếu thật gả vào tiểu môn tiểu hộ, ngộ nhờ bị thương thân thể cũng không tốt. Ở Trung Châu cũng có một nhà thương gia họ Vu, buôn bán tơ lụa."

"Tam đệ, Vu lão gia đã có 5 phòng thiếp rồi." Đại gia cũng không đồng ý, nhưng mà bản thân hắn từ trước đến giờ rất ít nói chuyện, cho nên chỉ là ngăn cản!

t.a.n-h.y.e-d.d.l.q.d

"Đại ca người không biết, mấy phòng thiếp kia không phải xuất thân là nữ nhi nhà nghèo thì cũng từ Câu Lan Viện. Tử An nhà chúng ta vừa đến, còn không đề họ xuống, hơn nữa Vu gia này nhưng tiền tài chính là tương đối giàu có Tử An người xem." Trong lòng Thẩm Thanh Nguyên tính toán một phen, nhà nhị ca này dù gì là một quan gia Lục Phẩm, nếu như tặng diệt nữ nhi (cháu gái) cho Vu lão gia làm thiếp, bọn họ tặng lễ vật mai mối để cảm tạ nhất định không ít.

Thẩm Tử An nhú mày, Tam thúc này thật là làm mai – rất tốt. Nàng vẫn khẽ cúi đầu, tận lực giả dạng dáng vẻ xấu hổ, nói: "Tử An còn nhỏ, chuyện này không vội."

"Sao lại không vội được, muội muội qua năm cũng đã trưởng thành rồi sao có thể vẫn không có mối hôn sự nào." Thẩm Nguyệt Đan ở bên cạnh nhìn kịch hay đủ rồi chen miệng nói.

Dựa vào (câu chữ tục ở TQ)! Tại sao người không đi mà làm thiếp của Vu lão gia.

"Đa tạ Tam thúc và tỷ tỷ nhớ đến, chỉ là chuyện này vẫn nên do phụ thân làm chủ, không nhọc các người phí tâm."

"Người." Tam gia có chút không thích nghe rồi, điều này rõ ràng là cố tính gây bất hòa.

"Thôi, các người đứng cũng mệt mỏi rồi, đi xuống đi!" Đại gia phân phó, Thẩm Nguyệt Đan và Thẩm Tử An liền đáp lại một tiếng rồi đi ra.

Thẩm Nguyệt Đan quả nhiên là một đại tiểu thư, thật đúng là bước như hoa sen, mềm mại như dương liễu bị gió thổi. Bên này một nha hoàn cúi đi, quả nhiên là có phong thái đại gia tiểu thư. Nhìn mình một chút, một thân một mình tựa như nha hoàn cứ thế ra khỏi gian phòng, do một ma ma dẫn đường đi về phía hậu viện.

Thẩm Nguyệt Đan hừ một tiếng nói: "Muội muội, tỷ tỷ khuyên người một câu. Tam thúc cũng là có ý tốt, người đừng không biết tốt xấu, nếu không thật phải gả cho nhà tiểu môn tiểu hộ lại phải chịu khổ chịu tội."

"Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, nhà nào cũng có phúc, cái mà người ngoài nói là chịu khổ chịu tội cũng không tính là gì. Cái gọi là mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc, đọc tốt hay không tốt cũng chỉ là do bản lãnh của chính mình." Nói xong Thẩm Tử An cũng không nhìn sắc mặt của Thẩm Nguyệt Đan không tốt thế nào, nàng nói như vậy đã coi như là khách khí!

Thẩm Nguyệt Đan không ngờ cái muội muội bình thường ngốc nghếch này lại nói những lời này ra ngoài, nàng từ trước đến giờ tâm cao khí ngạo, cũng lười phản ứng lại tới cái muội muội còn không bằng nha hoàn này, dùng tư thế ưu nhã xoay người đi về viện của mình.

Tứ cô nương đứng ở ngoài cửa chờ một hồi lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy nữ nhi trở về. Nàng mới yên tâm, nghênh đón nói: "Trở lại, có bị làm khó không?"

"Không có." Thẩm Tử An vẫn cảm thấy người mẹ này rất tốt, bởi vì kể từ đi tới thế giới này nàng liền vẫn luôn cưng chiều mình, cho dù bình thường mình không đi làm việc nàng cũng không nói một câu.

"VẬY thì tốt." Tứ cô nương lôi kéo nữ nhi vào gian phòng, vừa đi vừa nói: "Tam phu nhân mới vừa cho Xuân nhi đưa tới chút điểm tâm, người vừa rồi còn chưa ăn no có thể ăn một chút lót dạ."

"Không cần." Nàng càng tốt với mình, Thẩm Tử An càng thấy có lỗi với nàng, ngộ nhờ nàng rời đi, vậy người duy nhất Tứ cô nương chờ đợi cũng mất.

Chỉ là, tình thương của mẹ là vô biên cũng không cần cầu xin báo đáp. Thẩm Tử An chỉ có thể hưởng thụ, ngay cả quyền lợi cự tuyệt cũng không có. Ăn vài miếng điểm tâm, nghĩ đến một chuyện hỏi Tứ cô nương nói: "Tổ mẫu tới tán dóc, tại sao Đại gia, Tam gia cũng đi theo."

"Còn không phải tỷ tỷ của người, 15 tháng này chính là lễ trưởng thành của nàng. Mà nhà Thượng Thư cũng rất nhanh sẽ tới hạ đính, nghe nói đoạn thời gian trước đã phái người tới hỏi xem có chuyện gì phải kiêng hay không. Suy nghĩ một chút, công tử nhà Thượng Thư năm nay cũng đã 23 tuổi rồi, vội vã cưới người qua cửa cũng đúng." Lúc rảnh rồi Tứ cô nương thích lải nhải với nữ nhi nhà mình một chút, trước kia nữ nhi chỉ tự làm chuyện của mình, nói chuyện phiếm gì gì đó luôn luôn là không nói không rằng.

Một bên Tề mụ nói: "Với tính nết kia của Đại tiểu thư mà có thể có được nơi chốn như vậy thật đúng là phúc khí của mấy đời tích lại, nghe nói Tuần Đại công tử Phủ Thượng Thư, khi còn bé là bạn học cùng thái tử. Sau khi Thái tử đăng vị thì hết sức coi trọng, đã làm tam phẩm. cái gì quan ấy."

"Chỉ sợ nàng gả đi cũng không nhất định tốt hơn." Tứ cô nương khẽ mỉm cười, tình huống trong nhà Quan Lục Phẩm còn biến thành như vậy, huống chi đó là phủ Quan Nhất Phẩm.

"Nương nói đúng lắm." Thẩm Tử An gật đầu đồng ý, Tứ cô nương mặc dù mềm yếu nhưng là tâm tư lại lạnh nhạt, chuyện tranh đoạt quyền lực cũng không thềm nghĩ, có lẽ bởi vì như thế mặc dù trải qua túng quẫn cũng bình thản ôn hòa.

TÂN NƯƠNG MỚI GÀ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mất Cả Chì Lăn Chài

Hai mẹ con Tứ cô nương đều là người không được chào đón, cho nên cho dù lão thái thái tới cũng chỉ liếc mắt nhìn Thẩm Tử An một cái liền không hề nhắc đến nữa.

Thẩm Tử An cũng thật nhàn hạ, không có việc gì thì giúp Tứ cô nương làm chút việc, hoặc là nói nhức đầu rồi đến phòng chứa củi đi bắt con chuột. Bởi vì cách phòng ngủ xa, nên nơi này chuột cũng nhiều. Chỉ là, cũng sắp một tháng, lá Phong này đã có một đường biến thành màu đỏ, chuột cũng sắp bị bắt hết rồi.

Hôm nay, canh chừng nửa ngày cũng không thấy một con xuất hiện, Thẩm Tử An có chút mất mát.

Mà Tề mụ lại nhìn ra vài phần không đúng, nhìn Thẩm Tử An nửa ngày liền chui vào trong phòng nhỏ giọng thận trọng nói với Tứ cô nương: "Nô tỳ nói cô nương a, tuy nói An tỷ nhi sau khi tỉnh lại tính tình hoạt bát hơn không ít, thế nhưng khi buồn bực lại vào phòng chứa củi ngồi chồm hổm là chuyện gì a. Hơn nữa."

Tứ cô nương cau mày nói: "Hơn gì nữa?"

"Hơn nữa ngài không có chú ý sao? Nhị tiểu thư đứng ở trong phòng củi, dùng đầu gối liếm ngón tay, sau đó giống như con mèo rửa mặt, còn nữa, buổi tối luôn luôn nghe thấy nàng ngáy ngủ, mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng nghe thế nào cũng giống thanh âm con mèo ngáy ngủ mà nô tỳ nuôi ở nông thôn."

Tứ cô nương bật cười vui vẻ, nói: "Tiểu cô nương gia ngủ không được thoải mái cũng sẽ nghiêng răng, thanh âm cũng không vang, càng không phải là mỗi đêm đều như vậy. Còn nữa, tiểu thư có thể đang bắt chước động tác của con mèo, lão ngài a chớ suy nghĩ quá nhiều." Nói xong đặt đôi giày đã làm xong vào trong tay Tề mục nói: "Thử một chút, đôi giày này là cho Tề mục."

Tề mục ngẩn ra, hỏi "Ta cũng có sao?"

"Làm như ta không biết a, lão ngài đây giúp cái người ăn xài phung phí như ta làm việc gì cũng gợn gàng, lưu loát, mà việc nữ hồng (công việc của phụ nữ: thêu thùa, may y phục,..) lại không tốt. Mùa đông cũng sắp tới rồi, người đi đôi giày đã rách kia chỉ sợ sẽ lạnh."

Tề mục trong lòng biết Tứ cô nương thiện tâm, liền cười nói: "Vậy nô tỳ phải cảm ơn cô nương." Nói xong liền ngồi ở trên ghế nhỏ thử một chút, lớn nhỏ vừa vặn. Không khỏi cảm thán nói: "Tay nghề Cô nương thật là tốt không có chỗ chê được, mười tám người thợ may cũng không bằng ngài được."

Tứ cô nương nói: "An tử nhi gần đây ít luyện việc, sợ là không quen tay rồi. Đợi dưỡng thân thể nàng khá hơn chút thì phải đốc thúc nàng luyện thêm, về sau gả cho người còn có chỗ dùng."

Tề mục nói: "Nô tỳ lại thấy không cần, phụ thân Nhị tiểu thư dù sao cũng là một quan Lục Phẩm, nếu không thể làm vợ kế thì cũng có thể gả làm thiếp nhà giàu đi. Đến lúc đó ăn ngon mặc đẹp, còn cần nàng phải làm cái gì nữa."

"Làm thiếp nhà giàu cũng là không bằng làm phu nhân nhà nghèo, cả đời này cũng có người chiều cố, không cần cô đơn" Nói xong, nước mắt lại rơi xuống.

Chờ Thẩm Tử An tay không mà về đến nơi, thấy nương của nàng ở đó gạt lệ, không khỏi mặt co quắp một cái, nói: "Đây là làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chỉ là nghĩ đến chuyện lúc trước thôi." Tứ cô nương vội vàng lau nước mắt đi.

Thẩm Tử An vốn không dám nói nhiều lời, một là chưa quen thuộc nơi này, hai là sợ Tứ cô nương và Tề mục nhìn ra nàng cũng không giống lúc trước. Chỉ là gần đây mới biết, nàng lúc trước chính là một cái ngây ngốc, cảm giác tồn tại cơ hồ là số lẻ, cho nên ngay cả là người thân thiết, gần gũi cũng khó từ hành động mà đoán được, hơn nữa Thẩm Tử An tận lực nói ít ít làm, cho tới bây giờ các nàng cũng không có một chút hoài nghi nào.

Chỉ là nhìn Tứ cô nương luôn là động một chút là khóc, xem ra phải nghĩ biện pháp để cho nàng vui vẻ. Nhưng là nếu rời đi Thẩm gia, nàng cũng không dám có suy nghĩ này. Mà lôi kéo phụ thân, vậy liền chọc vào hai bom hẹn giờ là Đại phu nhân và Nhị phu nhân. Mà nàng nữ nhi này lại không tác dụng gì, thật là muốn nhiều khó khăn có nhiều khó khăn.

Đang suy nghĩ, thì nghe có người bên ngoài kêu lên: "Tứ cô nương xảy ra chuyện lớn, các người có đi Tiền Viện coi trộm một chút không?"

Nhìn, tại sao không đi nhìn. Không có bắt được con chuột đang cảm thấy phiền muộn, chỉ là Thẩm Tử An nghĩ thầm nhưng chân lại không dám động, mà là nhìn về phía Tứ cô nương.

Tứ cô nương và Tề mục cũng lấy làm kinh hãi, chuyện trong phủ từ trước đến giờ cũng không truyền tới hậu viện, trừ phi là chuyện đặc biệt lớn. Vì vậy để việc của mình xuống, Tề mục còn đang xỏ một chiếc giày cũ liền đổi một chiếc mới rồi đi ra ngoài.

Đợi các nàng đi tới Tiền viện, bên kia đã âm ỉ thành một đoàn. Lần này ngay cả gia nô nam nữ lão ấu (già trẻ) cũng không phân ra, cũng đang đứng ở bên ngoài mặt ủ mày chau.

Tứ cô nương bắt được một nha hoàn hỏi "Xảy ra chuyện gì?"

Nha hoàn nói: "Hồi cô nương, không phải phủ chúng ta đã xảy ra chuyện, là Thượng Thư Phủ phu gia của đại tiểu thư đã xảy ra chuyện. Mới vừa Tiền viện thông báo, người làm của Tuần gia đến thông báo, vừa vặn các chủ tử cũng đang ở đó. Các lão gia cũng sợ hết hồn, cái này không phải đang chờ hạ nhân bọn họ tới đây chứ."

Cái cổ đại này kết thân đều là một vinh tất cả đều vinh, một tổn hại cả hai đều tổn hại, mặc dù người này còn chưa gả đi, nhưng Thẩm Thanh Bình là quan cấp dưới cũng khó chu toàn với thân gia ở kinh thành, cho nên nếu Tuần gia gặp chuyện không may, cũng là đối với Thẩm gia cũng là thương tổn tới xương cốt.

Chỉ chốc lát sau, hai người mặc đồ tang đi vào, một già một trẻ. Người già hai mắt rưng rưng, trực tiếp nhào tới trước mặt Thẩm Thanh Bình nói: "Bẩm Thẩm lão gia, chúng ta. Đại Thiệu Gia nhà chúng ta. Đại Thiệu Gia nhà chúng ta ngày hôm trước ở ngoài thành xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lão gia chúng ta sai lão nô tới thông tri cho các người, kính xin lão gia và cô nương nén bi thương."

"A. Người này nói thế nào không hiểu cái gì hết, rốt cuộc là cái gì ngoài ý muốn." Thẩm Thanh Bình ngẩn ra, mới lên tiếng hỏi.

"Lão nô cũng không lắm rõ ràng, chỉ biết Đại Thiệu Gia vốn là đi du lịch với hoàng thượng, ai ngờ cứ như vậy đi." Hắn nói xong nước mắt cũng rơi xuống.

Thẩm Tử An đối với lần này cũng không có suy nghĩ gì, chỉ là nàng đứng cách Thẩm Nguyệt Đan khá gần, thấy gương mặt của nàng đã ngấn ngơ một mảnh, chỉ một lúc sau liền chảy xuống vài giọt nước mắt. Mà trên mặt Đại phu nhân, Nhị phu nhân và lão thái thái cũng hiện ra cùng một loại

vẻ mặt, kinh ngạc, sau là bi than thở, nhưng tuyệt đối không phải là bi thương.

"Đây là nói như thế nào đấy." Đại phu nhân rơi lệ.

Thẩm Thanh Bình đỡ người lão bộc kia dậy nói: "Vương quản gia, ta sẽ thu thập một chút rồi đi Kinh Thành kịp chịu tang. Thật là rất ngoài ý muốn, Thượng Thư Đại Nhân và công chúa làm sao có thể chịu được."

Vương quản gia tên Vương Vĩnh Phúc, chính là quản gia Thượng Thư Phủ ở Kinh Thành. Hắn vội vã nói: "Cái này ngược lại không vội, lão gia chúng ta nói rồi, Thẩm lão gia là quan địa phương tất nhiên cũng phải bận rộn chuyện. Nhưng là chỉ đáng thương đại tiểu thư, cho nên tới thông báo trước một chút." Tiếp theo hắn cũng không nói nữa, ý tứ tất cả mọi người đều hiểu được, là muốn Thẩm gia chuẩn bị, là gả để chịu tang cho Đại công tử hay không tất cả là do bọn họ lựa chọn.

Gả cho người khác thì hoàn toàn thoát khỏi quan hệ với Thượng Thư Phủ, hai nhà đơn giản là không có cửa hôn này. Còn mặc áo tang gả qua thì là thừa nhận cửa hôn này, nếu như lập gia đình đó chính là tái giá, tuy nói Thượng Thư Phủ không ngăn cản, nhưng là gả cưới thì không thể quá mức lộ ra rồi.

Tuy là cô nương, lại phải dựa theo phương thức gả thiếp hoặc quả phụ.

Thẩm Thanh Bình dĩ nhiên là hiểu, vì vậy gọi người làm tiễn Vương quản gia ra ngoài, liền thở thật dài một cái.

Bọn họ là muốn bám vào phần hôn nhân này với Thượng Thư Phủ, nhưng nếu như chọn cái sau, vậy ngay cả cảnh tượng nữ nhi gả ra khỏi phủ cũng không làm được rồi.

"Không cần a cha, ta không muốn gả cho hắn chịu tang." Thẩm Nguyệt Đan lập tức chọn lựa chọn tương đối có lợi với mình, đối với một

người chưa bao giờ gặp mặt qua, nàng cũng không có cảm tình gì , chỉ hy vọng mình còn có thể gả vào nhà tốt.

Mặt Thăm Thanh Bình tối đi, nói: "Đi vào rồi hãy nói!"

Bên này Nhị phu nhân đỡ Đại phu nhân, Tam phu nhân đỡ lão thái thái tiến vào.

Trong lòng Thăm Tử An cười thầm: "Cho các người khoe khoang, mất cả chì lẫn chài! Cho nên nói, là người thì không thể quá kiêu ngạo."

Nàng giữ chặt Tứ cô nương cũng đang muốn đi vào, nói: "Nương, chúng ta cũng trở về đi thôi, cho dù đi cũng không có người nào chào đón chúng ta. Lại nói, người ta là dòng nữ chính, không cần chúng ta phải lo lắng không phải sao?"

"Người nói cũng đúng, vậy trở về đi thôi!" Tứ cô nương vỗ vỗ tay Thăm Tử An, chỉ mong nữ nhi của mình ngàn vạn lần cũng đừng gặp phải loại chuyện như vậy.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Gả Hay Không Gả?

Editor: tan_hye

Lại nói một bên Thẩm Nguyệt Đan và Đại phu nhân, Nhị phu nhân khóc nháo, Thẩm Thanh Bình mặt ngoài dù đưa nữ nhi đưa qua nhà Thượng Thư để tang cho Đại công tử, nhưng ba nữ nhân này ồn ào ầm ĩ làm hẳn thật không chịu nổi, hơn nữa điều này quả thật cũng phá hủy hạnh phúc cả đời nữ nhi.

Bên này còn suy tính qua hai ngày tới sẽ đưa câu trả lời tới, nhưng bất quá mới qua 1 ngày người ở trên Kinh Thành đã cười ngựa tới rồi. Lần này lại là quản gia thượng thư Vương Vĩnh Phúc mang theo Nhị công tử Tuần Vũ tự mình đến bái phỏng! Đây rõ ràng là có chuyện, nếu không tại sao Nhị công tử lại tự mình cười ngựa từ Kinh Thành đến.

Thẩm Thanh Bình vội vàng kêu mọi người đi đón bọn họ vào, trong lòng bất an thấp thỏm, không biết lần này lại vì chuyện gì.

Bên này ba vị chủ tử của Thẩm gia đều bất an mà hai mẹ con đang ở trong nơi hẻo lánh của hậu viện này lại không biết, lửa này đã cháy tới nơi rồi!

Gần đây, Thẩm Tử An vẫn không có nằm mơ thấy Miêu nhi, nghĩ là mình muốn đi cũng phải cần thời gian. Đầu tiên là, thân thể này cũng phải rèn luyện một chút. Hơn nữa, cô bé này vừa mới mười bốn tuổi, xương cốt vẫn còn mềm mại, nếu như muốn bắt tay vào luyện công thì đây chính là

thời điểm tốt. Cho nên, ngay từ lúc mấy ngày trước nàng đã bắt đầu luyện tập ép chân, bây giờ đã có thành quả.

Mặc dù Tề mụ phản đối nàng luôn luôn nhích tới nhích lui, chỉ là Tứ cô nương là một chủ nhân cứng chiều nữ nhi đến tận trời, bởi vì nàng như vậy ngược lại rất tốt, liền kệ nàng đi. Nói thật, đời này Thẩm Tử An cũng không được nữ nhân như vậy, Tứ cô nương này quả nhiên là từ mẫu (mẹ hiền). Người mẹ kiếp trước của nàng, chính là một người hung hãn, một cái không như ý thì cái nôi bay tới, nếu lại không như ý vậy thì dao giải phẫu liền cầm lên tường rồi.

Thẩm Tử An nhớ tới kiếp trước không khỏi giựt giựt khóe miệng, thời gian tới nơi này cũng không ngắn, có lẽ là bởi vì từ nhỏ bị luyện tập phải tương đối độc lập, cho nên cũng không có cái gì nhớ nhà.

Đã làm vận động ép chân, nếu như theo thói quen trước kia của nàng thì phải là nhảy dây. Nhưng ở nơi này lấy đâu ra dây thừng cho nàng nhảy, thôi, liền nhảy tại chỗ đi!

Chân run lấy bầy, chân nàng dùng sức một chút rồi nhảy lên. Vốn là cái động tác đơn giản, nhưng nàng đột nhiên cảm thấy không đúng, bởi vì đám người đằng sau dừng lại mới phát hiện mình thế nhưng nhảy qua ghế cao. Theo lý, nàng chỉ có thể nhảy cao mấy tấc mà thôi.

(tấc: đơn vị đo chiều dài, 1 tấc = 10 cm)

Kỳ quái! Nàng nhảy xuống, sau đó lại nhảy một lần nữa, lần này nàng dùng hết hơi sức.

Vèo! Bay.

"A." Không thể bị phát hiện, Thẩm Tử An nhìn đến bản thân đã nhảy được sắp qua tường rào bị dọa cho sợ hãi kêu nửa tiếng, nửa tiếng còn lại bởi vì sợ hù dọa những người khác mà nuốt vào trong bụng rồi. Đến khi

nhẹ nhàng rơi xuống đất, nàng bắt đầu phân tích đây là chuyện gì xảy ra, vì vậy cuối cùng vỗ tay một cái, căn răng nghiêng lợi ở trong lòng thầm mắng Miêu nhi. Không cần suy nghĩ, cũng giống như lúc bắt con chuột, năng lực này khẳng định đến từ một mạng của Miêu nhi kia. Nếu không một người chưa từng luyện khinh công, tại sao trong lúc bất chợt lại có thể nhảy lên cao như vậy.

Dậm chân, lần sau thấy con mèo kia nhất định phải rút lông của nàng.

Cửa vang lên một tiếng cọt kẹt, một vú già đứng ở ngoài cửa cúi đầu nói: "Nhị tiểu thư, Tứ cô nương có đó không?"

Thẩm Tử An gật đầu nói: "Ở đây." Không có ở đây còn có thể đi đâu, cái này không phải là nói nhảm sao?

Vú già đi vào, Thẩm Tử An cũng đi theo ở phía sau, không biết những người trong nhà chính kia lại tới thông báo cái gì thần kinh nữa? Vú già này đi tới liền hành lễ với Tứ cô nương rồi nói: "Tứ cô nương, Đại gia, Lão gia, Tam gia, lão thái thái và ba vị phu nhân ở tiền đường muốn ngài và nhị tiểu thư tới đó, có lời muốn nói."

d.d.l.q.d

Tứ cô nương vừa nghe không dám chậm trễ, nàng nhắc tới nhiều người như vậy, nhất định là có chuyện đại sự gì đó. Kéo theo Thẩm Tử An, vội vàng chạy đến Tiền viện. Kỳ quái, lần này lại muốn gặp các nàng ở tiền đường, nếu bình thường không có chuyện gì đại sự nữ tử rất ít tiến vào tiền đường .

Nhưng mà bây giờ ngược lại thật đầy đủ hết, lão thái thái nhú lông mày ngồi ở chính vị, đại phu nhân Nhị phu nhân và Tam phu nhân ngồi một bên. Không thấy bóng dáng Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia đâu, có lẽ là còn quá nhỏ cho nên không có mang đến.

Thẩm Nguyệt Đan đang ngồi ở dưới chỗ ngồi của đại phu nhân, con mắt đỏ ngầu giống như mới khóc xong.

Mà bên kia lại là ba vị lão gia Thẩm gia và Đại Thiếu Gia cũng ngồi ngay thẳng, thấy Tứ cô nương các nàng đi vào thì trên mặt lại hiện ra vẻ mặt ưu buồn.

Đây là ý gì? Nhìn sắc mặt bọn họ không vui, Thẩm Tử An bắt đầu đánh lên một hồi trống, cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Đúng như nàng đã suy đoán, đại phu nhân thấy các nàng đi vào hiềm thấy lại thân thiện, nói: "Có ai không, mời Tứ cô nương và nhị tiểu thư ngồi xuống."

Thẩm Tử An lập tức quay đầu lại nhìn mặt trời, nàng có chút hoài nghi hôm nay mặt trời mọc từ phía tây. Đại phu nhân bình thường trừ nhạo báng ở ngoài, còn lại đều là hờ hững với các nàng, bỗng nhiên kêu ngồi xuống, cái này chẳng phải là hết sức khả nghi.

Đại phu nhân nói xong liền ngẩng đầu sang bên kia nhìn Thẩm Thanh Bình, Thẩm Thanh Bình nói: "Cũng là người tới nói đi!" Sau đó thở dài một cái.

Đại phu nhân vốn xuất thân là gia đình giàu có, phong thái và ngôn ngữ tự nhiên có chỗ hơn người, vì vậy liền hít một hơi rồi cất tiếng cười nói: "Tứ cô nương có việc mừng rồi."

"Việc mừng là việc gì?" Tứ cô nương không hiểu hỏi.

Nhưng linh hồn Thẩm Tử An lại rung mình một cái, sau đó vẻ mặt giật giật len lén nhìn đại phu nhân, thấy nàng bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười liền hiểu tám chín phần. Nàng xem không ít kịch trên ti vi, bình thường những bà mai hoặc là ma ma dẫn mối vừa mở miệng là nói "Vị kia có việc mừng rồi." Không cần phải nghĩ, chính xác là không có chuyện

gì tốt. Nếu đã là mai mối thì có mấy cái là chân thực, Phan Kim Liên kia còn không phải là bị Võ Tòng chém đầu. (dẫn mỗi kia thấy Phan Kim Liên cũng liên tục chúc mừng!)

Đại phu nhân nói tiếp: "Chuyện là như vậy, vừa này quản gia Tuần Thượng Thư Phủ và Nhị công tử đã tới. Bọn họ nói Đại công tử chết tha hương, tuy là đã mang thi thể về nhưng mà. Tóm lại chính là rất thảm a! Vì vậy tiên sinh phong thủy và âm dương chỉ nhìn thoáng qua, đã nói hồn phách của Đại công tử lưu lạc ở bên ngoài không tìm được đường về nhà, còn nữa khi còn sống vẫn chưa thành thân nên cũng không có người không muốn xa rời, cho nên lại càng không muốn về nhà rồi. Chuyện này nếu vẫn kéo dài như thế, nhất định sẽ biến thành này du hồn đã quỷ không có chỗ quay về. Thượng Thư và công chúa nghe vậy dĩ nhiên là cực kỳ bi thương, hỏi liệu có biện pháp gì hay không? Đạo sĩ kia liền nói ra chủ ý, hi vọng làm minh hôn cho Đại công tử, cưới hình nhân thay thế, như vậy linh hồn có thể trở về nhà rồi." Nàng ngừng lại một chút liếc mắt nhìn hai mẹ con im lặng không lên tiếng trên đất, quả nhiên là ngu ngốc, mẫu thân ngu ngốc nữ nhi của nàng lại mắt lại chỉ nhìn chăm chăm bàn chân, liền nâng cũng không nâng.

(Minh hôn: người sống kết hôn với người chết)

"Chuyện này. Chẳng lẽ là." Tâm tính Tứ cô nương thiện lương, cũng phải nhú mày. Nàng nghĩ chính là ban đầu Đại tiểu thư đã đính hôn với Tuần gia, nếu như muốn làm minh hôn, vậy người kết hôn kia không phải chính là đại tiểu thư ư, nghĩ đến nàng một bông hoa thiếu nữ, còn chưa có qua cửa liền chỉ có kết quả là nhất định phải thủ tiết cả đời, coi như nàng bình thường được nuông chiều nhưng là thật đáng thương!

Đại phu nhân cười nói: "Nhà Tuần Thượng Thư nhưng đại môn đại hộ, mà mẫu thân của Đại công tử lại là cô cô của hoàng thượng. Nếu như gả đi thì cả đời cũng sẽ không lo chuyện ăn uống, vinh hoa phú quý cả đời. Nhưng Đan tỷ nhi là một người không có phúc khí, ngày hôm trước đã viết

thư báo cho Tuần gia về việc hôn sự này. Nếu Tuần gia chính là nhìn trúng nữ nhân tiểu môn tiểu hộ nhà chúng ta, cái này cũng là chuyện tương đối vinh hạnh. Cho nên. Chúng ta nghĩ tới nghĩ lui liền để cho An tỷ nhi tiếp nhận cái cộc hôn nhân này, gả đi đi!"

"A." Tứ cô nương cả kinh đứng lên, thân thể lung lay mấy cái thiếu chút nữa không có ngã đi.

Thẩm Tử An đã sớm đoán được mấy phần, vội vàng đỡ mẫu thân, nàng dù muốn nhịn hiện tại cũng không thể nhịn được nữa, nói: "Ngày hôm trước? Nếu đưa thư, vì sao Tuần gia còn tới cầu cầu thân?"

Đại phu nhân liền giật mình, nói: "Này tất nhiên là đường khác, cũng là nhà chúng ta may mắn nên mới được như vậy."

"Nếu là may mắn thì Tử An sao lại có thể giành phu quân của tỷ tỷ, hãy để cho tỷ tỷ gả đi hưởng phúc đi!" Từ khi Thẩm Tử An đi tới thế giới này liền bắt đầu nhẫn nhịn, mặc dù bình thường cũng không có chuyện gì tiếp xúc với các nàng, nhịn một chút là trôi qua rồi, nhưng chuyện hôn nhân là chuyện lớn, bảo nàng làm sao có thể nhịn. Lại nói, Tứ cô nương nhất định là không chịu, nhìn nàng bây giờ đã khóc như mưa rồi.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Quyền Lợi Tiểu Thư

"Câm mồm. An tử nhi người nói cái này là không đúng, đường đường là Thượng Thư Phủ muốn kết hôn với người chính là thiên đại phúc khí của người. Tôn trưởng tức không phải ai cũng có thể làm, gả qua đó Tuần phủ còn có thể bạc đãi người sao? Nếu như không phải là ân trạch của Lão Thái Gia, nhà chúng ta chính là xếp hàng chờ, trăm năm cũng không gặp chuyện tốt như vậy. Tỷ tỷ của người là không có phúc phận này, hôm qua nàng bởi vì quá mức bi thống bị thương cổ họng và con người, cũng không thể cứ như vậy gả đi, đây chính là thập phần thất lễ. Thấm gia nói thế nào cũng là nhà Văn Lễ!" Đại phu nhân mặc dù nói ngụy biện, chỉ là lại có một chút làm cho Thấm Tử An động lòng. Nàng sớm muộn gì cũng phải rời khỏi Tứ cô nương, nhưng vẫn luôn không có cơ hội. Hiện tại đây chẳng phải là một cơ hội tốt sao, nàng nếu lui đi, lấy địa vị này của Tuần gia Tứ cô nương tất nhiên nhất định sẽ được coi trọng thêm mấy phần. Có núi dựa như vậy, đại phu nhân và Nhị phu nhân dù muốn động đến Tứ cô nương cũng khó, mà Thấm Thanh Bình cũng sẽ bởi vì có lỗi Tứ cô nương mà sẽ chăm sóc nàng nhiều hơn. Nếu nàng gả cho, thì không phải chuẩn bị cho Tứ cô nương một con đường tốt hơn sao?

Thấm Thanh Bình thở dài nói: "An nhi, phụ thân biết làm khó cho người. Nhưng là, bất tự cũng đã bị lấy đi! Quân gia Tuần gia và Nhị công tử đã bắt đầu chuẩn bị, ba ngày sau đêm linh hồn Đại công tử trở lại sẽ phải cưới người qua cửa."

Cũng chính là vô luận như thế nào ép buộc, cũng đều phải gả. Nghĩ tới đây, Thấm Tử An nhớ một chút bộ dáng những tiểu tức phụ đau khổ vì tình

trong kịch trên truyền hình, sau đó lấy khăn tay ra lau khóe mắt vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện nước mắt, nói: "Ta biết phụ thân và đại phu nhân là vì muốn tốt cho ta, gả đi ngược lại là có thể. Nhưng là các người cũng biết, nương ta chỉ là vô danh phận."

Lão thái thái tiếp lời nói: "Nương người sinh nữ nhi cũng coi như là có công với Thẩm gia, lão thái thái ta ngày mai làm chủ, để cho nàng dời đến Tiền viện, vị trí Tứ phu nhân trừ nàng cũng không có một người nào có bản lĩnh làm."

"Không, An tử nhi không thể." Tứ cô nương vốn định nói tiếp, lại thấy nữ nhi đè lại tay của mình nói tiếp: "Nữ nhi vẫn không nỡ rời nương đi, suy nghĩ một chút trong ngoài cả Thẩm phủ chỉ có một mình ta là người thân cận, nếu ta đi nương liền thành người một thân một mình."

"An nhi không cần phải lo lắng, phụ thân tự sẽ chăm sóc con nương người." Thẩm Thanh Bình thiếu chút nữa quên mất đôi mẫu nữ này, tuy là một cái sai lầm năm xưa, nhưng bây giờ nhìn Tứ cô nương khóc đến thập phần thương tâm, tự nghĩ về sau cũng phải coi nàng như người của mình mà đối đãi.

Thẩm Tử An liếc mắt nhìn ánh mắt của Thẩm Thanh Bình, nhìn tới là thật chú ý tới Tứ cô nương rồi. Tâm cũng thoáng để xuống, nói: "Vậy thì phải đa tạ phụ thân, đa tạ lão thái thái rồi. Nữ nhi, nguyện ý gả."

"Con của ta a. Không thể." Tứ cô nương khóc rống lên, Thẩm Tử An khuyên nhủ: "Nương không cần đau lòng, nữ nhi phải đi hưởng phúc." Mặc dù nói không biết khi nào mình sẽ đi, nhưng sợ rằng trong một hai năm là không thể nào. Nếu như bị buộc phải gả cho người xa lạ hay người không thích, còn không bằng gả cho cái Quý Hồn vẫn tốt hơn.

Nàng nhào vào trong ngực Tứ cô nương vỗ lưng của nàng, nói: "Nương không cần phải lo lắng, thật không cần phải lo lắng, nữ nhi có thể chiếu cố mình."

"Tứ muội liền nghe An nhi nói này, An nhi gả gấp cũng không có chuẩn bị cái gì, cho nên chúng ta quyết định đem đồ cưới của Đan tỷ nhi cho nàng, như vậy nàng ở Tuần gia cũng sẽ không bị coi thường, không có gì phải lo lắng." Đại phu nhân cười nói, nghe được Thẩm Tử An đồng ý gả, trong lòng rơi xuống một khối đá.

"Nương." Thẩm Nguyệt Đan nghe được đồ cưới của mình bị người phân (chia) cho người khác trong lòng không vui, đẩy đại phu nhân một cái bầy tỏ bất mãn.

Thẩm Tử An đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Giọng nói của tỷ tỷ rất tốt sao, thật là nhanh a."

Thẩm Nguyệt Đan cũng không giả bộ, nói: "Đồ cưới này là từ khi ta một tuổi thì liền bắt đầu chuẩn bị, lần này người thật sự chính là nhật được tiện nghi."

Nhật được tiện nghi tại sao người không đi?

"Đan nhi, không cho người nói muội muội như vậy, đồ cưới này là vì chuẩn bị cho người đến Tuần phủ, cũng không phải đồ sở hữu của riêng người." Thẩm Thanh Bình hừ lạnh một tiếng không để cho Thẩm Nguyệt Đan tiếp tục nói.

Nhưng Thẩm Nguyệt Đan được nuông chiều đã quen, căn bản không nghe, nói: "Nàng là do một nha đầu sinh ra, thế nhưng cầm đồ cưới của ta, nương."

"Nha đầu a." Thẩm Tử An cười liếc mắt nhìn Nhị phu nhân, thấy trên mặt nàng lúc trắng lúc xanh. Nhưng Thẩm Nguyệt Đan lại chẳng hề để

ý, nói: "Cho dù muốn lấy, cũng muốn lưu lại một phần."

Thẩm Tử An lại xoa xoa khóe mắt, nói: "Tỷ tỷ đã không bỏ được, vậy hay là ngài gả đi đi, An nhi không có phúc phận này."

"Người." Thẩm Nguyệt Đan phát hiện cô muội muội này không đơn giản như trong tưởng tượng của nàng, không khỏi giận đến phun nuốt nửa ngày lại không nói được cái gì .

Hôm nay Đại phu nhân cũng cảm thấy nguyên lai Thẩm Tử An cũng là một người biết che giấu, trước kia ngược lại xem nhẹ nàng. Vì vậy cười nói: " Đan tỷ nhi làm sao sẽ thay người gả đi rồi, vậy thì người gả, người gả. . . . Đan nhi, không cho cãi nhau với muội muội, nghe chưa?"

Thẩm Nguyệt Đan ngồi xuống, hiện tại nàng có nhược điểm ở trên tay của Thẩm Tử An, chỉ có thể nhịn. Nếu muốn nàng gả cho người chết, nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Thẩm Thanh Bình vốn tưởng rằng nữ nhi này nếu gả qua cũng không làm được trò trống gì, bất quá là một cái kết thân với nhà Thượng Thư thôi. Chỉ là nhìn nàng ngược lại cũng là một người thông minh lanh lợi, có lẽ sẽ được coi trọng cũng không nhất định. Vì vậy càng sâu sắc nghĩ lời kéo tâm tư Tứ cô nương, trối lại vị phu nhân này, như vậy Thẩm Tử An sẽ nói tốt thay hẳn nhiều hơn ở Thượng Thư Phủ mấy câu nói rồi.

Vì vậy cười nói: "Nếu An nhi đã đồng ý, vậy ta liền khiến cho bọn hạ nhân bố trí bên trong phủ, tuyệt đối phải để cho An nhi phong phong quang quang ra cửa." Hẳn nói xong đại gia thở dài nói: "Cứ như vậy đi, chúng ta cũng tới giúp một tay." Không ngờ tới đây thăm họ hàng thế nhưng lại gặp phải loại chuyện như vậy, chỉ là có thể giải quyết thì vẫn còn tốt. Nếu như cự tuyệt mỗi hôn nhân này, nhà đệ đệ chỉ sợ vì vậy mà sa sút!

Lại nói thêm một vài lời nữa, mấy tiểu nha đầu ma ma mang Tứ cô nương các nàng trở lại. Mông còn chưa có ngồi ấm chỗ, liền nghe có người

báo lại, nói lão gia đã thu thập xong một tòa nhà ở đông viện thu thập, để cho Tứ cô nương các nàng dời đi qua. Tề mụ tự nhiên vui mừng thay Tứ cô nương, nhưng lại thấy bi thương thay Thẩm Tử An. Thế nhưng từ sau khi trở lại Thẩm Tử An cũng không có bộ dạng đau lòng, vẫn trấn an Tứ cô nương, nghĩ tới nhị tiểu thư đã trưởng thành rồi, thế nhưng lại suy nghĩ thay nương, nếu không cũng sẽ không gả đi!

d.d.l.q.d

Viện nhỏ này vốn cũng không có đồ gì, cho nên rất nhanh liền thu thập xong toàn bộ rồi. Lúc cơm tối, lại có mấy ma ma tới đo người làm quần áo cho Thẩm Tử An.

Vừa mới chuyển chỗ ở xong, lại có mấy ma ma tới dạy nàng về phương diện lễ tiết.

Thẩm Tử An dù sao cũng không phải là tiểu cô nương mười bốn tuổi, học cũng nhanh. Hơn nữa họ chỉ muốn dáng vẻ, về phần làm được không hề tỳ vết đó là không thể nào.

Bận đến khuya, Thẩm Tử An mới biết chỗ tốt của việc làm tiểu thư. Nước tắm có người chuẩn bị xong cho nàng, có người cho ấm lưng lau người cho nàng, còn có trên y phục của nàng cũng được tắm huân hương. Chờ tắm xong ra ngoài, đổi lại bộ đồ mới giường mới, Thẩm Tử An cả ngón tay cũng không động một cái.

Hưởng thụ a! Đây mới là đối xử với tiểu thư quan gia.

Tứ cô nương bên kia cũng không khóc nữa rồi, bởi vì Thẩm Thanh Bình tới dùng cơm tối cùng. Cái gia đình này cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm đoàn viên, Thẩm Tử An lại cảm thấy ngày có mẹ có cha không tồi, chỉ tiếc sắp phải đi. Nàng lại thêm dầu thêm mỡ nói Tứ cô nương có nhiều khổ, mệt bao nhiêu, nhớ phụ thân bao nhiêu.

Tâm Thâm Thanh Bình nóng lên, đêm đó liền ngủ lại ở trong phòng Tứ cô nương.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Xuất Giá

Thẩm Tử An cảm thấy quái dị, nữ nhân có nam nhân yêu và không có người yêu thế nào lại chênh lệch lớn như vậy đây?

Ngày thứ hai Tứ cô nương, không! Hiện tại phải gọi Tứ phu nhân mới đúng, cả người tinh thần toả sáng, nói một câu nào mặt liền đỏ mấy phần, nhưng lại giống như Hải Đường mới nở vậy, muốn có bao nhiêu xinh đẹp thì có bấy nhiêu xinh đẹp.

Mà Thẩm Thanh Bình đại khái bởi vì nếm được ngon ngọt, không có việc gì lại chạy tới viện này, làm cho Thẩm Tử An vốn định tạm biệt Tứ phu nhân hiện tại chỉ có thể đứng ở trong phòng của mình nghe mấy ma ma giảng giải đạo làm thê. Vốn là chuyện phải chú ý nhất là chuyện sinh hoạt phu thê, nhưng mà bởi vì gả là bài vị, cho nên bọn họ cũng không tiện nói tới.

Đến ngày xuất giá, Thẩm Tử An chỉ nhắc nhở người phụ thân có cũng như không Thẩm Thanh Bình, không cần chận trễ mẹ của mình. Thẩm Thanh Bình nhất nhất đồng ý, những ngày qua hẳn cũng có cảm giác mình thua thiệt cho hai mẹ con này, cho nên liền vẫn muốn biện pháp bù đắp. Mà phương pháp nam nhân bù đắp rất đơn giản, nhưng lại rất hữu hiệu.

Thẩm Tử An đã hoàn toàn chú ý tới mẫu thân mình biến từ một oán phụ thành một tiểu tức phụ như thế nào, chỉ là như vậy ngược lại tốt, được Thẩm Thanh Bình thích thì bên phía đại phu nhân và Nhị phu nhân cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Chỉ là, nàng lại cảm thấy bi ai, nếu như bây giờ ngồi lên kiệu hoa là Thẩm Tử An thật, như vậy cuộc sống sau này liền giống như chim bị nhốt trong lồng một mình, chỉ sợ còn không bằng cứ như vậy sớm chết đi!

Hoàn hảo mình không phải là nàng, bởi vì mình còn có thể trốn, có thể trở về thế giới cũ.

Phủ thêm khăn voan đỏ, trong tay đang cầm quả táo đại biểu bình an nhanh chóng sinh con cái.

Mà Kinh Thành cách nơi này cũng không xa, bình thường cưỡi ngựa mất khoảng một ngày đi đường, nhưng là bây giờ là cỗ kiệu rước dâu, đại khái phải đi hơn một ngày mới có thể đến nơi.

Thời điểm Thẩm Tử An ngồi lên kiệu nàng nghe được Tứ phu nhân đang khóc ở xa, thính lực của nàng bây giờ vô cùng tốt, chính là âm thanh sợi tóc rơi xuống cũng có thể nghe được cực kỳ rõ ràng. Nghe thấy tiếng khóc trong lòng nàng lại cảm thấy vô cùng không thoải mái, tuy nói cũng không phải là mẹ ruột, nhưng dù sao chung sống hơn tháng, hơn nữa nàng đối xử với mình vô cùng tốt. Nếu là lúc trước nghe được nàng khóc luôn cảm thấy rất buồn phiền, hiện tại ngược lại cảm thấy nếu như ôm nàng khóc cũng là một chuyện tốt.

Đang suy nghĩ, cỗ kiệu đã được nâng lên rồi. Thẩm Tử An vén một góc khăn lụa đỏ lên, thấy Tề mụ đuổi theo, khóc sụt mướt. Nàng liền vươn tay bám vào cửa sổ cỗ kiệu, nói: "Tề mụ lần đi cũng không biết khi nào có thể trở về, hãy giúp ta chiếu cố mẫu thân cho tốt."

Tề mụ vừa khóc vừa gật đầu, tiểu thư nhà mình gả gập, hơn nữa tuổi còn quá nhỏ, lần này đi không khỏi khiến người ta nhớ nhung.

Tuần gia cũng là đại môn đại hộ, cho nên đội ngũ rước dâu này hết sức khí thế, tự có bà tử, nha hoàn hiểu chuyện đi lên khuyên can Tề mụ, mà Thẩm gia sợ làm mất mặt người trong nhà, liền kêu người lôi nàng trở lại.

Lúc này, Thẩm Tử An mới thả màn kiệu, tùy bọn họ một đường diễn tấu sáo và trống, mình thì bị đóng đưa choáng váng đến buồn ngủ. Cũng may không có tật xấu choáng váng khi ngồi kiệu, chỉ là ngồi lâu thì xương sống thắt lưng và chân sẽ bị đau.

Tuần gia dĩ nhiên sẽ không để tân nương bị mệt mỏi, đi được khoảng ba dặm dừng có một tiểu trạm (nơi dừng chân), năm dặm một đại trạm. Mỗi trạm cũng bố trí lều rước dâu, ngay cả bồn cầu đều đã chuẩn bị để thuận tiện sử dụng. Thẩm Tử An không khỏi le lưỡi, thật may đây là còn là gả gáp, nếu là chuẩn bị ổn thỏa tái giá, như vậy sẽ rộng bao trượng a!

Lại nói, buổi trưa lúc đội ngũ rước dâu ngừng lại vừa đúng một trạm.

Thẩm Tử An được hai nha hoàn đỡ xuống kiệu, tầm mắt nàng có thể thấy cũng chỉ là lòng bàn chân. Nhưng ở đây lòng bàn chân cũng cảm giác không giống. Nơi bọn họ dừng chân hình như là dã ngoại, đại khái không đến kịp thành trấn gì đó. Nhưng địa phương nàng đặt chân thế nhưng đã được lát bằng gạch xanh, bên trên gạch xanh còn phủ lụa màu đỏ lên. Chính là chỗ lụa này, Thẩm Tử An đều cảm thấy chất liệu vải còn tốt hơn tấm vải làm bộ đồ mới của nàng ngày trước rất nhiều. Không trách được Thẩm Nguyệt Đan lại tự đắc vì gả vào Thượng Thư Phủ, nhiều tiền như vậy cũng không thể trách nàng được.

d.d.l.q.d

Lều đã được dựng tốt lắm, có mấy người đã đứng bên trong. Chỉ là đều là nữ quyến, Thẩm Tử An đưa mắt nhìn thấy chính là giấy thêu dính bùn đầy đất.

Vừa đi vào, liền nghe thấy một ma ma nhỏ giọng nói: "Cô nương, bởi vì trước mặt chỉ là trấn nhỏ không có chỗ nào ra dáng chỗ ở, cho nên Nhị gia phân phó tự dựng lều chuẩn bị đồ ăn. Không biết cô nương có cái gì kiêng

ky hoặc không cần không, ngài hiện tại phân phó xuống, bọn ta tự mình thông báo cho nhóm đầu bếp phía dưới chú ý chút."

Gì? Thì ra là không thể không kịp tới, là người nhàn rồi nói địa phương này không tốt.

"Không có!" Có thể ăn là được, đi đường xa thật có chút đói bụng.

Ma ma đồng ý một tiếng lui xuống, sau đó lại có một đôi giày thêu đứng ở trước mặt nàng, nói: "Cô nương, khăn voan đỏ này có thể lấy xuống, sau đó sẽ do Điền mục phủ lên lại cho ngài. Nàng là người phúc hậu, phụ mẫu huynh đệ tỷ muội đều còn, nhi tử đã chạy đầy đất. Ngài đại khái có thể yên tâm, sẽ không dơ bẩn khăn voan này."

Cũng chỉ là giả cho cái bài vị mà thôi, có cái gì bán với không bán, Thẩm Tử An trong lòng cười lạnh, chỉ là lễ này có hay không có cũng không có trở ngại. Vì vậy nói: "Tốt."

Bên này giày thêu nhường lối cho nàng, một đôi giày thêu khác đi tới, khăn voan trên đầu bị người nhẹ nhàng lấy đi. Lấy đi một cách rất khéo, mũ phượng trên đầu hoàn toàn không bị dịch chuyển một phân nào.

Khi tầm mắt rõ ràng, Thẩm Tử An hít một hơi khí lạnh. Sau đó nghĩ, kịch trong truyền hình quả nhiên là gạt người. Những nhà giàu kia khi lập gia đình chỉ là đưa vào cửa, hành lễ rồi vào động phòng. Nhưng nhìn trước mắt, cười một lão bà thật đúng là không dễ dàng.

Lại nói lều này bố trí là cực kỳ sang trọng, không những có bàn có ghế, thậm chí còn bố trí giường êm được trải bằng da hổ trắng. Hơn nữa còn có người, cầm dụng cụ rửa mặt thì có bốn tiểu nha đầu. Còn có hai nha đầu lớn tuổi một chút phục vụ ở bên người. Bên kia còn có hai thô sử ma ma (người chuyên làm việc nặng), bên cạnh để nước nóng và nước lạnh. Có lẽ là chuẩn bị cho nàng rửa mặt!

Đứng bên cạnh giường, chính là Điền mục theo lời bọn họ, trong tay đang cầm khăn voan đỏ không nhúc nhích, như là đang cầm bảo vật.

Hai đại nha đầu đỡ Thẩm Tử An ngồi xuống, sau đó phủ thêm khăn quàng cổ màu đỏ cho nàng, có lẽ là sợ ăn cơm làm bẩn giá y? Thẩm Tử An nghĩ như vậy, liền thấy thô sử ma ma bên cạnh đã đổi nước tốt lắm, thử nhiệt độ một chút từ một tiểu nha hoàn bưng bồn bằng đồng tới đây khom gối nói: "Cô nương xin lau mặt."

Nói là để cho nàng lau mặt, nhưng động thủ cũng là đại nha đầu bên cạnh. Nàng giặt cái khăn lông sau đó đặt ở trong tay Thẩm Tử An nói: "Trang dung (lớp trang điểm trên mặt) không cần phải lo lắng, chốc nữa sẽ có người tới trang điểm lại cho cô nương, các nàng đều chạy từ trong phủ tới, tay nghề rất tốt."

Thẩm Tử An lau mặt, lại đưa đế tay đế vào trong chậu rửa một chút. Bởi vì rất rảnh rỗi, trong đầu nàng đột nhiên nghĩ đến câu nói rửa tay chậu vàng.

Rửa mặt lại súc miệng, bên kia thức ăn đã dọn xong.

Chỉ là ngược lại nàng nghĩ sơn hào hải vị bày đầy bàn, mà là vừa đúng tám món thức ăn bốn lạnh bốn nóng. Chỉ là, mọi thứ đều hết sức tinh xảo, hồng hồng xanh xanh hết sức đẹp mắt.

Quan trọng nhất là các nàng báo lại tên món ăn bên cạnh, đều là có ý tứ cát tường như ý.

Cái gì "Bách niên hảo hợp", cái gì "Cử án tề mi", bất quá là đại môn đại hộ coi như chú ý, không có đem "sớm sinh quý tử" đưa lên, nếu không gả cho một người đã chết sớm còn sinh quý tử, vậy bọn họ còn không tức chết. Thẩm Tử An nghĩ tới đây thiếu chút nữa thì bật cười, nhưng thời điểm uống trà mới bớt biểu tình xấu hổ trên mặt.

Thẩm Tử An cũng không dám ăn nhiều, hoàn cảnh như vậy nàng cảm giác mình có chút không mở miệng nổi!

Đại nha đầu thấy nàng dùng xong liền bảo người dọn đồ ăn đi, nói: "Cô nương, Nhị gia phân phó xuống, buổi chiều mới hành lễ, cho nên mời ngài nghỉ ngơi ở chỗ này một chút lại lên đường cũng không muộn."

Buổi chiều hành lễ? Đúng vậy, mình hôn đương nhiên là buổi tối.

Đại nha đầu vốn tưởng rằng tân nương sẽ bi thương không dứt, đang suy nghĩ xem phải nói như thế nào mới lọt tai, lại thấy nàng không hề nói gì, sắc mặt vẫn ngây ngốc như cũ, một dạng hình như hoàn toàn không liên quan tới bản thân. Nghe đồn bên ngoài nói tính tình tân nương này có chút khờ, không khỏi nghĩ tới như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không suy nghĩ quá nhiều.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Gả Cho Gà Thì Theo Gà

Thẩm Tử An chỉ là không muốn gây chuyện, nàng chỉ muốn bình an đến Tuần gia, Tứ phu nhân bên kia cũng có thêm thể diện, ngày trôi qua ở Thẩm gia cũng dễ chịu hơn.

Nàng theo lời nằm xuống, không khỏi kỳ quái, hiện tại rõ ràng đã sắp vào đông, dựng lều ở dã ngoại như vậy thế nào tuyệt không cảm giác lạnh. Nhìn kỹ lại trên giường, lúc này mới thấy hai bên giường đều đặt một cái đỉnh đồng tròn, phía trên đã được che lại. Chắc đây là chậu than đi, chỉ là cái này dùng tốt hơn, không có hơi nước.

Dựa vào đối xử cho nàng ăn nàng liền ăn, để cho nàng ngủ nàng liền ngủ như heo, ăn no xong lại ngủ một giấc, khi tỉnh lại cảm thấy tinh thần thoải mái, không khỏi muốn đuổi lửng mọi một cái, nhưng tay giơ lên một nửa mới chú ý tới tình huống của mình bây giờ, lập tức thu tay lại, nói: "Giờ nào rồi, ta có dậy trễ quá không?"

"Không có, Nhị gia vừa tới truyền lời, muốn một nén hương sau mới lên đường đấy." Đại nha đầu trước giường trả lời.

"A, ta cũng ngủ dậy vậy liền chuẩn bị đi!"

Đại nha đầu đồng ý một tiếng, lại sai người lấy nước rửa mặt, lại có người tới trang điểm lại cho nàng. Chờ xong xuôi mọi chuyện, thì thời gian nén hương cũng vừa đến. Nàng lại phủ khăn voan đỏ lên một lần nữa rồi lên cỗ kiệu, lần này chỉ dừng lại một tiểu trạm liền vào cửa chính kinh thành.

Thẩm Tử An ngồi ở trong kiệu tất nhiên không biết, nhưng bên ngoài đã có nha hoàn ma ma thông báo tới, cũng nói một lúc lâu sau liền đến Thượng Thư Phủ rồi.

Thẩm Tử An có chút khẩn trương, hi vọng bọn họ cũng đừng làm ra chuyện tình khác người gì.

Dĩ nhiên, là nàng suy nghĩ nhiều, toàn bộ các bước tiến hành đều giống những nha đầu kia ma ma đã nói.

Minh hôn thì không thể đốt pháo, cho nên nàng được người đỡ đi vào bên trong. Những thứ khác cũng giống như trong ti vi đã diễn, chỉ là tân lang nhưng là được đệ đệ tân lang ôm vào trong tay, trên cổ treo khối danh bài (bảng gỗ nhỏ ghi tên).

Thẩm Tử An vẫn chưa nhìn thấy Nhị gia, chỉ là cùng nhau đi tới cảm thấy hắn là một nam tử tử tử mĩ. Lúc này hắn và nàng ở nơi bái đường.

Thẩm Tử An không khỏi cảm giác chính mình vẫn là bị thương, lại nói nàng cũng xem không ít truyện xuyên việt, những cô gái kia gả cho người, nhìn lại chính mình một chút, gả cho một con gà. Nghe nói, sau khi hành lễ sẽ cho con gà này vào động phòng với nàng.

Quả nhiên, phu thê giao bái xong bọn họ liền bị đưa vào động phòng.

Khăn voan là đệ đệ vén giúp, thời điểm tấm vải lụa đỏ được lấy đi Thẩm Tử An không khỏi bị nam tử trước mắt làm lung lay con mắt. Thật là một nam tử hiểu biết, ước chừng chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, một thân trường bào màu trắng, trên đầu vẫn khăn màu trắng. Này mắt này lông mày miệng kia, chính là Thẩm Tử An nhìn tới ba ngày ba đêm cũng không tìm ra bộ dáng có cái gì không đúng.

Chỉ là nhìn đến con gà trống trong ngực hắn nàng lại buồn bực, lão công của mình là vị này!

Lễ đã xong, tiếp theo rượu giao bôi vị tiểu thúc này cũng không thể làm thay được. Vì vậy hần hành lễ một cái thật sâu, nói: "Chúc đại tẩu và đại ca bách niên hảo hợp, tiểu đệ cáo lui." Hần nói xong đặt con gà trống lên giường, rồi lui ra ngoài. Nhìn trong phòng một người một gà, trong lòng hần cũng không dễ chịu gì. Nhưng vì để cho đại ca có thể tìm được đường về nhà cũng chỉ có biện pháp này, chẳng phải vẫn nói thà tin rằng là có còn hơn là không sao!

d.d.l.q.d

Mà nhóm bà tử lại nói mấy câu nhảm nhí, chính là con gà trống này đại biểu cho Đại công tử nhà bọn họ, nếu trong vòng ba ngày nó còn sống liền chứng minh đại công tử đã về đến nhà, nếu chết chứng minh chưa có trở về.

Chỉ là, con gà trống vui vẻ nhảy loạn xạ, không làm thịt muốn chết cũng không dễ dàng a!

Cứ như vậy, đợi tất cả các nàng lui hết ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Tử An và con gà trống kia, dĩ nhiên bên ngoài cửa còn có hai nha đầu hầu hạ.

Con gà này cũng đang hoảng, bò tới trên giường nhìn đông ngó tây, không sợ người lạ cũng không muốn trốn. Thẩm Tử An sờ sờ đầu gà của nó nói: "Bắt đầu từ hôm nay ta chính là vợ người, nhưng người cũng không phải chồng ta, có nghe hay không."

Gà trống nheo mắt lại, không để ý tới người!

Thời gian cũng không còn sớm, bên ngoài hết sức yên tĩnh, hôm nay đúng là ngày Tuần Đại công tử trở về. Trong phòng bởi vì nàng nói muốn nghỉ ngơi cho nên chỉ còn một ngọn đèn, ánh lửa chớp lóe chớp lóe khiến không khí gian phòng trở nên tương đối quái dị. Thẩm Tử An kéo kéo y phục, cái người Tuần Hạo đó sẽ không thật sự trở lại chứ? Lại nghĩ mình đã chết qua một lần còn có cái gì đáng sợ chứ, vì vậy cởi áo khoác kéo chặn

nằm xuống. Nhưng mà vẫn có chút sợ hãi, vì vậy liền một tay kéo con gà trống vào chăn, nói với con Gà: "Người nằm yên cho ta, bên ngoài người có một đồng lão bà, cho nên không cho cua ta."

Gà trống vẫn là không thềm để ý đến người, đi ngủ.

Thẩm Tử An thấy nó ngủ được yên ổn, cũng ngủ thiếp đi!

Cứ như vậy, một đêm động phòng hoa chúc của Thẩm Tử An đã qua!!!

Ồ ó o.

Thẩm Tử An mộng muội trong chăn!

Ồ ó o.

Thẩm Tử An rứt một cái!

Ồ ó o.

Thẩm Tử An ngồi bật dậy nói: "Người nào lại để cho con gà này chạy đến bên tai người ta kêu loạn như vậy, có biết cái gì gọi là lễ phép hay không?"

Ách. Không đúng, con gà này hình như là lão công mình a.
Phải làm cho nó ba ngày không chết, hơn nữa còn phải cẩn thận hầu hạ!

Lúc này ngoài cửa có âm thanh tiểu nha đầu nói: "Thiếu phu nhân ngài đã tỉnh rồi sao?"

Có một gà trống là lão công có thể không tỉnh sao? Chỉ là, ngày đầu tiên tân nương vào cửa phải đi kính trà cho cha mẹ chồng, điểm ấy cũng không thể qua loa, cha mẹ chồng thích mình, như vậy Tứ phu nhân bên kia cũng sẽ được lợi, nghĩ đến chỗ này nói: "Ừ đã dậy."

Vừa mới nói bốn chữ, liền thấy cửa mở ra, hô hô (tiếng thở ra) kéo vào 1-2-3-4. Không biết bao nhiêu người. Thấm Tử An lại mông muội, chỉ cần tiếp tục giả vờ người đầu gối, tiểu thư khờ tùy các nàng đùa nghịch.

Chuẩn bị một hồi cũng mất hơn nửa canh giờ, cũng chính là một tiếng ở hiện đại.

Nhìn trong gương xuất hiện một phu nhân khoảng mười bốn tuổi, chỉ là cái dạng này đi ra ngoài, Thấm Tử An không biết lấy thân thể chính mình có thể đi bao xa.

Cũng may, ra cửa đi ra khỏi viện liền lên kiệu mềm, một đường nâng nửa giờ đến một viện cực lớn, trên đó viết ‘ Quan tâm cư ’.

Nàng được hai nha hoàn đỡ vào, liền có nha hoàn truyền lời vào bên trong: "Bẩm lão gia, phu nhân, thiếu phu nhân đến."

"Để cho nàng đi vào đi, bên ngoài trời rét." Một thanh âm nhẹ giọng nói, nhưng thính lực Thấm Tử An rất tốt, vẫn bị nàng nghe được.

Từ từ đi vào, ngẩng đầu chỉ nhìn một cái, liền cúi đầu. Đang ngồi ở chủ vị là một nam một nữ, nam tử mặc cẩm bào ngọc đá, mặt mũi thanh nhã hơi u buồn. Khoảng chừng bốn mươi tuổi, râu để dài lại có cảm giác tiên phong đạo cốt. Nghĩ đến, vị này chính là Thượng Thư Đại Nhân kia rồi.

Mà cô gái kia khoảng chừng ba mươi mấy mới tuổi, là một cái đoan trang diễm lệ. Nghĩ, đây cũng là vị công chúa kia rồi, phần khí chất quý tộc trong xương quả thật vô cùng xuất sắc.

Thấm Tử An không dám nhìn kỹ, liền quỳ gối trên nệm êm đã được chuẩn bị nói: "Con dâu thỉnh an phụ thân, mẫu thân." Trừ lời này nàng cũng sẽ không nói cái gì khác, vốn là nhóm ma ma ở Thấm phủ dạy rất nhiều, nhưng các nàng đã quên bầu không khí. Bây giờ nhi tử bọn họ vừa mới qua

đời, áp suất thấp có thể đè chết một con trâu rồi, làm sao chứa được nhiều lời khoe khoang của nàng.

"Được rồi, này kính trà cái gì liền miễn, đứng lên đi! Bên kia là Nhị nương người và đệ đệ Vũ nhi muội muội Tố nhi." Thanh âm Công chúa có chút khàn, có lẽ là bị thương quá độ nên mới như vậy.

"Bái kiến Nhị nương." Thì ra là Tuần Thượng Thư này còn có tiểu lão bà, chỉ là đệ đệ muội muội này phải làm thế nào? Bọn họ là nhỏ đi! Đang suy nghĩ, chỉ thấy sau lưng Nhị nương một nam một nữ cũng đã đi qua, song song quỳ gối miệng xưng đại tấu.

Bị đuổi rồi!

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Song Sinh

Một đệ đệ anh tuấn như vậy còn chưa tính, lại còn thêm một muội muội xinh đẹp nữa, thiên lý ở chỗ nào a!

Thẩm Tử An vội vàng đáp lễ, cũng nhân cơ hội liếc người gọi là Nhị nương này một chút.

Ngao! Vị này cũng quá yêu điểm, thật xinh đẹp, với dung mạo này thì xác định rõ ràng nàng ngoại trừ làm tiểu tam không có con đường khác rồi.

"Còn tam nương người và Tam đệ Bình nhi."

Thẩm Tử An nghe vậy quay đầu lại, sau đó nhìn người than thở, Tuần Thượng Thư ngài này thế nhưng có tới ba lão bà mà bất kì người nào trong số bọn họ đều rất xinh đẹp, tùy tiện đều có thể chọn một cái nam nhân khác gả cho làm phu nhân, cố tình ba người cùng chung một chồng, quan trọng nhất là tam nương này, chỉ mới chừng hai mươi chừng tuổi. Mà Bình nhi, cũng chỉ có 5, 6 tuổi, cũng tiến lên miện hô đại tẩu rồi hành lễ.

Thẩm Tử An vội vàng đưa tay ra đỡ, thế nhưng hấn lại gạt tay của nàng ra tự mình đứng lên rồi chạy về bên cạnh mẫu thân của mình.

"Bình nhi không được vô lễ với đại tẩu." Tam nương quát khế.

"Không sao, không sao, có lẽ là cảm thấy không quen." Thẩm Tử An muốn dùng hết khả năng để giả bộ đáng trường tức, như thế mới có thể không bị coi thường.

Nhưng lúc nàng nghe xong lời nói của công chúa bà bà, thì cảm thấy trước mình giả bộ biết điều như vậy tất cả đều là dư thừa.

"Ta biết giả tới đây là uất ức cho người, nhưng ngay từ khi người bước vào cửa chính là người của Tuần gia. Ba ngày sau lại mặt người liền có thể chuyển đến Phong Trần Hiên, nơi đó trước kia là thư phòng của Hạo nhi, những người không có nhiệm vụ không được phép tiến vào. Bởi vì nơi đó xa, lại vào đông, liền miễn thỉnh an sáng tối. Về phần sinh hoạt cũng không cần lo lắng, ta đã phái mấy người đặc lực đến giúp người." Nói xong phất phất tay, vẻ mặt đã hết sức mệt mỏi.

Thẩm Tử An rất thông minh, điều này rõ ràng chứng minh, mình bây giờ không được hoan nghênh. Nguyên nhân thì công chúa mới vừa tang con, lại thấy được con dâu, tâm tình sao có thể dễ chịu được chứ. Cho nên, trực tiếp đem con dâu đuổi ra ngoài, không nhìn thấy cũng không đau lòng.

Trong đầu Thẩm Tử An suy nghĩ rất nhiều phương pháp đối phó, là đau lòng khóc lớn, kêu không cần? Hay là cúi đầu giả dáng tiểu tức phụ đáp lời? Hoặc là.

Cuối cùng, nàng rất bình tĩnh nói: "Tốt!"

Công chúa cũng không còn tâm tư nhìn biểu hiện của con dâu này, nói thẳng: "Đi đi!"

Vậy thì hãy đi đi! Thẩm Tử An cúi đầu, tận lực đè ép tâm tình vui mừng. Sao có thể không vui nha, mình còn muốn bắt chuột nữa, nếu như cả ngày bị nhiều người canh chừng như vậy, đừng nói bắt chuột, ngay cả nhìn thấy chuột cũng khó khăn.

Dù sao cũng là một quả phụ, đi đến chỗ nào đều là giống nhau.

Sau lưng nhẹ nhàng thở dài, Thẩm Tử An nghe ra là âm thanh Tuần thượng thư. Hiện tại nàng ở trong mắt mọi người, là một người hết sức đáng

thương! Chỉ là không sao, mình trôi qua tốt là được.

Như thế, nàng bị một đám nha hoàn đưa về tân phòng ngày hôm qua. Con gà kia vẫn còn, chỉ là được cung dưỡng ăn uống rất tốt. Nàng ngồi ở bên giường, nói: "Các người đi xuống đi."

Những nha hoàn này quả nhiên là nghe lời, rồi rút lui ra ngoài, nhưng không đợi nàng thở nhẹ một hơi, liền nghe bên ngoài có một âm thanh mềm mại nói: "Thiếu phu nhân, đại phu nhân phái người tới truyền lời."

"Vào đi!"

Vừa dứt lời, một nha hoàn khoảng mười sáu mười bảy tuổi hết sức xinh đẹp đi tới, thi lễ với Thẩm Tử An rồi nói: "Thiếu phu nhân, đại phu nhân nói, thân thể ngài còn mang theo quần áo tang, lại mất ba ngày sau không thích hợp, cho nên liền phái Nhị gia tự mình mang lễ đi. Về phần Phong Trần Hiên, ngài muốn ngày nào chuyển đến đều có thể."

"A, ta biết rồi." Thẩm Tử An phát phát tay, công chúa đại phu nhân này đuổi càng chặt, càng nói rõ nàng (đại phu nhân) vẫn không thể tiếp nhận được chuyện con trai chết, ước gì nàng (Thẩm Tử An) rời đi ngay lúc này thôi.

Tuy nói ba ngày lại mất không thể quay về rất đáng tiếc, chỉ là lúc này rời đi cũng là mong muốn của nàng. Chờ nha hoàn kia vừa đi, nàng liền kêu người tới nói: "Dù sao sớm muộn phải rời đi, bây giờ liền bắt đầu đi!"

Nàng nói xong, một lát sau liền thấy hai mươi mấy người, nâng đồ đi, đảo mắt đồ cưới cái gì cũng bị đem đến Phong Trần Hiên hết rồi. Mà Thẩm Tử An cũng ngồi kiệu mềm bị đưa qua!

Một nơi gần cách tuyệt vời, địa phương phong cảnh xinh đẹp.

Cả đại viện được xây ở trong ao, cũng không lớn nhưng là hết sức khác biệt. Tường cao đỏ thẫm, cửa chính màu nâu, phía trên không có treo khóa, nhưng cửa được đóng kín.

Hai bên cửa đều treo một khối gỗ đẹp, phía trên hình như viết là một đôi câu đối, nhưng cũng là hai câu đối nặng nề nhất đơn giản nhất mà Thẩm Tử An biết.

Vế trên là: Thông đời

Vế dưới là: Vật tình

Hoành phi là: Trần

Thẩm Tử An cũng không phải là thiếu nữ văn nghệ, cho nên đối với cái câu đối này cái hiểu cái không. Chỉ là nàng ngược lại biết, bình thường người thích dùng những tự (chữ, từ) đặc biệt hoặc là tự (nét chữ) đặc biệt này đều là người thông minh.

Có nha hoàn gõ cửa, một lúc lâu mới có một nam bộc mặc áo xanh mở cửa. Hắn nhìn đoàn người đứng trước cửa liền cau mày nói: "Chẳng lẽ không biết đây là thư phòng của Đại thiếu gia, không được cho phép không thể đến gần."

Nha hoàn kia nói: "Đây là thiếu phu nhân, đại phu nhân phân phó chúng ta đem thiếu phu nhân an trí ở chỗ này."

"An trí ở chỗ này?" Nam nhân mặc áo xanh trợn mắt nhìn Thẩm Tử An một cái, liền nói: "Vào đi!"

Thẩm Tử An cũng không biết hình dung như thế nào mới phải, chỉ cảm thấy ánh mắt nam tử mặc áo xanh này rất quái lạ, hình như hết sức ghét nàng, rõ ràng mới lần đầu gặp mặt mà thôi.

Nàng xuống kiệu, được người đỡ đi vào.

Viện này tốt hơn nhiều so với viện kia của Tứ phu nhân Thẩm gia, lại không nói tiền viện chính là thư viện còn hậu viện được ngăn bởi Tiểu Lâu, ngay cả bố trí phong cảnh hai bên vườn hoa cũng làm cho người ta vui tai vui mắt vô cùng!

Bọn nha đầu đưa người tới hậu viện, cũng đem mấy thứ mang theo đi vào. Hậu viện là một tiểu lâu hai tầng, được đặt tên là Đông Các. Gian phòng của nàng ở lầu một, nghe nói lầu hai là nơi trước kia Đại thiếu gia thích nhất, cho dù người đã chết cũng không thể để cho người nào tiến vào.

Người sống không tranh giành với người chết, thôi!

Thẩm Tử An bây giờ có thể có một cái địa phương để ở cũng rất tốt, cũng không còn yêu cầu khác.

Rất nhanh, dọn dẹp xong những nha hoàn ma ma kia tất cả liền lui ra. Thẩm Tử An để con gà trống ở một bên, nói: "Cái này xong rồi? Mệt quá a."

Đông! một tiếng nằm ở trên giường, không nghĩ tới vậy mà ngủ thiếp đi!

Đợi nàng tỉnh lại, liền thấy một nha đầu chừng mười hai mười ba tuổi đứng ở bên giường, đầu giật giật hình như đang ngủ gật. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rục, cái khăn đang nằm trong tay có vẻ như lập tức rớt xuống, đáng vẻ hết sức đáng yêu. Thẩm Tử An nhìn một chút hì hì bật cười một tiếng, nha đầu kia bị giật mình tỉnh lại, vội vàng quỳ xuống cúi đầu nói: "Thiếu phu nhân ngài đã tỉnh rồi, nô tỳ Xảo nhi, bái kiến thiếu phu nhân."

Thẩm Tử An nghe nàng nói chuyện thì biết rõ rồi, nha đầu này là một người mới. Nàng nâng nâng tay nói: "Đứng lên đi!"

Xảo nhi đứng lên, sau đó bên ngoài nghe tiếng lại đi vào một nha đầu, tuổi lớn hơn một chút, đại khái mười bốn mười lăm tuổi. Thấy nàng cũng hết sức xinh đẹp, nhìn thấy Thẩm Tử An tình lại nói: "Thiếu phu nhân ngài đã tỉnh rồi, nô tỳ Hương Nhi thỉnh an thiếu phu nhân."

"Miễn." Cử chỉ, lời nói nha đầu này đều hết sức thỏa đáng, xem ra là một nha đầu có giáo dưỡng .

Hương Nhi nói: "Đại phu nhân nói, để cho nô tỳ và Xảo nhi từ hôm nay nhi phục vụ bên người thiếu phu nhân. Còn nữa, bên ngoài còn có hai thô sử ma ma, Lưu mụ và Hòa mụ. Hạ đẳng nha hoàn bốn người, tên thì thiếu phu nhân cũng không cần nhớ ở trong lòng."

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đụng Vỡ

Ngược lại Hương Nhi lại là một người lạnh lẽo, nhưng hiện tại Thẩm Tử An sợ nhất có người như vậy ở bên cạnh. Càng là người thông minh lạnh lẽo càng dễ phát hiện chính mình mờ ám, huống chi là bắt con chuột.

Nghĩ tới đây nàng vò khăn, nhỏ giọng nói: "Vậy đa tạ đại phu nhân rồi, chỉ là lúc trước ta ở nhà thanh tĩnh quen rồi. Cho nên không cần nhiều người phục vụ như vậy, không bằng."

"Nhà bình thường sao có thể so sánh được với Thượng Thư Phủ, Hương Nhi cũng nói thẳng, trong phủ này tất cả các chủ tử lớn nhỏ nha hoàn ma ma bên cạnh mỗi người đều không phải có mười mấy hai mươi cái, chỉ vì đây vốn là địa phương của Đại thiếu gia, ngài ấy vốn là một chủ nhân thích thanh tĩnh. Cho nên mới giảm số lượng người hầu. Cũng thật sự không phải là đại phu nhân cố ý lạnh nhạt thiếu phu nhân, điểm này kính xin chủ tử mở rộng lòng đi."

Thẩm Tử An vừa nghe là biết nàng hiểu lầm, hiện tại chính mình chưa có chỗ đứng vững ở đây, thấy vậy muốn đuổi người còn phải đợi hai ngày rồi hãy nói!

"Như vậy, hôm nay còn có chuyện gì phải làm sao" vừa mới đến, hay là hỏi thăm một chút.

Hương Nhi vốn là nha hoàn bên cạnh đại phu nhân, bị phân tới phục vụ thiếu phu nhân hữu danh vô thực này vốn không tình nguyện. Mắt thấy người chủ tử này ngược lại không chủ kiến gì, có lẽ ngày sau còn có thể mò

được chút béo bở, trong lòng cũng hơi bình tĩnh chút, cười nói: "Bẩm thiếu phu nhân, ngài là chủ tử dĩ nhiên là không việc gì phải làm . Nhưng đại phu nhân đã phân phó, trong nội viện này tất cả đều là đồ của Đại thiếu gia, có thể không động liền không được động vào. Mà quen thuộc ở đây hết thảy liền chỉ có Tiểu thư đồng tử nhỏ đi theo bên cạnh Đại thiếu gia, cho nên chốc nữa hẳn sẽ tới báo cho trong viện này nên chú ý những thứ gì, kiêng kỵ những thứ gì. Về sau, nếu có chuyện gì cũng chỉ cần hỏi hẳn là được."

Nói cách khác, một mẫu ba phân đất ở nơi này cũng không phải của mình, mà tất cả đều thuộc về cái người chồng đã chết hay sao? Thẩm Tử An nhúu nhúu mày, nhưng mà vẫn gật đầu đồng ý. Trước nhãn nhện, chờ từ từ đuổi từng cái một đi, xem ai còn có thể quản nàg!

Nghỉ ngơi một lát lại dùng cơm, Tiểu thư đồng đó liền tới cầu kiến. Nam nhân không thể tùy tiện tiến vào nội thất cho nên nàg không thể làm gì khác hơn là dời bước đến tiền thính!

Cái người gọi là Tiểu thư đồng đợi ở nơi đó đã lâu, thời điểm khi hẳn mở cửa Thẩm Tử An cũng không quan sát hẳn rõ ràng, hiện tại nhìn tới mặc dù không phải là cái gì suất ca nhưng tướng mạo cũng đoan chính. Tuy là người hầu, nhưng trên người lại mang theo dáng vẻ của thư sinh, bất quá trọng giọng nói lại không có chút cung kính nào: " thiếu phu nhân."

"Ừm!" Có quy củ gì thì mau nói đi, nói xong nàg liền có thể giả vờ ngủ, sau đó suy nghĩ xem nơi nào có chuột, đi thử xung quanh xem một chút.

Tiểu thư đồng thấy nàg tuổi còn nhỏ, toàn thân mặc y phục thiếu phụ cao quý y, làm cho người ta có loại cảm giác dờ dờ ương ương. Dung mạo coi như cũng khá, vẻ mặt cực kỳ cứng nhắc, chỉ là một đôi con ngươi một chốc đảo sang phải một chốc lại đảo sang trái, giống như đang bay bổng khắp nơi, trọng tâm lại không biết ở địa phương nào. Hẳn hơi hơi cúi đầu nói: "Lúc trước Đại Thiếu Gia thường ở thư phòng, Tiền viện hơn phân nửa

là thi thư sách cổ, cho nên thiếu phu nhân vô sự xin không cần đi đâu, tránh cho sách nhiều bụi làm dơ bẩn y phục. Nhưng là bởi vì như thế, nơi này không được đốt đèn, buổi tối đến giờ thắp đèn thì liền nghỉ ngơi, buổi sáng cũng không cần dậy quá sớm."

Năm một đêm không dậy không phải là muốn nằm chết? Thẩm Tử An hiện tại đúng là con cú, cho nên nàng hiện tại có phần muốn khóc. Kiếp trước mặc dù đang ở trường quân đội, nhưng cũng toàn nằm ở trên giường chơi điện thoại di động đến hơn chín giờ mới đi ngủ, hiện tại tốt hơn, so với quy củ trong quân đội còn nghiêm khắc hơn. Nàng giựt giựt khóe miệng nói: "Còn nữa không?"

Tiểu thư đồng cảm giác vị thiếu phu nhân này không dễ phục vụ như mặt ngoài vậy, giọng điệu này rõ ràng có chút bất mãn đối với quy củ vừa rồi. Nhưng viện này cũng không phải là của nàng, quy củ này hay vẫn là quy định nghiêm khắc chút.

"Đại Thiếu Gia thích nuôi hạc, trong nội viện này vốn có bốn con. Bọn chúng yêu thích yên tĩnh, cho nên không cho phép lớn tiếng ồn ào."

"Còn gì nữa không?" Đây là nơi người bình thường ở hay là Miếu Tự a?

"Cuối cùng, Đại Thiếu Gia không thích người khác động đến đồ của ngài, từng cọng cây ngọn cỏ đều không thể, cho nên thiếu phu nhân không thể dễ dàng thay đổi đồ dùng trong nhà."

Thẩm Tử An có loại kích động muốn lật bàn, nhưng là nhìn thấy hai nha đầu vô cùng bình tĩnh bên cạnh nên cũng đè xuống lửa giận trong lòng.

"Còn nữa không?"

"Không có!" Mới vừa rồi vị thiếu phu nhân này nhưng thật muốn nổi giận, nhìn một chút đã tức giận đến trắng cả mặt.

"Vậy cũng tốt, người nói cũng mệt mỏi, không bằng ngồi xuống uống ly trà nghỉ ngơi một chút."

"Nô tài không dám."

Không dám? Người vô cùng dám, những quy củ này tin tưởng không phải đại phu nhân phân phó xuống, tất cả đều là một mình người quyết định. Mấy câu nói đó liền nhốt nàng thành phạm nhân rồi, cái này còn có cái gì không dám.

"Như vậy a, ta cũng mệt mỏi, đi xuống nghỉ ngơi đi." Thẩm Tử An yếu đuối đứng lên, Hương Nhi và Xảo nhi vội vàng tới đây đỡ. Nàng lắc nhẹ tay nói: "Ta còn đi được. Ai da." Thẩm Tử An ‘ cố ý ’ không đứng vững, một chậu Lưu Ly bên cạnh bị đẩy ngã, choảng vỡ tan tành.

Nàng thật sợ hãi, nước mắt lưng tròng mà nói: "Xin lỗi, ta không phải cố ý, là ta không đứng vững, ta thật sự là không phải cố ý."

Tiểu thư đồng nhìn chậu Lưu Ly, đây là năm ngoái hoàng thượng đưa đến, nghe nói do người giỏi tay nghề ở Giang Nam chế tạo, vô luận khí chất phong vận đều gọi coi là Thượng Phẩm rất tốn, hôm nay không còn!

Thiếu phu nhân đại khái bởi vì làm rơi đồ cho nên khẩn trương, đoạn đường này lại lao đảo nhiều lần, đụng ngã một giá sách, hai ngọn Lưu Ly Đăng, ly ly chén chén vô số.

Tiểu thư đồng ở phía sau nắm chặt quyền, nha đầu này là cố ý, nếu không tại sao chuyên chọn thứ đáng tiền đụng đây? Nhưng mà hắn không ngờ, đây không phải là kết thúc mà chỉ là mới bắt đầu.

Trong vòng ba ngày, đụng vỡ không ít thứ, mỗi lần đều là ở trước mặt hắn, sau còn khóc sụt sùi nói thật xin lỗi, ta không phải cố ý! Mỗi khi đến lúc này, Tiểu thư đồng liền muốn thắt cổ của nàng hỏi phụ thân nàng là

một người đọc sách biết lễ nghĩa, như thế nào lại dạy ra một nữ nhi làm bộ làm tịch vô pháp vô thiên như vậy.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ngoài Ý Muốn

Thật ra thì Thẩm Tử An cũng rất đau lòng, những thứ nàng làm vỡ đều là đồ cổ a!

Mặc dù đã hiểu được, nơi này thật ra là một thời đại không có thật. Mới đầu nghe được Tống Đại nàng còn tưởng là Triệu gia Tống Triều, nhưng sau lại mới biết đó là tên quốc gia này. Dĩ nhiên, những nha hoàn ma ma ở hậu viện này rất ít khi ra cửa nên càng ít biết chuyện tình trong triều. Nhưng nếu như hỏi cái tiểu thư Đồng kia lại cảm thấy không cam lòng, cảm thấy được trong ánh mắt của hã nhìn nàng thập phần không khách khí, cũng không phải ánh mắt cần có của một nô tài đối với chủ tử.

Đang thời điểm nàng chuẩn bị trường kỳ đấu tranh, ngoài cửa có hạ đẳng nha hoàn nói: "Bẩm thiếu phu nhân, Nhị thiếu gia trở lại, cũng mang theo quà đáp lễ."

"Để cho hã chờ, ta có việc muốn hỏi hã." Thẩm Tử An cũng muốn biết tình hình Tứ phu nhân gần đây, cho nên liền muốn tự mình hỏi thăm một phen.

Thúc tẩu gặp mặt vốn là phải có Đại ca ở đây, Nhị thiếu gia Tuần Vũ biết Đại tẩu muốn gặp mình liền cho người gọi Tiểu thư đồng lại đây. Hơn nữa mở rộng cửa tiền thính ra, nha hoàn ma ma đi qua cửa chỉ cần vừa ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy tình huống trong phòng. Hã làm việc cẩn thận, chỉ sợ có người ngoài bắt được đầu đề câu chuyện.

Thẩm Tử An vừa tiến đến liền nhìn ra tính toán của hần, không ngờ một thiếu niên nhìn qua chỉ có 16, 17 tuổi lại có tâm tư như vậy. Nàng mới lộ đầu liền thấy Tuần Vũ cúi đầu, nói: "Thỉnh an Đại tẩu."

Thẩm Tử An thật không có thói quen lễ tiết cổ đại này, cũng quá nhiều hạn chế. Vì vậy phất tay nói: "Nhị thúc mời ngồi."

Nhị thúc. Sự xưng hô này tốt ㄟ a!

"Đa tạ đại tẩu!"

Đang uống qua trà hơn nửa lại hàn huyên mấy câu xong, Thẩm Tử An mới nói: "Xin hỏi nhị thúc, mẫu thân ta. Tứ phu nhân có khỏe không?"

Tuần Vũ nhú mày, theo lý bình thường nữ tử giả làm phu nhân nếu muốn hỏi tình huống nhà mẹ đẻ, hơn phân nửa là trước hỏi phụ thân và đại nương, đây vốn là quy củ. Vô luận đại phu nhân có phải là mẹ ruột hay không, nhưng lễ phép bên trên vẫn là nữ chủ nhân một nhà.

Thẩm Tử An cũng không phải tất cả quy củ đều hiểu, nàng thấy Tuần Vũ cau mày không nói cho là Tứ phu nhân có chuyện gì, cũng gấp nói: "Nàng đã xảy ra chuyện gì?" Nếu như hai phu nhân kia dám hại nàng, nàng nhất định không tha cho họ.

Tuần Vũ thấy Thẩm Tử An thật sốt ruột, mới vội nói: "Tứ phu nhân rất tốt, còn nhờ ta mang theo chút quà đáp lễ tới đây."

Thẩm Tử An yên tâm, thầm nói: "Rất tốt thì rất tốt, người nhân lòng mà là sao!"

"Vậy thì tốt rồi."

Tuần Vũ chờ đoạn sau cả ngày, thấy Thẩm Tử An thế nhưng trừ Tứ phu nhân ra liên tình huống của phụ thân cũng không hỏi một chút. Mặc dù đã sớm nghe nói địa vị của nàng ở trong nhà cũng không phải là cao, vẫn bị vắng vẻ, thế nhưng biểu hiện cũng quá lạnh lùng đi! Đang suy nghĩ, chỉ cảm thấy gian phòng này bố trí sửa lại rất nhiều. Lông mày càng không khỏi nhíu lại càng sâu, mới tới đây không tới ba ngày liền sửa lại bố trí của đại ca trước kia. Hẳn từ trước đến giờ đều hết sức kính nể đại ca, không khỏi có chút tức giận, nhưng nhin được không có biểu hiện ra ngoài.

"Đại tẩu, nhị đệ biết trong thư phòng của đại ca có rất nhiều sách, vừa vặn gần đây chỗ ta đã không có sách gì có thể đọc, không biết có thể mượn mượn sách của đại ca được hay không." Nguyên bản hấn sợ cái đại tẩu này ngay cả thư phòng cũng cho sửa lại, cho nên lấy cớ muốn đi nhìn một lần, nếu như sửa lại hấn người đệ đệ cũng cần phải nói mấy câu.

Thẩm Tử An nói: "Tự nhiên có thể, vậy mời đi!" Nàng đứng lên, vốn là chuyện này nếu như theo quy củ nên hỏi qua tiểu thư Đồng đang đứng bất động một bên, chỉ là Thẩm Tử An cố ý bày ra dáng vẻ chủ tử, nói: "Tiểu thư Đồng, dẫn đường cho Nhị thiếu gia đi!"

Tiểu thư đồng không biết mình khi nào thành tiểu thư Đồng, hấn cảm thấy nữ nhân này nhất định là cố ý, nhẹ nhàng nhìn nàng một cái, đúng lúc thấy khóe miệng nhếch lên mỉm cười. Hấn ngẩn ra, nàng thế nhưng cố ý cười cho hấn nhìn, đây là đang khiêu chiến ư, có ý tứ!

Theo lý, Tuần Vũ là khách, người khách này muốn đi mượn đồ thì chủ nhân phải đi theo. Cho nên Thẩm Tử An được Hương Nhi và Xảo nhi đỡ đi theo ở phía sau từ từ đi về hướng tiền viện phía trước.

Kể từ vào ở đây vẫn là lần đầu tiên nàng tới thư phòng, chờ tiểu thư Đồng mở cửa nàng liền có loại cảm giác đến chỗ núi sách. Cái này song song có bảy gian phòng, mỗi gian phòng đều được để đầy sách.

Tiểu thư đồng nói: "Không biết Nhị thiếu gia muốn xem loại sách nào?"

Thì ra là bảy gian này toàn bộ đều được phân loại để lưu giữ, Đại Thiếu Gia này xem ra nhất định người là bác học.

Tuần Vũ nói: "Cũng chưa quyết định, cứ đi xem thử đi!" Hắn đi từ từ vào từng gian phòng, phát hiện nơi này ngược lại như cũ, không khỏi vẻ mặt thoáng thả lỏng xuống.

Thẩm Tử An nào biết tâm tư của hắn, đi theo vào. Sau đó nàng phát hiện một chuyện, nơi này nhất định có con chuột, hơn nữa còn có rất nhiều. Trong nội tâm vui vẻ, ánh mắt đảo loạn bốn phía xung quanh.

Những tiểu tử đáng yêu kia trốn ở nơi nào, nghĩ tới nước miếng cũng mau chảy xuống. Không khỏi rồi rấm ở trong lòng, tới cuối cùng mình có thể ăn con chuột hay không a, tại sao chỉ cần nghĩ đến bộ dạng những tiểu tử kia, nước miếng liền tràn lan .

Đang suy nghĩ, mắt quét tới góc một giá sách, thấy một góc bằng gỗ có chút dấu răng, nếu như hơi rung động giá sách một chút liền nguy hiểm.

Nhưng cố tình Tuần Vũ không chú ý lại rút sách ở giá sách này! Như vậy một người xinh đẹp lại bị những cuốn sách này nện xuống còn không bị thương nặng a! Thẩm Tử An vốn muốn lên tiếng cảnh cáo lại thôi, nhưng nàng quên mất một chuyện, chính là mèo có tính nhạy bén.

"Cẩn thận." Mắt thấy giá sách sắp đổ xuống, nàng lại không chút do dự bổ nhào ra ngoài.

Bộp!

Bi kịch xảy ra, hơn nữa còn là một bi kịch không nhỏ.

Tuần Vũ ngược lại không bị thương tổn đến, trực tiếp bị nàng mạnh mẽ nhảy ra ngoài đụng vào sau lưng. Mà nàng lại bị sách và giá sách chôn sống rồi, hai cái đùi và thắt lưng đau đến muốn chết, nước mắt đều đã rớt xuống.

"Đại tẩu." Tuần Vũ sợ hết hồn, nhìn núi sách vẫn bất động cho là người nào đó hy sinh rồi. Vội vàng kêu hai nha đầu đang run sợ bên cạnh nói: "Nhanh, di chuyển sách."

Hương Nhi và Xảo nhi lấy làm kinh hãi, vội vàng xông lên cầm từng quyển sách lên ném ra chỉ mong lòi được người ra. Tiểu thư đồng không ngờ một nữ nhân gây yếu ngay cả đi đường cũng phải có người đỡ lại hành động nhanh chóng như vậy, hai tay hăn và Tuần Vũ cùng nhau nâng giá sách lên!

"A." Mặc dù ở thời điểm mấu chốt tránh ra được vị trí quan trọng, nhưng là chân trái vẫn là hết sức đau.

"Thiếu phu nhân ngài không sao chứ." Xảo nhi chỉ nói một câu rồi khóc không ngừng.

"Người đừng khóc, ta không sao." Thẩm Tử An sợ nhất người khác khóc, hơn nữa tính tình nàng cũng không yếu thế. Thế nhưng chân rất đau, nàng vẫn cố chống đỡ đứng lên cười nói: "Người xem, không có chuyện gì, đừng khóc."

Không có chuyện còn dùng chân nhảy đi đường như vậy sao? Tiểu thư đồng giựt giựt khóe miệng, nói: "Hương Nhi còn không đi mời nữ y quan tới đây."

"Dạ!" Hương Nhi đồng ý một tiếng đi ra ngoài.

Xảo nhi đỡ Thẩm Tử An ra khỏi thư phòng, từ từ đi về phía hậu viện.

Tuần Vũ nói: "Người tới người tới, đi mang kiệu mềm tới đây."
Tuần Vũ không ngờ đại tẩu thế nhưng vì mình mà bị thương, liền bắt đầu hối hận không nên tùy hứng đến xem tình huống thư phòng này, trong lòng hết sức đau lòng!

"Không cần, gần như vậy không cần dùng tới cổ kiệu." Trình độ nhẹn đau của Thẩm Tử An là luyện ra được, chỗ tốt duy nhất của việc xuất thân từ gia đình quân nhân chính là tôi luyện tuyệt đối không phải ít.

Tuần Vũ liền nhìn đại tẩu từng bước từng bước đi trở về, mình cũng không tiện đi đỡ, chỉ là một đường đi theo đến hậu viện, cũng ở bên ngoài chờ nữ y quan đến.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chim Quý

Nữ y quan sau khi nhìn nói tuy rằng thương tổn tới xương, nhưng không nghiêm trọng chỉ cần tĩnh dưỡng là được.

Cũng đã bị lưu đầy tới nơi này, còn chưa đủ yên tĩnh sao!

Thẩm Tử An gật đầu đáp ứng, vốn đã đủ thảm rồi, hiện tại ngay cả chân cũng không cho đi, này đúng là chặt đứt cánh chim nhỏ không thể bay lên trời rồi. Lúc đầu còn trông cậy vào buổi tối có thể đi bắt con chuột, hiện tại tốt rồi, chỉ có thể nằm trên giường nhìn nóc nhà ngẩn người.

Tuần vũ đang ở bên ngoài cũng hỏi thăm sơ qua thương thế, nghe được phải tĩnh dưỡng nửa tháng trong lòng nóng nảy. Dù sao lần này cũng là do mình gây chuyện, lại làm hại đại tẩu bị như vậy. Hắn nhìn Tiểu thư đồng cũng ở bên cạnh, nói: "Thư phòng đã thu thập xong rồi sao?"

"Vâng."

"Đều do ta, làm hại đại tẩu bị thương, người có biết nàng thích cái gì hay không, dùng để giết thời gian." Người này nếu nằm ở trên giường nửa tháng, nhất định hết sức nhàm chán!

"Chuyện này. Nô tài không biết." Tiểu thư đồng vốn muốn nói vị phu nhân này vô cùng thích đập đồ, đồ càng đắt tiền càng thích đập, làm hại hắn phải cất tất cả các thứ đáng giá ở nơi này đi, tránh cho như cá thấy hồ!

"Vậy thì không có việc gì." Tuần Vũ sai người để quà đáp lễ của Thẩm gia xuống, sau đó lộ vẻ tức giận rồi trở lại viện của mình. Xa xa nhìn thấy muội muội Tuần Mai và nha hoàn Xuân Nguyệt đi tới, nhìn thấy vẻ mặt hăn khác thường nên hỏi: "Ca ca sao lại sầu khổ như vậy, bên đại tẩu có chuyện gì sao?"

Tính tình Tuần Mai thẳng thắn hoàn toàn bất đồng với người ca ca sinh đôi của nàng, mọi người đều nói nếu như hai người bọn họ đổi tính tình lại cho nhau, ngược lại hoàn mỹ. Tuần Vũ cau mày nói đầu đuôi mọi chuyện cho nàng, sau đó vẫn tự trách mình quá sơ suất.

Tuần Mai cười nói: "Tính tình đại tẩu này không tệ, ngay cả một lời trách tội huynh (anh) cũng không có nói ra."

Tuần Vũ gật đầu, nhưng càng như vậy hăn càng lo lắng, vốn là đại tẩu bị đưa tới Phong Trần Hiên không người nào hỏi tới thì cả đời này đã đủ bi thảm, thế nhưng hăn lại còn đổ thêm dầu vào lửa.

"Vậy huynh muốn như thế nào?"

Tuần Vũ nhìn muội muội đột nhiên cười nói: "Ngày hôm trước có phải muội có được một đôi chim quý nghe nói cực kỳ nhu thuận hay không, đại tẩu phải nằm ở trên giường sợ buồn bực đến hồng rồi, không bằng."

"Không trách được ca ca đột nhiên cười với muội, thì ra là đánh chủ ý với bảo bối của muội." Tuần Mai thực không muốn, chỉ là Tuần vũ lại nói: "Trước muội cứ đưa cho đại tẩu, sau này ta lại lấy tám, mười con tới đền muội, như thế nào?"

Tuần Mai thấy cái người ca ca thành thật này của nàng năn nỉ như vậy thì nói: "Thôi, nhìn ở phân thượng đại tẩu đã cứu huynh, cho thì cho."

Tuần Vũ tất nhiên vui mừng, nói: "Vậy thì tốt rồi, chỉ là ca ca còn phải cầu xin muội muội đưa Phật thì đưa đến Tây Thiên, vật này không bằng do

muội tự mình đưa tới đi!"

Tuần Mai nói: "Tạ lễ vốn nên do huynh tự mình đưa tới mới đúng."

"Đại tẩu vừa mới gả vào Tuần gia, nếu ba ngày hai bữa ta lại chạy đến chỉ sợ sẽ thành đầu đề câu chuyện cho người ta, cho nên chỉ có thể nhờ muội muội làm thay rồi."

"Huynh đấy, chính là suy nghĩ quá nhiều." Tuần Mai không có cách nào, người nhị ca này làm việc quá cẩn thận chút, vô luận lời nói hay việc làm cũng không làm cho người ta tìm ra nửa điểm tật xấu. Tuy nói đây là chuyện tốt, nhưng tính tình này cũng quá cẩn thận chút, nói cho cùng cũng mất đi niềm vui thú của người trẻ tuổi.

Cái này cũng khó trách, từ nhỏ đã bị so sánh với vị đại ca y hệt thiên tài kia, hơi có sai lầm một chút đã bị người khác ở sau lưng nói tam nói tứ, thường xuyên như vậy nên hình thành tính tính này, cũng thật khó cho hẳn. Tuần Mai chỉ có thể đồng ý, vì vậy lệnh cho Xuân Nguyệt trở về mang chim tới, sau đó chạy tới Phong Trần Hiên.

Bên này Thẩm Tử An đang lo sợ, nàng mới năm không tới hai giờ đã không nằm nổi nữa. Ngồi dậy tìm một chút chuyện làm ở trong phòng, nhưng gà trống đã bị nuôi thả ở trong viện rồi, nghe nói cũng rất hợp với một bầy Bạch Hạc. Hôm nay chân này không thể động nên không thể xuống giường, phải cho nàng làm cái gì đó mới được.

Thấy Xảo nhi đang thêu hoa, những sợi tơ đâm vào khay đan như có chủ ý. Ở đời trước cái gì nàng cũng không biết, ngay cả vá quần cũng phải mang đến cửa hàng. Chỉ là, ngược lại học qua một chút móc hoa. Cũng chính là thời gian trước khi nàng chết một tháng, Tiểu Ngô cùng phòng với nàng cũng biết cái này một chút, bởi vì buổi tối nhàm chán, cho nên cũng học cùng nàng một chút.

Thế nhưng kim móc và kim thêu không giống nhau, cũng không phải là bốn cái que sắt là có thể thay thế được.

Vừa ngẩng đầu, nàng liền thấy được bọn nha hoàn dùng cái que sắt thẳng để treo đèn, nếu như phần đuôi cong lên một chút thì không phải là kim móc sao? Nàng gọi Xảo nhi tới, nói: "Người lấy cái đó ra."

Xảo nhi đáp ứng rồi mang đồ tới đặt vào trong tay nàng, Thẩm Tử An nhìn trước nhìn sau rồi nói: "Ở Phong Trần Hiên của chúng ta có đồ vật gì đó có khả năng bẻ đầu ra chút, giống như vậy." Thẩm Tử An chỉ ra trên cái que sắt.

Xảo nhi suy nghĩ một chút nói: "Nghe nói Đại Thiếu Gia có kiếm Thu Thủy, vô cùng sắc bén. Hiện tại đang ở trong tay của tiểu thư Đồng, có thể tìm hẩn mượn dùng một chút."

Bởi vì chịu ảnh hưởng của Thẩm Tử An, Xảo nhi theo âm ngoặt (editor cũng không hiểu :(có lẽ giống hiện tượng đồng âm trong tiếng Việt), gọi Tiểu thư đồng thành tiểu thư Đồng rồi.

Nàng thầm nghĩ: "Vậy người cầm cái này đi, nếu như hẩn không cho mượn thì để cho hẩn chém cho một cái lỗ hổng, lấy thêm thứ gì sang chà cho sáng bóng."

TÂN NƯƠNG MỚI GÀ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đáp Lễ

Đúng như Thẩm Tử An suy nghĩ, quả nhiên tiểu thư đồng không cho mượn, ngược lại chém một cái lỗ hổng sau đó lại chà cho sáng bóng. Nàng và Xảo nhi dùng mấy sợi tơ xoắn lại thành một sợi, xoắn vặn thành sợi dây thường hơi thô, sau đó ở phía trước buộc một cái nút thắt rồi lại tiếp tục. (tan: thực ra mình cũng không hiểu đoạn này An tử đang làm cái gì)

Tết xong mấy bông hoa, Xảo nhi vui vẻ nói: "Thiếu phu nhân thật khéo tay, thế nhưng có thể tết thành một bông hoa."

Thẩm Tử An cười nói: "Ta cũng chỉ biết làm cái này."

Thời điểm hai chủ tớ đang nhìn bông hoa vừa tết xong, ngoài cửa một ma ma nói: "Thiếu phu nhân, đại tiểu thư tới." Cả Tuần phủ chỉ có một tiểu thư, vậy chính là Tuần Mai rồi.

Thẩm Tử An thật không biết tính tình Tuần Mai này như thế nào, vả lại hiện tại chân bị thương cũng không tiện đi ra ngoài tiếp đón, nên gọi Xảo nhi ra đón. Mà hôm nay Hương Nhi cũng không có ở đây, Thẩm Tử An không cần đoán cũng biết nàng đi nơi đó báo cáo cho chủ tử chân chính rồi.

Tuần Mai mới bước vào phòng đã ngửi được hương vị ngọt ngào, nàng quả thật không có đoán ra được là huân hương gì, chỉ cảm thấy vô cùng dễ ngửi lên thuận tiện hít sâu vài cái. Lúc này Xảo nhi đi tới, nói: "Đại tiểu thư có khỏe không? Thân thể Thiếu phu nhân bị thương không dậy được, cho nên sai Xảo nhi tới đón ngài đi vào."

"Người trong nhà cần gì khách sáo như thế, nhưng mà Xảo nhi các người đốt huân hương gì ở nơi này vậy, sao lại ngọt ngào thế?"

Xảo nhi đi ở phía trước dẫn đường, vừa đi vừa nói: "Đại tiểu thư không biết, thiếu phu nhân không quen đốt huân hương, chỉ cần đốt một chút ngai ấy sẽ nhảy mũi không ngừng. Nơi này vốn là theo thói quen của đại gia đốt chút Mai Hương, nhưng mà bởi vì bệnh của thiếu phu nhân nên cũng đều thôi không đốt nữa. Chỉ là, cũng không biết là nguyên nhân gì, mặc dù không có đốt huân hương gì, nhưng chỉ cần là địa phương thiếu phu nhân đi qua, đều sẽ có hương vị ngọt ngào."

Tuần Mai chưa từng nghe qua chuyện lạ như vậy, nên cười nói: "Đây là do đại tẩu uống thuốc gì sao?"

"Chưa từng, thân thể thiếu phu nhân từ trước đến giờ đều rất tốt, chỉ là do bị thương mới phải uống thuốc, trong ngày thường ngay cả một chút thuốc bổ cũng không thấy ngai ấy muốn tới ăn. Trong phòng bếp có lòng, thường làm cho, nhưng là cũng đều thưởng những hạ nhân chúng nô tỳ hết." Mấy ngày nay Xảo nhi được hưởng chỗ tốt từ Thẩm Tử An, nên một lòng một dạ giúp đỡ người chủ tử này.

Đang nói hai người đã vào trong phòng, Tuần Mai chỉ cảm thấy mùi vị nơi này càng đậm, thậm chí có không nhìn được cảm giác như đang ăn kẹo. Vòng qua bình phong, thấy một thiếu nữ đang ngồi trên giường.

Hôm đó đã từng thấy, chẳng qua là lúc đó nàng luôn luôn cúi đầu cũng không thể nhìn rõ dung mạo. Hôm nay nhìn thấy cũng không phải là cái gì tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, tuổi vẫn nhỏ, bộ dáng chỉ là thoáng nẩy nở mà thôi. Mắt rất lớn, rất có linh khí, một đôi con người giống như hai quả nho đào tới đào lui, làm cho người ta nghĩ tới mèo con bướng bỉnh. Lỗ mũi và miệng đều rất nhỏ, vốn ngày thường rất đẹp mắt, càng nhìn càng cảm thấy đẹp mắt. Nàng vội vã hành lễ, nói: "Gặp qua đại tẩu, thương thế kia có khỏe hơn chút nào không?"

Thẩm Tử An chỉ cảm thấy Tuần Mai này vừa bước vào thì gian phòng sáng rỡ lên không ít, vô duyên vô cớ có thêm vị đại mỹ nữ như vậy tại sao có thể không tỏa sáng lên được. Nàng và Tuần Vũ quả nhiên rất giống nhau, chỉ là có phần mảnh mai hơn so với ca ca, nhưng lại không yếu mị như vậy. Nghĩ vậy Thẩm Tử An giật giật, một người đàn ông ngày thường yêu mị như vậy làm cái gì, nếu đi ra ngoài ngược lại đoạt danh tiếng của muội muội.

"Đã tốt hơn nhiều, muội muội mau mời ngồi." Tuần Mai này nhìn còn lớn hơn hai tuổi so với Thẩm Tử An, chỉ là quý tử nhà quyền quý nghiêm khắc, cho nên Thẩm Tử An phải gọi là muội muội.

Tuần Mai cũng không cảm thấy không được tự nhiên, gọi nha hoàn mang đôi chim quý ra, cười nói: "Nhị ca trở về đã nói, thì ra là đại tẩu bị thương tất cả đều do huynh ấy. Cho nên bảo muội mang đôi chim đưa tới cho tỷ giải buồn, không biết đại tẩu thích hay không?"

Đôi chim quý này ngày thường đều hết sức hoạt bát đáng yêu, Thẩm Tử An làm sao không thích. Chỉ là trong lòng thích không bằng ngoài miệng thích, nếu như không phải là người khác ở đây, nước miếng của nàng đã chảy ra rồi. Vội vàng giơ khăn tay lên ngăn cản khóe miệng cười nói: "Thích rất thích, đa tạ muội muội và nhị thúc rồi, các người quả nhiên là người có lòng." Nói xong liền bảo Xảo nhi nhận con chim.

Tuần Mai lại cười nói: "Chỉ cần đại tẩu thích là tốt rồi, cũng không thiệt thòi người nhị ca trăm năm không cầu một lần này lại cầu xin muội một lần."

Thẩm Tử An ngẩn ra, Tuần Vũ là một người chừng chạc, chỉ là cũng một hấn còn bắn khoăn sợ mình buồn bực. Vì vậy nói: "Đây chẳng phải là ép muội muội phải bỏ vật yêu thích sao."

"Chỉ là một ít đồ chơi thôi, không có việc gì." Đột nhiên nàng nhìn thấy cái khăn đính vài bông hoa rất xinh đẹp trên tay Thẩm Tử An, chỉ tay hỏi "Đại tẩu đây là vật gì?"

"Ta không có việc gì làm chơi thôi." Thẩm Tử An thấy đáng vẻ Tuần Mai vô cùng thích thú, nghĩ tới người ta đưa chim nhỏ yêu thích cho mình, mặc dù chỉ có thể nhìn thấy đỡ thèm, nhưng cũng là tấm lòng thành. Vì vậy nói: "Muội muội thích chờ ta làm xong, sau khi làm xong sẽ đưa cho muội muội được không."

"Ai da, vậy thì thật là cảm ơn đại tẩu." Tuần Mai là một người có lòng hiếu kì rất nặng, thích tất cả sự vật mới mẻ. Thẩm Tử An muốn đưa nàng đi nhiên vui mừng! Hai người lại nói chuyện thêm một lát, chờ đến khi Thẩm Tử An uống thuốc xong thì Tuần Mai mới cáo từ trở về.

Bởi vì Thẩm Tử An nhàm chán, cho nên làm cho Tuần Mai một cái áo choàng. Bởi vì cũng không thấy qua loại vật như áo choàng ở nơi này, hơn nữa hoạt tiết đa dạng cũng rất đẹp, khiến cho Tuần Mai vô cùng vui mừng. Thẩm Tử An lại cảm thấy Nhị thiếu gia này là một người có lòng, cho nên cũng làm cho hắn một cái khăn quàng cổ, màu trắng, phía trên cũng là rất nhiều lông vũ. Sau khi Tuần Mai nhận được cảm khái một hồi lâu, càng thêm vừa áy náy vừa sinh lòng hảo cảm với cái người đại tẩu này, cũng không biết nên dùng loại vật phẩm nào làm đáp lễ!

Vẫn là Tuần Mai có lòng, cảm thấy quà tặng tốt nhất chính là nghĩ ra biện pháp để vị đại tẩu hoàn mỹ này rời khỏi cái thư phòng đó, chính thức trở thành chủ nhân Tuần gia. Nàng nghĩ đến cái gì liền làm cái đấy, khi nhị ca còn đang nghĩ quà đáp lễ thì nàng bắt đầu chuẩn bị quà đáp lễ của chính mình rồi!

Từ nay về sau, Tuần Mai nói không ít hữu ích cho Thẩm Tử An, cái gì hiền lương thực đức, cái gì thông minh sáng dạ a đợi đã nào...! Những thứ này đến được trong tai Tiểu thư đồng, khéo miệng cũng rút rút. Bởi vì vị

thiếu phu nhân hiền lương thực đức này, chân mới vừa mới khỏi liền nhân lúc không người nào chú ý tới nhảy lên cửa sổ, mấy bước đã chạy vào một gian thư phòng không biết đi làm cái gì. Hắn vốn là chẳng muốn quản, nhưng là suy nghĩ một chút chẳng lẽ vị thiếu phu nhân có chỗ nào khả nghi? Vì vậy âm thầm đợi một lúc lâu, lúc này mới thấy thiếu phu nhân lại từ bên trong đi ra, thấy bên ngoài không có ai lại từ cửa sổ nhảy vào trong phòng. Chỉ là, hình như nhảy cửa sổ không dễ, còn ngã một cái.

Tiểu thư đồng từng điều tra qua bối cảnh vị thiếu phu nhân này, hình như cũng không có cái gì khả nghi. Hắn nhú nhú mày, đi vào thư phòng quan sát. Giống như trước đây, cũng không thấy thiếu đi cái gì, chẳng lẽ nàng đến xem sách? Hình như cũng không giống, bởi vì vị trí từng cuốn sách để chỗ nào hắn đều nhớ rất rõ ràng, cũng không có động tới. Hơn nữa, nghe nói Thẩm Tử An này trước giờ chưa từng thỉnh giáo qua tiên sinh dạy học, làm sao có thể nhận biết chữ?

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tiểu Thư Đồng

Lỡ tai Thăm Tử An rất tốt, gần đây càng ngày càng tốt.

Cho nên tối hôm nay trên nóc phòng sôi nổi, Miêu nhi gào thét chung quanh, làm cho nàng chán ốm. Người khác tất nhiên cũng rất phiền não, bởi vì tất cả mọi người cảm thấy hai ngày nay Miêu nhi tụ tập càng ngày càng nhiều. Nhiều đến nỗi làm cho bọn họ nửa đêm ngủ không ngon giấc.

Mà sở dĩ Thăm Tử An xui xẻo nhất, là bởi vì nàng không chỉ nghe thấy tiếng mèo kêu, thậm chí còn nghe hiểu những con mèo này đang kêu cái gì, vì vậy nàng rất phiền não. Thử hỏi, trên đầu người có mấy con mèo ghê tởm đang hát tình ca, hơn nữa còn là tình ca hết sức buồn nôn, như vậy người cũng không ngủ được.

"Tam Hoa muội muội, người là một phần trái tim ca, là một lá phổi của ca, là người thân mật nhất của ca. Mau mau gặp gỡ với ca."

"Tam Hoa muội muội, Hoa ca ca nguyện là tim của người, nguyện là phổi của người, nguyện là một đôi mắt Lưu Ly của người. Chúng ta tới gặp gỡ."

Chung quanh đây có chỉ con mèo Tam Hoa động dục, cho nên một cái lại một cái đã ca ca xuất hiện tại trên nóc nhà Thăm Tử An, hát tình ca với Tam Hoa.

Không chịu nổi, thật không chịu nổi! Thăm Tử An rút cuộc ở buổi tối thứ ba hỏng mất. Nàng xỏ giày đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý hình

tượng gần đây đang cố gắng xây dựng ném ra một chiếc giày về phía Miêu nhi trên nóc nhà.

Đã vài đêm nàng vì bắt con chuột nên không ngủ ngon rồi, ban ngày thì không thể tùy tiện ngủ, nếu ngủ quá lâu, sẽ làm cho bọn nha hoàn ma ma hiểu lầm, chỉ sợ là bị bệnh gì. Vì vậy ban ngày thức ban đêm cố gắng thức, thật vất vả mới được ngủ, lại bị những Miêu nhi này tới náo loạn.

Nhóm Miêu nhi nhảy ra, sau đó leng keng thăm thì kêu loạn. Nhưng Thẩm Tử An lại nghe được bọn nó kêu lên: "Người nữ nhân điên này, thế nhưng nửa đêm chạy đến nỗi điên."

"A, các người mới là nữ nhân điên, cả nhà người là nữ nhân điên, hơn nửa đêm hát tới hát lui, có ác tâm hay không a! Muốn muội muội thì kêu nó là được, đừng ở trên nóc nhà ta kêu loạn." Thẩm Tử An phát tiết xong cảm thấy không đúng, vội vàng bùm miệng, động tĩnh lớn như vậy nếu đánh thức mọi người trong phòng thì hỏng việc rồi.

Cũng may, thư phòng là nơi yên tĩnh, gian phòng cách âm cũng rất tốt, người ở bên trong không thể nghe được. Vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau lưng lại truyền đến tiếng bước chân, âm thanh của một nam tử nói: " Nửa đêm, Thiếu phu nhân ngài ở đây tức giận với Miêu nhi làm cái gì?"

Nhịp tim Thẩm Tử An dường như dừng lại, hình tượng của nàng hỏng rồi. Chỉ là, cũng may da mặt của nàng rất dày, vì vậy bình tĩnh xoay người, một chân rón mũi chân, một chân khác bởi vì mang giày cho nên đứng yên trên mặt đất.

"Là người, tiểu thư Đồng sao, ta sợ những con mèo quấy rầy mọi người nghỉ ngơi cho nên mới đuổi bọn nó đi. Ngược lại là người, không phải trông chừng thư viện ư, tại sao lại để cho nhiều mèo mèo chó chó chạy vào như

vậy?" Thẩm Tử An rất muốn giữ hình tượng quý phụ, chỉ là không cần nghĩ cũng biết sắc mặt của mình khó nhìn như thế nào.

Tiểu thư đồng giựt giựt khóe miệng, bây giờ nữ nhân còn muốn đá quả bóng tới đây. Nhưng nhìn chân trần trắng như tuyết của nàng, được quần dài nửa che nửa hở trên mặt đất. Hắn không hiểu, một nữ tử chân trần, mặc áo sơ mi lại rất thản nhiên đứng ở trước mặt một người nam nhân, điểm lễ nghi này tiểu cô nương vài tuổi đều biết.

"Thiếu phu nhân, chuyện đuổi mèo này cứ giao cho ta đi, bên ngoài trời lạnh ngải vẫn là đi về trước đi!" Quả nhiên giống như những thông tin đã điều tra được, là một nữ nhi bị Thẩm gia vứt bỏ. Nhưng ngay cả như vậy, mẫu thân của nàng lại không dạy nữ nhi của mình thủ lễ như thế nào sao?

"Chuyện này giao cho người, về sau ta không muốn nghe thấy bọn nó hát tình ca ở trên đầu nữa." Thẩm Tử An nhảy trở về phòng.

Miệng Tiểu thư đồng lại rút, thiếu phu nhân này là ăn bọ chó lớn lên sao? Cánh của cao như vậy nhảy nhẹ một cái cũng nhảy qua. Hắn quay đầu, nói: "Nàng biết võ công sao?"

Chỗ tối có một âm thanh nói: "Chỉ là động tác nhanh nhẹn mà thôi, khí tức của nàng không trầm, tuyệt đối không có võ công."

"Vậy thì loại bỏ khả năng nàng là gián điệp người kia phải tới sao?"

"Vâng"

"Đi xuống đi!" Như vậy những cử chỉ quái dị cũng không phải hành động gián điệp gì sao? Tiểu thư đồng xách theo đèn xoay người, nhưng Miêu nhi trên nóc nhà kia lại nhảy trở lại kêu.

Hắn nhíu nhíu mày, việc đuổi mèo này quả thật hắn đúng là chưa từng làm, vậy phải như thế nào mới tốt? Nhớ tới thiếu phu nhân nói những Miêu

nhi đang hát tình ca, khóe miệng không khỏi giật giật, âm thanh đáng sợ như vậy nghe thế nào cũng không giống đang hát tình ca!

TÂN NƯƠNG MỚI GÀ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cuộc Chiến Giữa Gà Và Hạc

Editor: tan_hye

Trời vừa sáng, thì Thẩm Tử An bắt đầu ngáp.

Ngồi ở trong phòng cảm thấy buồn ngủ, cho nên muốn đi ra bên ngoài cho thoáng một chút.

Sau đó nàng nhìn thấy một tình cảnh rất không hài hòa, chính là trưởng phu mình, con gà trống kia. Nó được Thẩm Tử An phân phó nuôi thả trong Hồ Tiên Hạc. Nhưng bây giờ đến nhìn nó, lại phát hiện con gà trống vốn tinh thần rất hoạt bát nhưng bây giờ lại không có tinh thần gì.

Nghĩ cũng biết, vốn nó nên là đầu lĩnh của một đám gà mái, hiện tại lại phải sống chung một chỗ với một bầy khác loài vừa cao vừa lớn lại trắng. Cũng giống như nàng vốn nên ở thế giới hiện đại, lại bị ném tới một địa phương hoàn toàn không thích hợp với nàng.

"Xảo nhi, đi nơi nào bắt một con gà mái tới đây, cho làm bạn với hãn." Thẩm Tử An thích chuyện tốt phải có đôi.

"Vâng" Xảo nhi không biết tính như thế nào, nhưng nếu là thiếu phu nhân đã phân phó như vậy thì phải làm theo.

Lúc xế chiều, con gà mái kia được mang tới, là một loại gà Lô Hoa cường tráng. Mỗi lần nó được để xuống dưới đất, thì gà trống này nhanh chóng xông về phía nó giống như được uống thuốc kích thích, sau đó hai vị

lạc lạc cũng không biết đang nói cái gì. Thấm Tử An cũng muốn nghe hiểu, nhưng đây không phải ngôn ngữ của mèo, nàng hoàn toàn không hiểu. Chỉ là, rất nhanh, vị trưởng phu gà trống này ngay trước mặt phu nhân hiện tại thân mật với tiểu thiếp gà mái.

Thật là không có đạo đức, ít nhất cũng phải đợi phu nhân cười hỏi đùa hoàng là nàng đi khỏi mới làm việc chứ!

Người ta hiện tại có chân ái (tình yêu đích thực) rồi, cho nên Thấm Tử An chỉ có thể đi ra ngoài.

Nhưng không nghĩ, một thô sử nha hoàn (nha hoàn làm việc nặng) rồi rầm một hồi lâu mới đi về phía nàng, nói: "Thiếu phu nhân, chuyện này. . . ."

"Nói." Thấm Tử An thấy đáng vẻ nàng hết sức khổ sở, nên dừng lại.

"Dạ, tiểu thư Đồng cầu kiến." Thô sử nha hoàn không dám nhiều lời, trực tiếp đẩy tiểu thư Đồng ra.

Hiện tại Tiểu thư đồng bởi vì bị Thấm Tử An sửa lại tên, cho nên đã thành tiểu thư Đồng. Mặc dù hằn ghét cách xưng hô này nhưng cũng hết cách rồi, quan trọng nhất là chuyện trước mắt. Nghe nha hoàn nói thiếu phu nhân muốn gặp nên hẩn vội vàng đi tới, nhưng có vội hơn nữa cũng không quên chuyện lễ tiết, vội vàng hành lễ nói: "Thỉnh an thiếu phu nhân."

"Người tìm ta có chuyện gì sao?"

Tiểu thư Đồng nói: "Thiếu phu nhân, Hồ Tiên Hạc vốn là nơi thanh khiết, sao có thể nuôi hai con vật phàm tục ở đây?" Kể từ khi con Gà tới, cửa Tiên Hạc cũng u buồn. Chỉ là một con còn có thể, nhưng hẩn vừa mới nhìn thấy lại tới thêm một con gà mái. Hai con Gà truy đuổi, làm cho Tiên Hạc xung quanh bay tán loạn, rớt rất nhiều lông. Cứ tiếp tục như thế, mấy con tiên hạc này sẽ trở thành gà trụi lông rồi.

Thẩm Tử An vẫn cảm thấy tiểu thư đồng kia có ý kiến đối với mình, lúc này trong mắt cũng thêm mấy phần tức giận. Đây là tới hưng sư vấn tội mình sao, một người hầu lại dám như vậy với chủ nhân, gan hăn cũng thật lớn! Chỉ là, nghĩ cũng biết là do cái người Đại Thiểu Gia đã qua đời quá cứng chiu.

Bất quá là một người đã chết, vậy mà uy lực vẫn còn mạnh như vậy.

Đột nhiên, Thẩm Tử An nghĩ ra biện pháp, lập tức giả bộ dáng tiểu tức phụ nói: "Người chỉ là người hầu của Đại thiếu gia tại sao có thể nói hăn là vật phạm tặc?"

Tiểu thư Đồng nói: "Ta đã nói Đại thiếu gia. . . . bao giờ." Hăn vốn thông minh, lập tức hiểu được. Con gà kia vốn là bái đường thay Đại Thiểu Gia, không khỏi rút rút, nói: "Ngay cả như vậy, con Gà này cũng không thể nuôi cùng chỗ với Tiên Hạc."

"Vậy muốn nuôi cùng với cái gì, chẳng lẽ người nghĩ giết Đại Thiểu Gia và tiểu thiếp của hăn."

Tiểu thiếp! Tiểu thư Đồng chỉ cảm thấy ngực nóng lên, thiếu chút nữa tức đến phun máu. Hăn thuận thuận khí, nói: "Vậy thì ở lại chỗ này đi!"

Thành công! Thẩm Tử An gật đầu một cái, bình tĩnh nói: "Vậy thì tốt rồi, người đi xuống đi!" Mặc dù kỳ quái vì sao chỉ đơn giản như vậy hăn đã thỏa hiệp, nhưng cảm giác giải tỏa được nỗi bức trong lòng, hết sức vui mừng.

Khác trách được, ai bảo nàng vừa tới, tiểu thư đồng kia đã ra uy với nàng, thù này lúc ấy đã kết.

Thấy tiểu thư Đồng xoay người đi xuống, Thẩm Tử An cũng nhớ lại tình hình Gà đuổi Tiên Hạc, hình ảnh kia thật là tuyệt mỹ!

Chỉ là, ngày thứ hai nàng đi xem thì lại thấy trong hồ Tiên Hạc lại nhiều thêm một chuồng gà, mà tiểu thư Đồng đang cho hạc ăn, nhìn nàng tới xong, cười nói: "Thiếu phu nhân tốt, bởi vì đã sắp vào đông, ta sợ Đại Thiếu Gia và Nhị phu nhân bị lạnh, cho nên xây nhà này cho bọn họ, không biết có được không."

Nhị phu nhân, đại phu nhân dĩ nhiên là nàng. Thẩm Tử An rút rút khóe miệng nói: "Tự nhiên là tốt." Gà không giống Tiên Hạc, gần như vậy dĩ nhiên bọn chúng không bay ra được, chỉ là quả thật hợp lý, như vậy nàng cũng không tìm được nhược điểm gì.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nửa Đêm Không Người Nói Tiếng Mèo

Editor: tan_hye

truyện chỉ đăng tại diendanlequydon.com

Càng gần vào đông, trong phòng cũng đốt chậu than.

Thẩm Tử An lấy cố nơi này phải an tĩnh, cho nên đuổi Hương Nhi và mấy nha đầu ra ngoài, chỉ chừa lại một mình Xảo nhi bên cạnh, bên ngoài là hai thô sử ma ma và tiểu thư Đồng.

Đêm nay, mọi người ngủ sớm một chút, mà Thẩm Tử An tai thính mắt tinh, lại nghe được trên lầu này có âm thanh rất nhỏ. Chẳng lẽ là con chuột? Nghĩ vậy, nàng thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Lệ rơi (rơi nước mắt), rõ ràng không muốn ăn, nhưng vì sao nàng lại chảy nước miếng? Đã vậy với đôi chim quý cũng thế, người khác nhìn thấy đáng yêu, mà nàng nhìn thấy lại nghĩ, nướng lên thì rất ngon miệng, hoặc là rút lông nướng sống cũng rất ngon. Vô luận như thế nào, có con chuột vẫn là phải đi, cũng không biết con mèo này phải uống bao nhiêu máu mới có thể hồi phục năng lực, lần sau nếu như nhìn thấy nàng nhất định phải hỏi một chút.

Xảo nhi là người yên tĩnh, nếu ngủ thì dù có sấm đánh cũng không tỉnh.

Gần đây nàng phát hiện, buổi tối cho dù không có ngọn đèn dầu thì nàng đều có thể nhìn rõ sự vật xung quanh, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng hơn.

Thẩm Tử An cảm giác càng ngày mình càng không giống nhân loại rồi, từ từ đi lên bậc cầu thang lên lầu. Đây rõ ràng là cái thang, nhưng nàng đi lại không có một chút âm thanh nào, điểm này ngay cả chính nàng cũng cảm thấy kỳ quái, chờ cúi đầu mới phát hiện ra mình lại đi chân không ra, không trách được cảm thấy có chút lạnh. Hết cách rồi, nếu mang giày nhất định sẽ có âm thanh, không bằng đi chân trần, có đệm thịt, đi thật yên tĩnh.

Kỳ quái, tại sao trên lầu này lại có ánh đèn, Thẩm Tử An tự nhiên sẽ không cho là con chuột biết thắp chút đèn. Nhưng là không phải tiểu thư Đồng nói không cho người khác lên lầu ư, chẳng lẽ là ăn trộm? Xoay người muốn đi, suy nghĩ một chút thư phòng này có cái gì tốt để trộm, hoặc là nơi này cất giấu kỳ trân dị bảo gì?

Thẩm Tử An nhẹ nhàng bước vào hai bước, muốn nhìn xem tên ăn này muốn trộm những thứ gì. Nhưng vừa bước vào thì sợ run, trong thư phòng này khắp nơi đều dán những bức tranh, chính là bức tranh vẽ mấy con Tiên Hạc bên ngoài. Mỗi bức tranh đều vẽ rất sống động, hết sức xinh đẹp! Nhất thời ngơ ngẩn, thế nhưng quên ẩn giấu thân hình.

"Người nào?" Một âm thanh trầm thấp quát nhẹ.

"Ta." Thẩm Tử An hẩn theo bản năng trả lời, sau đó vỗ vỗ đầu của mình, sao lại không cẩn thận như vậy, thế nhưng về đáp lại, lần này ngay cả hy vọng chạy trốn cũng không còn.

Tiểu thư đồng đứng lên từ trên thư án, ánh sáng chiếu vào thấy hai cái chân của thiếu phu nhân đang đứng ở trước cửa, dáng vẻ rồi rầm muốn đi không đi được, tiến vào lại vô cùng không muốn vào. Hai cái tay ở trên y phục ra sức xoa xoa, hình như muốn xoa đến cả y phục. Hẩn vốn còn muốn nổi giận, bởi vì rõ ràng đã nói cho người khác biết là không được đi vào nơi này, nhưng thứ nhất vị này dù sao cũng là ‘ chủ tử ’ thứ hai, hiện tại để cho nàng đi ra ngược lại là giúp nàng.

"Không biết tại sao Thiếu phu nhân lại đi tới nơi này, hình như ta. . . .
."

"Bởi vì trên lầu có âm thanh, ta hoài nghi có ăn trộm đi vào, cho nên đi lên nhìn thử một chút." Ý nghĩ nhìn trộm Kỳ Trân Dị Bảo nàng lén giấu đi.

Tiểu thư đồng kéo ra nói: "Nơi này mặc dù vắng vẻ, nhưng lại ở chính giữa Thượng Thư Phủ, mao tặc (kẻ trộm) bình thường thì không thể nào tiến vào được, điểm này xin thiếu phu nhân yên tâm."

Yên tâm dĩ nhiên là yên tâm, nàng từ từ xoay người nói: "Vậy nếu không còn chuyện gì, ta đi trước."

"Chờ một chút, thiếu phu nhân ta nhớ người đã biết, nơi này là thư phòng của Đại thiếu gia, về sau cho dù có bất kỳ chuyện cũng xin không cần đi lên."

Xích! Áo sơ mi của Thẩm Tử An rốt cuộc cũng bị nàng xoa đến hỏng, từ từ quay đầu nói: "Vậy, vì sao người lại đi vào ."

" Khi Đại Thiếu Gia còn sống cho ta đi vào phục vụ."

"Hắn nói láo." Một tiếng mèo ở trên nóc nhà kêu.

"Người nói láo?"

Tiểu thư đồng nheo lại một đôi mắt, nói: "Thiếu phu nhân nói thế là ý gì?"

Ý gì? Thẩm Tử An cảm tức ngẩng đầu lên nhìn con mèo, lúc nào thì không tốt chen miệng vào nói, làm cho nàng thuận miệng nói theo.

"Đại Thiếu Gia ở trên lầu, bên cạnh cũng không cần người khác phục vụ." Thanh âm Miêu nhi nói.

"Đại Thiếu Gia ở trên lầu, bên cạnh cũng không cần người khác phục vụ." Thẩm Tử An hết cách rồi, chỉ có thể tiếp tục nói theo.

Tiểu thư đồng lấy làm kinh hãi, thói quen này trừ hắc và Tiểu thư đồng chân chính ở bên ngoài ra thì không có người nào biết được, vì sao nàng lại biết.

"Vì sao người biết?" Hắc đi tới trước mặt Thẩm Tử An, cúi đầu lạnh lùng hỏi.

Thẩm Tử An cảm thấy hơi thở nguy hiểm, đột nhiên nhảy hai bước về phía sau, còn kém không có kêu ra tiếng mèo uy hiếp. Nàng vội vã che miệng của mình, nói: "Ta, tùy tiện đoán."

Tự nhiên, Tiểu thư đồng không tin, nói: "Hả? Chẳng lẽ thiếu phu nhân có thể đọc hiểu lòng người, như vậy cũng có thể đoán?"

Thẩm Tử An không phản đối, nàng vốn định lấy cớ nói nha hoàn ma ma nói chuyện, chỉ là Hương nhi đã sớm nói qua, chỉ cần Đại Thiếu Gia đi vào thư phòng này, người khác đều là không thể tiến vào, chuyện hắc trong này cũng rất nhiều người không rõ ràng lắm. Cớ như vậy không biết có nên lấy ra dùng hay không? Nghĩ tới nghĩ lui, nàng sốt ruột đến toát ra mồ hôi. Đột nhiên, trong đầu chợt lóe nói: "Nếu biết Đại Thiếu Gia không thích người đi vào sao người lại còn đi vào, chẳng lẽ là nội tặc, muốn lấy những bức họa này đi ra ngoài bán có phải hay không? Mọi người đều nói, trong nội quý khó phòng, chẳng lẽ người chính là."

"Im miệng!" Tiểu thư đồng quát to, không ngờ nữ nhân này lại trả đũa.

Thẩm Tử An thấy rõ ánh mắt của hắc lại cảm thấy trong lòng bị xúc phạm, dưới ánh đèn này người khác tất nhiên nhìn không rõ, nhưng nàng lại thấy rất rõ ràng, ánh mắt này không phải ánh mắt của một người hầu, bén nhọn, tự tin, chính là người gây sự! Nàng bị ánh mắt này ép lại lui một

bước, nói: "Ta mới là thiếu thiếu phu nhân, điểm này mời hiếu. Ta là thê tử của Đại thiếu gia, chỉ có ta có thể tiến vào, người không thể tiến vào."

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thư Đồng Đáng Ghét

Editor: tan_hye

Tiểu thư đồng ngẩn ra, sau đó đột nhiên cười nói: "Thiếu phu nhân nói đúng rồi, nhưng nếu ta nói chuyện tình nơi này cho đại phu nhân nghe, không biết ngài ấy sẽ tin tưởng lời nói của người nào đây?"

Dĩ nhiên, đại phu nhân nhất định sẽ tin thư đồng hãnh, dù sao người ta cũng đã đi theo Đại Thiếu Gia nhiều năm như vậy, mà nàng chỉ là thiếu phu nhân hữu danh vô thực mà thôi!

Trận này nàng thua, sau đó ánh mắt xoay xoay nói: "Bất quá, chỉ sợ người cũng không thể nào tiếp tục ở lại đây nữa." Một nội tặc muốn trộm bức tranh, đại phu nhân không thể không đề phòng.

Ngón tay Tiểu thư đồng gõ gõ cái bàn nói: "Một khi đã như vậy, hôm nay chúng ta coi như chưa từng nhìn thấy đối phương, thế nào?"

"Tốt!" Thẩm Tử An thở phào nhẹ nhõm, nàng chỉ chờ hãnh nói như vậy.

"Nếu thiếu phu nhân đã đến rồi, như vậy sao không ngồi xuống uống một ly trà."

"Không cần, ta còn phải trở lại đi ngủ." Ngồi uống trà với cái thư đồng ngay cả cười thì cơ mặt cũng không nhúc nhích một cái này, Thẩm Tử An cảm thấy sợ từ trong lòng.

"Không dám sao?" Tiểu thư đồng cảm giác trên người nàng có nhàn nhạt mê hương, muốn từ từ tìm hiểu cho rõ, từ trước đến giờ đối với người và chuyện bên cạnh hẳn đều phải hiểu hết sức thông suốt, chỉ có tiểu nữ tử này, mặc dù xác định nàng không phải là gian tế, nhưng cố tình hành động lại hết sức quái dị.

Thẩm Tử An không dám, càng không dám nàng càng không muốn thừa nhận, vì vậy ngẩng đầu nói: "Tốt." Không phải chỉ là một tiểu thư Đồng, còn sợ hẳn sao?

Nàng đi tới ngồi xuống, mà Tiểu thư đồng lại thấy được đôi chân nhỏ trắng như tuyết dưới ghế lúc ẩn lúc hiện. Hẳn rút rút, ngồi xuống rót một ly trà cho Thẩm Tử An nói: "Trà này là Đại thiếu gia khi còn sống thích nhất, không biết thiếu phu nhân có thích không?"

Thẩm Tử An uống thử một chút, cảm thấy mùi vị rất nhẹ, vì vậy gật đầu một cái nói: "Rất thơm."

Tiểu thư đồng ở trong lòng lại nói: "Vị thiếu phu nhân này không hiểu thưởng thức trà, hơn nữa hẳn dám đánh cuộc ngay cả đây là lá trà gì nàng cũng không biết."

"Đây là bức tranh Đại Thiếu Gia khi còn sống vẫn chưa vẽ xong, ta thích không có việc gì thì đến nhìn một chút, có cảm giác giống như Đại Thiếu Gia vẫn còn sống." Hẳn lấy một bức Tiên Hạc ra trước đèn cho Thẩm Tử An nhìn.

Thẩm Tử An không hiểu vẽ, cảm thấy bức tranh này cũng không khác gì những bức khác, chỉ là nàng cảm thấy hứng thú với những điều tiểu thư đồng vừa nói. Chớp chớp mắt hỏi "Người hình như rất nhớ nhung Đại Thiếu Gia."

"Đúng vậy." Hẳn lộ vẻ tức giận cất bức tranh đi, từ trong ánh mắt của Thẩm Tử An hẳn cũng nhìn ra được, vị thiếu phu nhân này cũng không hiểu

hội họa là gì. Từ trước đến giờ hẳn trì tài ngạo vật (có tài nên kiêu ngạo), từ trước đến giờ kết giao bằng hữu, không phải danh sĩ nơi thôn dã, cũng chính là văn nhân nhã sĩ (người có học). Lời đồn, đại tiểu thư Thẩm gia cũng là nữ tử cầm kỳ thi họa không gì không thể, không ngờ lại có chút sai lầm, thế nhưng cưới một thiếu phu nhân như vậy về.

Thẩm Tử An thấy hẳn ngần người, ý niệm YY trong đầu càng sâu, nàng rất cẩn thận hỏi "Sẽ không. Thích đại thiếu gia nhà người chứ?"

Tiểu thư đồng xuất thần chưa nghe được rõ ràng, kinh ngạc nói: "Cái gì?"

Thẩm Tử An nói: "Ta hiểu biết rõ, loại chuyện như vậy người khác rất khó tiếp nhận, nhưng mà ta lại" Nàng bị xã hội kia truyền lưu tình yêu Nam Nam độc hại: "Có thể hiểu được, ta cũng đã từng nghe Xảo nhi nói qua. Đại Thiếu Gia là một người hết sức lợi hại, thân là bạn cùng học của Đường Kim hoàng thượng, lại giúp hắn đoạt lấy vương vị từ trong tay thái tử. Còn có lời đồn, chỉ cần chuyện Tuần Hạo muốn làm thì không có chuyện gì không làm được. Hơn nữa, ngày thường dung mạo hắn có thể so với Phan An, người động lòng với hắn cũng là rất bình thường"

"Bốp!" Lần này Tiểu thư đồng nghe rõ, đột nhiên hắn vỗ bàn một cái đứng lên, trợn hai mắt lên giận dữ nhìn nàng nói: "Hồ đồ, là ai dạy cho người những thứ dơ bẩn này. Thân là nữ tử, sao có thể suy đoán lung tung loại chuyện này." Kiến thức của hắn rộng rãi, nhưng ngay cả chuyện đoạn tụ cũng dám nói đến trên miệng cũng chỉ có một mình nàng, hơn nữa còn nói ngay trước mặt nam tử.

Cái vỗ này của hắn làm nước trà trên bàn bắn lung tung, không đau sao? Thẩm Tử An trực tiếp nghĩ thành đây là do bị đoán trúng tâm sự nên then quá thành giận, vì vậy nói: "Người nhỏ tiếng chút, không sợ bị người phía dưới nghe được sao, nếu không còn cho rằng ta ở chỗ này gặp riêng tư với người?"

Tiểu thư đồng thiếu chút nữa giận đến hộc máu, trong đầu nữ nhân này rốt cuộc là chứa là cái gì, trừ những chuyện thâm tà này ra thì không có gì khác sao? Chỉ là những lời nàng nói cũng có chút đạo lý, hăn ngồi xuống, trong đầu đã có ý niệm nếu như khôi phục lại thân phận thì sẽ hưu nàng.

(các vị đọc đến đây đại khái đều đoán được, vị Tiểu thư đồng này chính là Đại Thiếu Gia Tuần Hạo người vốn đã chết, còn tại sao lại biến thành như thế, vậy mời các vị tiếp tục chờ đọc phần sau đi!)

Nhưng tỉnh táo lại lại nghĩ, tuy nàng là thứ xuất, nhưng lại do sau khi đại tiểu thư từ hôn bị buộc gả vào, nếu như không phải là phạm vào sai lầm lớn gì, phải dạy dỗ lại từ đầu, chuyện hưu này vẫn không thể dễ dàng nói tới. Hăn nhin xuống, quyết định trước mắt phải nghĩ biện pháp giáo dục lại tiểu cô nương này thành thê tử trong lòng mình.

Vì vậy nhin xuống, nói: "Thiếu phu nhân nói đúng, hôm nay sắc đã muộn, hay là ta thắp đèn đưa thiếu phu nhân đi xuống đi!" Nếu muốn có cơ hội giáo dục nàng, xem ra phải ra tay từ chỗ mẫu thân công chúa rồi.

Thẩm Tử An thấy hăn đột nhiên tiễn khách cũng không giận, nói: "Không cần, tự ta đi xuống là được." Nếu như chờ tìm đèn thì lại phải mất thêm thời gian. Nàng khoát tay áo, thuận tiện mở cửa đi nhanh xuống lầu.

Đúng như Xảo nhi đã nói, vị đại thiếu gia này tâm cơ rất sâu, sự tình muốn làm nhất định phải đạt được, huống chi đây là chuyện cả đời của mình. Tuy nói là rất bất mãn với vị phu nhân này, nhưng là dù sao cũng không phạm phải sai lầm gì lớn. Hăn đứng dưới đèn suy nghĩ hồi lâu, thì có chủ ý.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lão Sư Gia Đình

Editor: tan_hye

Hôm nay, Thẩm Tử An mới vừa ăn điểm tâm xong, đang chuẩn bị ban ngày đến trên giường đi ngủ. Nhưng âm thanh Hương Nhi ở bên ngoài nói: "Thiếu phu nhân, đại phu nhân phái ta đến thông báo cho ngài một chuyện."

"Vào đi." Lại có chuyện gì, gia đình giàu có chính là bận rộn, ngay cả nàng cái người bị đặt ở bên ngoài cũng là không hết chuyện này chuyện kia.

Chỉ chốc lát sau Hương Nhi đi vào, hơi thi lễ chậm rãi nói: "Thiếu phu nhân, Hương Nhi phụ trách truyền lời của đại phu nhân."

"Nói đi." Thẩm Tử An thích ra vẻ ở trước mặt Hương Nhi, bởi vì vẻ mặt khinh bỉ này của nàng (Hương Nhi) khiến nàng (Thẩm Tử An) nhìn khó chịu.

Hương Nhi nắm quyền một cái, không phải chỉ là một tiểu nha đầu sao, chỉ là một thiếu phu nhân hữu danh vô thực mà thôi. Nàng hít một hơi nói tiếp: "Ngày 15 hai tháng sau chính là sinh nhật của đại phu nhân, đến lúc đó sẽ có rất nhiều tân khách đến cửa. Đại phu nhân biết thiếu phu nhân cũng không hiểu tất cả quy củ trong Kinh Thành, cho nên đã mời lão (thầy dạy học) sư đến dạy cho thiếu phu nhân, tránh cho đến lúc đó không ứng phó được."

Nói dễ nghe như vậy, dạng quy củ gì lại phải dạy hơn hai tháng lâu như vậy, chỉ sợ là hỏi thăm được Thẩm nhi tiểu thư là một người mù chữ, tới

xoá nạn mù chữ thôi!

"VẬY ĐA TẠ ĐẠI PHU NHÂN ĐÃ NHỚ." THẨM TỬ AN NHÌN TRÊN MẶT HƯƠNG NHI LỘ RA VẼ KHÔNG TÌNH NGUYỆN, TRONG LÒNG BẤT GIÁC GIẬT GIẬT, NGƯỜI BỊ BUỘC HỌC LÀ NÀNG, NÀNG TA RỐI RẮM CÁI GÌ!

Nhưng nàng sao biết được, đại phu nhân phái người tới dạy nàng học chính là muốn công khai thân phận của người con dâu này. Cũng chính là không cần bị văng vể, uất ức ở trong thư viện nho nhỏ không có thực quyền cũng thân phận nữa rồi.

Điều này cũng làm phiền Nhị thiếu gia và muội muội hẳn góp lời, hơn nữa Tiểu thư đồng cũng nói với hoàng thượng, để cho hẳn lúc triệu kiến Tuần Thượng Thư nói ra một câu như vậy về Thẩm Tử An. Tuần Thượng Thư biết hoàng thượng và Trưởng Tử (con trai trưởng) là bạn tốt, mặc dù nhi tử đã đi, hẳn quan tâm gia tộc mình tất nhiên là phải, cho nên trở lại thì nói cho thê tử. Vô luận là khi còn sống hoặc là sau khi chết cưới về, nhưng vẫn là dâu cả Tuần gia, cho nên công chúa suy tính nếu không để cho nàng chuyển ra. Vừa vặn Tiểu thư đồng góp lời với mẫu thân mình, nói thiếu phu nhân này mặc dù tính tình nhàn tĩnh, nhưng lại người ít học, hơn nữa có ý chí học tập, cho nên hỏi ý tứ đại phu nhân.

Đại phu nhân biết Tiểu thư đồng đã đi theo Tuần Hạo từ nhỏ, học thức không tồi. Hơn nữa thiếu phu nhân cũng đã gả làm vợ người còn là một quả phụ, như vậy mời lão sư vào phủ như thế nào? Cho nên lệnh cho Tiểu thư đồng dạy cho thiếu phu nhân!

Những thứ này tất nhiên Thẩm Tử An không biết, nếu nàng biết nhất định sẽ bóp chết Nhị thiếu gia và muội muội của hẳn, lại dẫm lên hai chân Tiểu thư đồng.

"Đại phu nhân nói Tiểu thư đồng từ nhỏ đã đi theo Đại Thiếu Gia cùng lớn lên, học thức cũng không tồi, cho nên bắt đầu từ ngày mai do hẳn phụ

trách dạy ngài." Hương Nhi nói xong chỉ chỉ gian phòng bên ngoài, nói: "Người đã ở bên ngoài chờ gặp, đại phu nhân lệnh cho ngài mỗi ngày ban ngày theo hần học tập, tình huống mỗi ngày do hần phái người nói rõ cho phu nhân."

Thẩm Tử An không nằm được nữa rồi, không nghĩ tới nàng thành thành thật thật ngốc ở chỗ này, thế nhưng đột nhiên đưa tới một lão sư gia đình (thầy giáo gia đình). Dĩ nhiên, nếu như mà biết rõ lão sư này là mình tìm tới, nàng nhất định sẽ phát điên.

"Biết. Biết."

"Thiếu phu nhân đừng kích động, đại phu nhân là muốn ngài ra được phòng khách, xin cố gắng kiên nhẫn học tập. Ta đây cũng trở về báo cáo kết quả, thiếu phu nhân xin tin tưởng học thức của Tiểu thư đồng, cho dù chỉ có một phần tư học thức của đại thiếu gia, cũng là vô cùng lợi hại rồi." Hương Nhi ngộ nhận là thân thể Thẩm Tử An run rẩy là do kích động, không khỏi vừa là hâm mộ vừa ghen tỵ. Càng thương cảm Đại Thiếu Gia toàn thân học thức lại cười phải cô gái dốt đặc cán mai, nếu hần biết được không biết có bao nhiêu thương tâm.

Hiện tại Thẩm Tử An cũng rất thương tâm, thứ nhất là không thích học cái gì tập, thứ hai cũng vô cùng không thích Tiểu thư đồng này. Giờ thì tốt rồi, người ta trở thành lão sư của mình, ở niên đại này coi trọng ân sư, chẳng lẽ nàng còn phải hành lễ với hần sao?

Xảo nhi nghe tin tức như thế hết sức vui mừng, liên tiếp nói mấy câu chúc mừng thiếu phu nhân, chúc mừng đến nỗi Thẩm Tử An muốn khóc. Nhưng nàng cũng đã giúp Thẩm Tử An mặc y phục chải tóc tốt, sau đó nói: "Thiếu phu nhân, tiểu thư Đồng sư phụ đã ở bên ngoài chờ đã lâu rồi, hần hỏi ngài là học ở thư phòng hay là tiền thính."

"Ở tiền thính đi!" Trong lòng Thẩm Tử An than thở, chỉ có thể đi, nàng lại không có bản lĩnh phản bác lại ý kiến của đại phu nhân. Huống chi hai tháng sau cũng là ngày đại lễ, quả thật cũng cần học một chút quy củ tránh cho quá mức bêu xấu.

TÂN NƯƠNG MỚI GÀ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Chuyện Viết Chữ

Editor: tan_hye

Kể từ khi trở thành sư phụ người ta, khí tức đã mạnh lên rất nhiều rồi.

Xảo nhi đứng ở một bên ngay cả thở cũng cảm thấy rất khó khăn, từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa gặp phải tình huống như thế, cho dù là ở trước mặt đại phu nhân cũng không có cảm giác bị đè nén như vậy. Nàng nuốt nuốt nước miếng, nói: "Ta đi bưng nước trà cho các người."

Thẩm Tử An cũng cảm thấy cổ họng hơi khô, trước kia cứ nghĩ tiểu thư đồng gia chỉ là thư đồng, cẩn thận sinh hoạt ở gia đình giàu có. Nhưng là, hôm nay nhìn tới nàng lại cảm giác mình chỉ nhìn thấy mặt ngoài mà thôi. Bất quá, không phải là dạy một học sinh nữ, phải dạy dỗ nghiêm túc như thế sao?

"Có thể bắt đầu chưa?" Câu này đáng lẽ phải là lão sư nói chứ không phải nàng.

"Thiếu phu nhân, đầu tiên xin sửa chữa tư thế ngồi." Mặc dù đối phương là thê tử đã quá môn của mình, nhưng là lấy thân phận bây giờ hẳn cũng không thể tự tay chỉnh lại tư thế ngồi ác liệt lại cho đúng được. Thật là kỳ quái, lúc vừa mới tiến vào vẫn còn ngồi thật tốt, bây giờ thì lưng lại cong, thỉnh thoảng đầu còn chạm đến mặt bàn. Không khỏi kỳ quái, tối hôm qua nàng không có nghỉ ngơi tốt sao?

Thẩm Tử An vừa đến ban ngày thì ngủ gật, coi như không khí khẩn trương như thế nào đi nữa, nàng cũng không thể nhịn được cơn buồn ngủ từ đáy lòng của chính mình. Nghe được một âm thanh lạnh lẽo, nàng rùng mình một cái ngồi thẳng nói: "Vậy bắt đầu đi!" Sau đó đưa tay lấy bút, nhưng lại nghe Tiểu thư đồng nói: "Sai rồi, đó là thô hào (editor: mình cũng không rõ, chắc là cái khay đựng mực :v)."

Không đúng, vậy đổi.

"Cũng không đúng."

Tiếp tục đổi!

"Thiếu phu nhân muốn học vẽ tranh thủy mặc sao?"

"Hôm nay là học vẽ ư, ta nhớ hình như là đến dạy ta luyện chữ mà." Thẩm Tử An do dự, chẳng lẽ ban ngày mình luôn mơ mơ màng màng cho nên nghe lầm?

Tiểu thư đồng âm thầm nắm chặt tay, nữ nhân này chẳng lẽ là đang giả bộ hồ đồ? Đột nhiên hần cười một tiếng nói: "Thiếu phu nhân không có nghe sai, hôm nay là đến luyện chữ, ở đây có ba bảng chữ mẫu đều là do Đại thiếu gia khi còn sống ghi ra, bây giờ ngài có thể bắt đầu luyện theo, đồng thời ta sẽ nói cho ngài biết những chữ này nghĩa là gì." Từ đơn giản đến phức tạp, nhìn dáng vẻ nàng cầm bút, Tiểu thư đồng thở dài nghĩ.

Thẩm Tử An xác thực giống những nữ nhân xuyên không khác, chưa từng luyện cách viết chữ bằng bút lông, những chữ này dĩ nhiên nàng biết nghĩa là gì, nhưng viết thì có chút khó khăn. Chỉ là, người ta đã nói muốn dạy thì để cho hần dạy đi, lý do biết chữ nàng cũng nghĩ sẵn rồi, cũng là bởi vì Tiểu thư đồng.

Chữ thứ nhất là chữ Thẩm, thấy vậy thì Thẩm Tử An đoán được Tiểu thư đồng là muốn dạy mình viết tên của mình. Nhưng nàng nơi nào biết, ở

thời cổ đại này tử khuê danh nữ (tên của con gái) sao có thể tùy tiện nói cho những người khác, coi như Tuần Hạo là trọng phu trên danh nghĩa của nàng, nhưng cũng không thể dễ dàng viết ra tên của thê tử.

Thẩm Tử An mới chỉ học được chữ Thẩm, thì bắt đầu học chữ Tuần. Lại chỉ học được chữ Tuần, lại bắt đầu đổi sang học chữ thư (sách). Học nhảy kiểu này có chút quá nhanh, loại phương pháp học tập này không tốt. Chỉ là, nàng vẫn vô cùng nghiêm túc viết chữ. Cho tới khi Tiểu thư đồng ở bên cạnh không nhìn được giật giật, hẩn nhìn không nổi nữa đi tới sau lưng nàng nhẹ nhàng kéo lại bả vai của nàng quát khẽ: "Ngồi thẳng, cánh tay hơi cong chút, cổ tay dùng lực."

Thẩm Tử An ngược lại không cảm thấy gì, bởi vì loại tư thế này đặt ở hiện đại căn bản không coi là cái gì. Nhưng Tiểu thư đồng bên kia lại cực kỳ kiên ky, nếu như không phải là thân phận hai người đặc biệt, hẳn kiên quyết sẽ không làm ra cử động như thế. Nhưng thời điểm Thẩm Tử An không thoải mái hạ tay xuống, lòng bàn tay và lưng bàn tay hai người chạm nhau trong không trung, sau đó lại nhanh chóng tách ra. Dĩ nhiên, làm ra hành động giống như bị ong mật châm chỉ có Tiểu thư đồng, còn nữ chủ của chúng ta vẫn chuyên chú độ sức với tờ giấy trắng trước mặt như cũ, hết sức dụng tâm đâm lại đâm, hình như muốn đâm thủng tờ giấy kia.

Từ nhỏ Tiểu thư đồng đã bị đẩy nơi đầu sóng ngọn gió, trong hoàng cung. Cho nên từ nhỏ hẳn đã cho là, những thứ nữ tình trường kia cũng chỉ là lợi dụng, bị lợi dụng và cảm giác vô dụng mà thôi. Cho nên, từ nhỏ đến lớn hẳn rất ít đề cập tới cũng không muốn bị những người khác nắm được nhược điểm. Nữ tử trước mắt, bởi vì đã gả vào trong phủ làm thê tử của hắn, mặc dù cảm thấy phiền toái chướng mắt, nhưng không thể làm gì chỉ có thể tiếp nhận. Lúc trước, lần đầu gặp mặt lúc chỉ có thể coi là không cảm thấy chán ghét, hiện tại ngược lại cảm thấy hành động cử chỉ này càng ngày càng làm cho người ta nghi ngờ trong lòng, hơn nữa cũng có chút quá lớn mật. Rõ ràng hành động chính mình đã có thể xem là lớn mật rồi, nhưng

nàng chẳng những không đỏ mặt phản kháng, ngược lại một dạng giống không có chuyện gì người nên làm cái gì thì làm cái ấy? Chẳng lẽ là gương mặt này của Tiểu thư đồng quá mức bình thường, hoàn toàn không làm cho nàng bất cứ hứng thú gì, hay là có nguyên nhân khác?

"Viết xong." Thẩm Tử An nâng một tờ giấy đã viết xong cho Tiểu thư đồng, trên mặt còn lộ ra cảm giác vui sướng rốt cuộc hoàn thành nhiệm vụ.

Trong lòng Tiểu thư đồng chỉ cảm thấy nàng lộ ra phần hồn nhiên, cũng không phải hạng người tâm cơ thâm trầm, nhưng vừa nhìn chữ trên đầu không bốc khói hầm hập.

"Viết lại, mấy chữ này ít nhất phải viết giống chữ của Đại Thiếu Gia bảy tám phần mới được." Chữ này là hôm qua hăn mất hăn một đêm để viết ra, chỉ mong phu nhân của mình có thể không chịu thua kém chút, ít nhất chữ bình thường dễ nhận thức thì có thể viết ra được. Ai ngờ, tay cầm tờ giấy của hăn run lên, hăn thật sâu hoài nghi không biết trên giấy là vẽ xấu hay là chữ nữa.

Thẩm Tử An chỉ có tiếp tục, thật ra thì nàng vẫn rất thông minh, chỉ cần tập trung tinh thần thì rất dễ dàng đạt được yêu cầu của Tiểu thư đồng. Nhưng mà đối phương nhìn tới hình như cũng không hài lòng, nói: "Hôm nay luyện ba chữ là được, ngày mai cũng là như thế."

Ý tứ chính là tan học, thật tốt quá! Thẩm Tử An mới mới đuổi lưng một nửa, thì đột nhiên nghe Tiểu thư đồng nói: "Ăn CƠM trưa xong, buổi chiều tiếp tục học về lễ nghi."

"Không thể nào, tại sao vẫn còn?"

"Học lễ nghi mới là trọng điểm, là đại phu nhân nhờ vả, trọng yếu nhất."

"Tốt lắm, ta học."

Thẩm Tử An còn dư nửa lưng mồi chưa kịp đuổi bị bóp chết sau lời nói của Tiểu thư đồng, nàng lộ vẻ tức giận ngẩng đầu lên lúc này mới nhìn thấy Xảo nhi đi rót trà mà cũng mất gần nửa buổi sáng, nói: "Người cái người này, lá trà phải đi Vân Nam mới hái được sao?"

Xảo nhi đã thành thói quen phương thức nói chuyện thiếu phu nhân, thấy Tiểu thư đồng cầm sách rời đi thì vỗ vỗ ngực chạy đến trước mặt Thẩm Tử An nói: "Thiếu phu nhân, ngài không phải cảm thấy mới vừa tiểu thư Đồng rất đáng sợ sao? Này uy thế đều đáng sợ như đại phu nhân và lão gia, chân của ta bây giờ vẫn còn run."

"Trà." Rót cuộc được uống Tương Thủy trong miệng, Thẩm Tử An hít mũi một cái, vừa mới bắt đầu quả thật nàng cũng có chút khẩn trương, không biết là bởi vì đối phương không có chút sát khí nào hay là do mình quá buồn ngủ, thế nhưng từ từ bình tĩnh lại.

Lại nói, khí thế một người có thể dễ dàng thay đổi như vậy sao? Thẩm Tử An vẫn cảm thấy diễn viên thật vĩ đại, có thể diễn người nào giống người nào. Nhưng có một lần nàng và đồng học đi quay phim ở hiện trường nghe được một đạo diễn nhắc qua, mặc dù diễn viên rất lợi hại, nhưng là khó khăn nhất cũng là khí thế cũng phải đồng thời thay đổi. Nếu như có thể thay đổi khí thế, như vậy người diễn viên này phải có không dưới mười ba mươi năm kinh nghiệm, cũng là người nội tâm hết sức phức tạp, là người rất giỏi ẩn nhẫn.

Tiểu thư đồng này thì ra nhìn qua chỉ là người hầu bình thường, mặc dù mấy lần gặp mặt cũng làm cho người ta cảm thấy lúng túng, chỉ là lại không làm cho người ta cảm giác phải đề phòng hấn. Vốn là người rất đơn giản, tại sao người phải phòng bị hấn? Nhưng là hôm nay hấn lại hoàn toàn bất đồng, giống như biến thành một người hoàn toàn khác. Người như vậy, làm cho người ta cảm thấy sợ, nguy hiểm, không thể chủ động đi thám thính quá

khứ và tâm tình của hắn, nếu không ngay cả chết cũng không biết là chết thế nào!

Một người có thể biến hóa lớn như vậy sao? Thầm Tử An bắt đầu cảm thấy, tiểu thư đồng kia sinh ra ở cổ đại thật là đáng tiếc, hắn nên đi làm diễn viên mới đúng.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Học Lễ Nghi

Editor: tan_hye

Lễ nghi là như thế nào?

Thẩm Tử An đã có được đáp án, ở thời cổ đại này lễ nghi chính là người nhàm chán nghĩ ra để giày vò người mà. Nàng học đến tận buổi chiều, ngay cả một lễ gặt đầu cũng không học được tốt. Không phải gặt quá sớm thì chính là gặt quá chậm, không phải gặt quá mạnh, thì chính là vè mặt không thỏa đáng.

Càng học càng mệt mỏi, càng học càng buồn ngủ, vì vậy nàng phát huy sở trường gốc nghềch, người thích nói như thế nào thì nói, ta ngủ thì kệ ta.

Tiểu thư đồng cũng không biết nàng là gốc thật hay là nghĩ muốn hấn tức chết, đến tận lúc thắp đèn, vốn là viện này là cấm đốt đèn, hấn bèn hạ lệnh, đốt đèn lồng ở ngoài cửa, tiếp tập học. Ai ngờ tiểu thê tử trên danh nghĩa này của hấn thế nhưng mơ mơ màng màng nói một câu, chỉ cho phép thư đồng phóng hỏa, không cho phu nhân đốt đèn!

"Thiếu phu nhân, từ ngữ không thể dùng linh tinh, xin tiếp tục học lễ tiết." Nói xong đưa tay, thực ra là để cho nàng đi ra ngoài rồi trở về hành lễ.

Từ trước đến giờ Thẩm Tử An gắng đạt tới yên ổn hoà thuận, chỉ chờ con mèo nào đó tỉnh lại đưa nàng trở về hiện đại. Cho nên vẫn luôn nhẫn nhịn, hôm nay nàng cũng chỉ có thể nhịn, tiểu thư đồng kia đúng là tiểu quỷ

thấp đèn cho Diêm Vương, đánh không được đuổi cũng không xong, địa vị còn mạnh hơn nàng vị thiếu phu nhân này không chỉ gấp trăm lần. Nghĩ vậy ủy ủy khuất khuất đi ra ngoài, đi về phía sau cửa, đứng nghiêm. Sửa sang lại y phục rồi học cách bước như hoa sen, chậm rãi đi vào trong phòng. Trong lòng thì oán thầm, cái gì là bước hoa sen lung lay sinh động, mượn một câu nói của lão sư Triệu, đây chính là không cho người ta hảo hảo đi bộ (không cho người ta đi bộ bình thường).

Cạch oành! Vừa nghĩ tới đây, nàng lại quên sắp đến bậc cửa, vẽ thành một chữ đại (大) màu sắc sặc sỡ ở trên mặt đất trong phòng.

Về phần tại sao lại là màu sắc sặc sỡ, đó là bởi vì tiểu thư Đồng nói: trong bữa tiệc này trang dung (trang phục, trang điểm) hết sức quan trọng, nhất định bắt nàng phải mặc quan trang (y phục và trang điểm phù hợp với bữa tiệc) tới để luyện tập. Bộ váy này đẹp thì cũng đẹp, màu sắc cũng có chút tươi sáng, nhưng mà làn váy hơi dài một chút, cả gia đình nàng đều là quân nhân ngay cả nàng cũng là nửa quân nhân, bình thường đi bộ bạn cùng học cũng nói giống như bước hành quân, như vậy không ngã mới là lạ!

"Thiếu phu nhân cũng không phải là quân nhân, cần gì phải đi hùng hùng hổ hổ như vậy." Tiểu thư đồng tính toán một chút, cũng đã ngã mười sáu lần rồi. Nếu đổi lại một cô nương khác đã sớm nước mắt rùng rùng, điềm điềm đáng yêu rồi. Chính là tiểu nha đầu Xảo nhi kia nhìn qua cũng không nhìn được, lau nước mắt chạy mất. Thế nhưng Thẩm nhị tiểu thư quả nhiên thật thà, tuy nói không muốn tiếp tục học, nhưng cũng không hiểu được cách che giấu. Ngay cả ngã, cũng là thật tình bị ngã, nhìn cánh tay một chút đã bầm tím. Không đúng, nàng là một cô nương gia, tại sao lại thô lỗ vén tay áo lên xem vết thương như thế.

Thấy nửa cánh tay trắng ngần lộ ra bên ngoài, Tiểu thư đồng cảm giác nô khí của mình đã bừng bừng sắp bốc ra khỏi đầu rồi, nếu như không phải là bình thường hẳn có thói quen nhẫn nại, chỉ sợ lúc này đã phát điên.

"Thiếu phu nhân, không thể trước mặt mọi người ở đại sảnh đám đông vén □."

"Không có lửa (lộ ra hết, không che đậy), ta chỉ là muốn nhìn một chút xem có bị thương hay không. Hình như chảy máu, gạch xanh này thật đúng là đáng sợ."

Chảy máu sao? Tiểu thư đồng tử mĩ nhìn xuống, quả nhiên thấy một khối hồng một khối xanh, còn có vài chỗ đã chảy ra vài giọt máu. Nhưng vị cô nương này là khờ thật hay là do thói quen, thậm chí ngay cả đầu mày cũng không hề nhúc nhích, còn muốn dùng tay xoa xoa chỗ da bị xước.

Tiểu thư đồng kéo ra, vội vàng nói: "Thiếu phu nhân không thể, ta đi tìm dầu thuốc." Nói xong đi tới thư phòng tìm dầu thuốc trước kia mình để ở đó tới đây, nói: "Mời dùng."

Thẩm Tử An đưa một tay ra nhận lấy rồi mở nắp ra, sau đó đổ một chút ra ngoài, tự thoa lấy chỗ mình nhìn thấy được. Nhưng cùi chỏ phía sau cũng bị thương, chỉ là nàng không nhìn thấy. Vì vậy xoay người đưa bình thuốc cho Tiểu thư đồng tùy ý nói: "Người giúp ta, phía sau không thấy được." Sau đó đưa cánh tay ra duỗi thẳng, một cái tay khác kéo tay áo lên.

Tiểu thư đồng ghen hòng, hai con mắt còn kém phun lửa, tuy nhiên nhìn thấy hai mắt Thẩm Tử An một mảnh trong suốt, ngược lại là hẩn suy nghĩ nhiều. Vì vậy nhận lấy dầu thuốc, thoa lên vết thương phía sau cánh tay nàng. Thân thể của nàng có chút lạnh, có thể là do đi ra bên ngoài phòng.

Tại sao lại không kêu lạnh, Tiểu thư đồng cảm giác mình có chút giống lão bản ngược đãi trẻ nhỏ, đặt dầu thuốc lên bàn nói: "Tối nay học đến đây thôi, ngày mai lại tiếp tục."

"Có thể trở về sao?" Thẩm Tử An còn kém vẽ chữ thập cảm tạ Tiểu thư đồng, mấy ngày nay lá Phong mà Miêu nhi cho nàng xảy ra biến hóa, chỉ có

ba bốn gân lá không có đôi thành đỏ. Nếu như tất cả gân lá đều nhuộm đỏ, như vậy nàng tin tưởng khi đó sẽ có kỳ tích xảy ra. Vì vậy, muốn thừa dịp trời tối bắt nhiều chuột hơn một chút, nếu như tiểu thư Đồng vẫn tiếp tục đốc thúc mình luyện tập như vậy, ban ngày không có thời gian nghỉ ngơi, buổi tối cũng không có, nàng sẽ là con mèo cần mẫn nhất trên đời.

"Có thể, ta đi gọi Xảo nhi đón người trở về."

Không cần, người thắp đèn đưa ta trở về là được rồi, ta sợ nha đầu kia sẽ khóc ướt nước mắt mà đi ngủ."

"Buồn cười, nào có đạo lý chủ tử chưa ngủ mà nô tài có thể ngủ."

"Không cần để ý, nàng còn nhỏ, hơn nữa nơi này lại không có người ngoài, ai sẽ biết." Nói xong đi tới trường mắt nhìn tiểu thư Đồng, cũng như là hỏi, người sẽ không nói ra ngoài chứ!

"Thiếu phu nhân quá khoan dung với người hầu rồi, không sợ họ bò đến trên đầu của người sao?" Tiểu thư đồng cầm đèn đi ở phía trước dẫn đường cho nàng, thật đúng là khó có được khi tính tình của nàng hoà nhã, chỉ là có chút quá mềm mỏng, cả ngày loạn thành một đoàn với đám nha hoàn ma ma, nào có chút bộ dạng chủ tử nào.

"Có không?" Đến hôm nay Thẩm Tử An vẫn không có thói quen cái gì chủ tử cái gì nô tài, nàng vẫn dùng phương châm xử sự như ở hiện đại, tận lực tạo mối quan hệ với người bên cạnh, nhưng mọi người đều là bình đẳng, không phân biệt cao thấp giàu nghèo. Nhưng ở nơi cổ đại này lại không giống, chủ tử phải có uy nghi của chủ tử. Nếu như mất uy, thì rất dễ dàng bị người tính kế, vô luận là chủ tử khác hoặc là nô tài đều như vậy. Nếu như mất uy, vậy thì sẽ làm trò cười cho thiên hạ! Chỉ sợ các nô tài mặt ngoài không nói một lời, sau lưng cũng sẽ đâm người một đao.

Danh tiếng tốt hay xấu của những cô gái trong nhà cao cửa rộng dựa vào cái gì? Còn không phải là từ miệng của các nô tài ra. Những thứ này từ nhỏ

Tiểu thư đồng mưa dầm thấm đất ngược lại biết rõ, mà Thẩm Tử An đơn thuần là loại tính tình tùy tiện, tới đây đã cẩn thận chút ít!

Nhưng có một chút không thay đổi, chính là người khác đối nàng tốt thì tất nhiên nàng muốn hoàn lại gấp trăm lần. Từ trước đến giờ Xảo nhi đều một lòng trung thành không hai với nàng, lại cực kỳ thân thiết, Thẩm Tử An sắp coi nàng như hài tử lại coi nàng như bằng hữu, trừ bỏ trên phương diện thân thể, căn bản cái gì cũng đều nói cho nàng, về phần hai ma ma này, Thẩm Tử An cho là vẫn chung sống rất tốt, cho nên cũng không chút để ý tới lời nói kia của tiểu thư đồng.

Mà Tiểu thư đồng thì hoàn toàn hiểu được, vị thiếu phu nhân này xác thực không thích hợp làm cái gì nữ chủ tử, nếu sau này mình khôi phục lại thân phận, chuyện quản lý nhà thì nàng không thể đảm nhiệm được. Chỉ là trưởng tử gả tới không quản lý việc nhà, như vậy về sau nàng rất khó để sinh tồn ở chỗ này.

Mặc dù thương nàng, chỉ là tiểu thư Đồng tự biết nữ nhân đại hộ đều phải đối mặt với chuyện này, cho nên cũng thuận theo nàng, dù sao trừ bỏ quan hệ thê tử, hai người cũng không có tình cảm sâu xa gì, huống chi bản thân của hắn cũng không tin những thứ tình yêu kia... Rất khó nói đến!

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thúc Tẩu

Editor: tan_hye

Truyện CHỈ được đăng tại: diendanlequydon.com

Mùa đông giá rét đã tới, nha hoàn ma ma người hầu ở tất cả phòng các viện đều đã được nhận y phục mùa đông.

Vừa vặn, hôm nay lại có tuyết rơi nhỏ, y phục mùa đông vừa đến tay mọi người vội vàng đổi lại.

Ngày hôm đó Tuần Vũ từ thư viện trở lại, vừa vặn thấy hai nha hoàn trong sân ngại này y phục mùa đông quá dày, mặc vào không còn nhìn thấy dáng người nữa. Nhìn thấy Tuần Vũ đi tới, đều đỏ mặt ngậm miệng lại.

Tuần Vũ thấy y phục mùa đông lại nghĩ tới đại tẩu trong thư viện, lại không biết người bên kia có nhớ tới không, nên hỏi: "Các người có biết có người đưa y phục mùa đông tới bên thư viện kia chưa?"

"Hồi Nhị thiếu gia, đầu giờ ngọ mới phân phối đến bên này của Nhị phu nhân, nô tỳ nghĩ bên chỗ thiếu phu nhân còn chưa người đưa đến. Bây giờ tuyết lại rơi xuống, chỉ sợ những nô tài kia lại mượn cơ hội lười biếng, sao còn chịu đưa đi." Tiểu nha đầu không thích kiểu dáng y phục mùa đông trên người, cho nên cũng không thích người hầu phân phát y phục mùa đông. Nhưng cũng không thể nói rõ, bởi vì năm nay Đại Thiếu Gia không còn, cho nên ngay cả vải vóc vẫn do các nàng tự chuẩn bị y phục mùa đông cũng

không phát, chỉ tập trung ở một chỗ, làm y phục màu trắng, tránh cho có nhiều màu sắc ảnh hưởng đến linh hồn Đại thiếu gia.

Tuần Vũ dĩ nhiên là hiểu rõ điều này, cho nên cũng không nói gì, vội vã trở về phòng lệnh cho bọn nha hoàn mang kiện áo choàng làm từ da chồn tuyết năm trước đại ca đưa cho mình tới, cái này cũng thuần trắng, cũng không gây chú ý. Hắn sai người hầu gói áo choàng kỹ càng, sau đó dẫn theo hai ma ma đi tới Phong Trần Hiên.

Hắn vốn không thích có người theo bên cạnh, chỉ là gần đây biết được nha hoàn ma ma bên này của đại tẩu rất ít, người vốn là thiếu, nếu hắn không mang theo hai ma ma hiểu chuyện, chỉ sợ người ngoài lăm mồm.

Gõ cửa, một hồi lâu mới thấy Tiểu thư đồng đi ra mở cửa.

Từ trước đến nay Tiểu thư đồng đều canh giữ ở cửa, rất ít kéo dài như thế, bên này hắn còn chưa kịp mở miệng, bên kia một ma ma đã biết chủ tử không thích, thì trách cứ: "Nhìn dáng vẻ người này một chút, cánh cửa cũng phải một lúc lâu mới mở được, làm hại Nhị thiếu gia phải ở chỗ này chịu lạnh, nếu thật lạnh hỏng cần thận da của người."

Tiểu thư đồng vội vàng cúi đầu nói: "Thật xin lỗi Nhị thiếu gia, mới vừa rồi sơ xuất là có nguyên nhân." Nguyên nhân chân thực thì hắn lại không nói ra miệng, chỉ nói: "Trong thư phòng xảy ra một số chuyện, cho nên làm chậm trễ."

"Ta biết gần đây người đang dạy việc học cho đại tẩu, vậy thì thôi. Đại tẩu đang ở chỗ nào, ta có việc muốn." Lời còn chưa nói xong, đã nghe bên trong truyền đến tiếng hô của nữ, không phải chính là Thẩm Tử An sao!

Tuần Vũ kinh hãi, trực tiếp vòng qua Tiểu thư đồng chạy vội tới thư phòng nơi truyền đến tiếng kêu. Cửa khép, hắn trực tiếp đẩy cửa ra, lại thấy vị đại tẩu này quỳ một chân trên đất, trên đầu còn đặt một quyển sách, trên

mặt trên người đều dính rất nhiều bụi bặm, ngược lại vẻ mặt hết sức phong phú, giật giật khóe miệng, hình như là kinh hãi! Hai mắt che sương, hình như là đau đớn!

Bình thường những nữ nhân trong đại trạch viện ngay cả nha hoàn ma ma cũng không lộ ra vẻ mặt sinh động như thế này, hoặc là sợ hoặc là điềm đạm đáng yêu, nói chung đều chứa một tia giả dối, nhưng nét mặt Thẩm Tử An đều là chân thật, làm cho người ta vừa thấy sinh lòng trù mến.

Trong nháy mắt vị thiếu niên Tuần Vũ này thấy trong đầu trong lòng mình tràn đầy dằn vặt lúc này của Thẩm Tử An, tim đập dồn dập, không thể nói ra lời, hắn không biết mình bị làm sao, nhất thời cũng giật mình đứng im tại chỗ không biết phải làm như thế nào cho phải.

Vẫn lại là ma ma đi theo nhảy bén, đưa tay đi đỡ nâng Thẩm Tử An dậy, nói: "Ai yêu, thiếu phu nhân đây là làm sao vậy?"

Thẩm Tử An ai oán nhìn Tiểu thư đồng một cái, còn không phải là hắn gây họa, để cho mình đặt sách lên đầu học cách đi bộ. Lúc học xong cách đi bộ, còn phải học đi bộ không nhìn đường, liên tiếp đụng giá sách mấy lần. Cũng may vẫn do Tiểu thư đồng đỡ. Nhưng đúng lúc có người gõ cửa, hắn đặt sách lên rồi đi thẳng ra ngoài. Thẩm Tử An tiếp tục đi bộ, kết quả lại bị đụng ngã, chính là bộ dáng bây giờ.

Tiểu thư đồng giật giật khóe miệng, hắn vừa mới đi mở cửa lại gây chuyện, xem ra vẫn không đi được.

"Có thể có đụng bị thương không?" Tuần Vũ rốt cuộc hồi phục lại tinh thần hỏi, nhưng thậm chí có chút không dám nhìn mặt Thẩm Tử An nói.

Thẩm Tử An lắc đầu nói: "Không sao không sao, thúc thúc tới mượn sách sao?" Quay đầu lại nhìn lại vẻ mặt rối rắm, nói: "Hình như hơi bừa bộn, ta sẽ thu thập lại một chút, ngươi lại nhìn một chút xem muốn mượn quyển nào." Nói xong đưa tay đi nhặt những cuốn sách kia.

Tuần Vũ nhú nhú mày, những chuyện này không phải là nên do người hầu làm sao? Hắn liếc mắt nhìn Tiểu thư đồng, chỉ thấy hắn vội vã nói: "Thiếu phu nhân để ta làm đi, ngài nghỉ ngơi một chút."

Thẩm Tử An giật giật, tài nghệ diễn trò của vị này thật là cao siêu, rõ ràng vừa rồi mình làm sách rơi thì đều là mình dọn dẹp, lúc này lại giả bộ người hầu. Chỉ là nàng từ trước đến giờ đại nhân có đại lượng, vỗ tay một cái nói: "Vậy làm phiền tiểu thư Đồng sư phụ." Sau đó đi tới trước cửa lớn tiếng nói: "Xảo nhi, Xảo nhi, Nhị thiếu gia tới đi rót cho hắn ly trà. A, thuận tiện lấy cho ta chút nước lau mặt."

Tuần Vũ chỉ cảm thấy hành động của vị đại tẩu này thật phần tiêu sái (thoải mái, tự nhiên), ngược lại buông lỏng hơn lúc vừa mới vào cửa một chút. Hắn vội vàng khách khí nói: "Không cần phiền toái, ta chỉ ngồi một chút thôi." Tuy nói vậy, khi nhìn thấy dáng vẻ Thẩm Tử An dọn dẹp lại bàn ghế, không tự chủ được lộ ra nụ cười.

Hắn ho nhẹ một tiếng với hai ma ma, phát phát tay ra ngoài. Hai người ma ma này một là bà vú của mẫu thân hắn Lưu Tam nương tử, một người khác chính là Ngô ma theo gả với mẫu thân, hai người đều trung thành không hai lòng với hắn, thấy hắn như vậy thì biết rõ tâm tình Nhị thiếu gia rất tốt. Tuy nói đây là một tẩu tử ở góa, nhưng dù sao cũng chỉ mới mười bốn tuổi, tuổi vẫn còn nhỏ. Huống chi còn có tên thư đồng ở đây, họ chỉ cần ở bên ngoài coi chừng, không để người truyền câu chuyện ra ngoài là được rồi.

Chỉ chốc lát sau Xảo nhi bưng trà tới đây, nhìn thấy Tuần Vũ thì nàng đỏ mặt lên, sau đó lại đột nhiên nở nụ cười. Tuần Vũ chỉ cảm thấy này nha hoàn cười rất kỳ lạ, nên hỏi: "Người cười cái gì?"

"Không có không có, chỉ là." Nàng nhìn Thẩm Tử An một cái, mới nói: "Ngày hôm trước thời điểm thiếu phu nhân chế trà hoa lai, không chỉ lá trà, sau lại lại bỏ thêm chút hồng hồng vàng vàng, tất nhiên là đẹp

mắt, nô tỳ chê trà này cũng quá diễm lệ rồi. Mà thiếu phu nhân lại nói, trà này chỉ có một người uống được, hơn nữa hợp lại càng thêm diễm lệ. Nô tỳ hỏi là ai, thiếu phu nhân nói chính là ngài." Xảo nhi nói xong lại cười nham nhở.

Thẩm Tử An vốn là mượn trà mà nói dung mạo Tuần Vũ vô cùng diễm lệ, không nghĩ đến lại bị Xảo nhi nói ra. Nàng biết Xảo nhi là vô tâm, nghe xong chỉ coi chuyện cười, cũng không nghĩ ra cái ý tứ này. Nhưng Tuần Vũ là người thông minh, vừa nghe đã hiểu. Nàng lập tức đỏ ửng mặt cãi lại, nói: "Ta cũng không có ý tứ gì khác, người không cần hiểu lắm." Sốt ruột thúc thúc cũng uống hết, hai tay cũng vẫn lắc lắc.

Tuần Vũ tự nhiên biết ý của lời này, nhưng là hắn một mặt cau mày, một mặt lại nghĩ thì ra sau lưng đại tẩu nàng còn nghĩ tới mình, trong lòng vừa sung sướng. Vì vậy rót trà, nói: "Thì ra là đại tẩu thích trà hoa, chỉ là trong mùa đông lấy hoa tươi ở đâu ra."

Thẩm Tử An thấy hắn không tỏ ra tức giận nên yên tâm, nói: "Chính là mấy ngày trước Tiên viện đưa tới."

Tuần Vũ lúc này mới nhớ tới, đây là hoa tươi quý trong cung thưởng cho cho người thân các đại thần cài, không ngờ đại tẩu thế nhưng lại phơi khô bỏ vào trong lá trà. Chẳng lẽ nàng không biết, loại hoa tươi quý này hết sức khó có được, giá trị hoàng kim sao?

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ngôn Ngữ Của Mèo

Editor: tan_hye

Tuần Hạo ở bên cạnh mặc dù không thấy thúc tẩu có hành động gì quá khích, nhưng không hiểu sao nhìn thế nào cũng thấy khó chịu. Nhất là đệ đệ nhà mình không nói được hai câu đã đỏ mặt, luôn ở thời điểm Thẩm Tử An cúi đầu uống trà thì ngẩng đầu lên nhìn lên nàng.

Hắn là người cẩn thận, từ trước đến giờ đối quan sát mọi thứ hết sức tỉ mỉ. Cái nét mặt này của Tuần Vũ hắn làm sao không rõ ràng, tuy nói ôm ấp tình cảm với tiểu nữ nhi, nhưng dù sao vẫn là thúc tẩu, chẳng lẽ hắn không biết? Ngăn ra, có lẽ lúc này hắn còn chưa hiểu tình cảm của mình, vẫn còn trong mê hoặc đi! Trước khi bọn hắn phạm phải sai lầm phải sớm cắt đứt đoạn nghiệt duyên này, Tuần Hạo tính toán như vậy, vì vậy đặt sách lên, nói: "Nhị thiếu gia, sách đã sắp xếp lại xong rồi, ngài muốn tìm những loại sách gì?"

Tuần Vũ cười nói: "Hôm nay cũng không phải tới mượn sách gì, gần đây trời lạnh, vốn là hôm nay là ngày phát y phục mùa đông, ai ngờ bên ngoài tuyết đã rơi nhẹ, những người đó lười biếng cũng đã trốn đi. Ta nghĩ bên đại tẩu còn chưa có người đưa tới đây, sợ là phải chịu lạnh. Cái áo choàng này là đại ca tặng cho ta, chất liệu mềm mại rất thích hợp với nữ tử. Không bằng đại tẩu dùng trước, miễn cho ra khỏi phòng lại bị lạnh." Nói xong đặt báo choàng lông chồn lên bàn, cũng đẩy về phía Thẩm Tử An bên cạnh.

Đời trước một nhà Thẩm Tử An đều là những người bảo vệ động vật tự nhiên, cũng không mặc đồ da thật hay da lông nhân tạo gì. Áo choàng này rất xinh đẹp, nhưng nàng bắt đầu tính toán, vừa nhìn vừa bẻ ngón tay.

"Đại tẩu không thích sao?" Tuần Vũ thấy Thẩm Tử An không lộ ra vẻ mặt vui mừng, trong lòng thậm chí có chút buồn khổ. Tuy nhiên lại thấy tuổi đại tẩu còn nhỏ nhưng lại thờ dài, nói: "Đồ thì tốt, nhưng ta không muốn cống hai mươi mấy con chồn đi chung quanh."

"Chuyện này." Tuần Vũ là một người thông minh, lập tức hiểu ý tứ Thẩm Tử An, không ngờ nữ tử hậu viện nhận được loại quà tặng quý giá chỉ biết vui mừng đến không biết làm sao, nàng lại nghĩ tới những con hồ ly đang sống trong núi kia. Càng ngày càng cảm thấy đại tẩu này cũng không phải là tiểu thư khuê các bình thường, liền kéo áo choàng lông chồn kia xuống dưới bàn khẽ mỉm cười nói: "Xem ta thật sự là một người đần độn, không ngờ đại tẩu còn có thể thương những súc vật kia như vậy. Nếu không thích cũng không cần mặc, bên tiểu Mai còn có vài gấm, ta đi sai người lấy cho người một kiện. Người chờ chút, ta đi một chút sẽ tới." Từ nhỏ đến lớn còn chưa có việc gì để cho hắc tích cực như thế, đứng lên liền chạy ra ngoài.

"Đợi lát nữa, ăn xong uống trà rồi lại." Bình thường nhìn Tuần Vũ là một người cẩn thận chững chạc, thế nào bỗng nhiên lại sốt ruột như vậy. Thẩm Tử An thấy bóng lưng hắc vội vàng chạy ra, lại nhìn hai người ma ma vội vàng đuổi theo.

"Thật là nhanh, có phải hôm nay có chuyện gì gấp hay không?" Thẩm Tử An sờ sờ đầu, tự nhiên uống trà. Vừa đúng lúc Tiểu thư đồng thu dọn sách xong, quay đầu lại nhìn Thẩm Tử An, nhìn dáng vẻ của nàng hình như cũng không có tâm tư kia. Chỉ là lấy nhân phẩm của nhị đệ, bất kỳ nữ tử nào cũng đều không thể lưu lại trái tim của hắc (Tuần Vũ)! Chỉ là hắc không cách nào hiểu, rốt cuộc Thẩm Tử An có điểm nào hấp dẫn hắc, nhìn cử chỉ này thế nào cũng không giống tiểu thư khuê các!

"Thiếu phu nhân, có thể bắt đầu chưa?" Tiểu thư đồng đứng ở bên cạnh nàng hỏi, một tay lại nắm chặt. Để cho nàng học cách đi bộ thì phải học tới tận trưa, đi như thế nào cũng thấy giống quân nhân hành quân, cứng rắn, ngược lại có chút vẻ đẹp dương cương, nhưng căn bản không thích hợp với tiểu thư phu nhân trong đại viện.

Chỉ là, học chữ ngược lại rất nhanh, có thể thấy được thật ra là người rất thông minh. (người hiểu lầm, nàng vốn đã biết.)

Thẩm Tử An bất đắc đặt quyển sách lên đầu, mắt nhìn trời từ từ đi vài bước. Chỉ nghe phía sau tiểu thư Đồng nói: "Bả vai quá cứng rồi, xin buông lỏng một chút."

Nàng nghe lời buông lỏng, nhưng tiểu thư Đồng lại nói: "Quá lỏng, lưng phải thẳng tắp, tay nhẹ nhàng nhắc làn váy. Thiếu phu nhân, ngài nhắc quá cao rồi."

"Tiểu thư đồng, làm sao người có thể đối đãi với chủ tử như vậy. Tuy rằng đại ca đã mất, nhưng thân phận không thể thay đổi được. Người chỉ là một người hầu, vì sao có thể đối xử với chủ tử như vậy, gia quy là như thế sao!" Tuần Vũ vừa đến vừa đi đều rất nhanh, lúc đi để cho một ma ma ở ngoài giữ cửa cho mình, nhưng sau khi đi vào lại phát hiện Tiểu thư đồng ngồi ở bên cạnh bàn vừa uống trà vừa dạy đại tẩu đi bộ.

Mà Thẩm Tử An đầu đội quyển sách đi đi lại lại ở trong phòng, thế nhưng hăn lại không dừng lại, tiếp tục dạy chỉ cử chỉ sai lầm này.

Hăn không đành lòng, nhớ lại không trách được vừa rồi lại té ngồi trên mặt đất, nhất định là đi không đúng nên ngã xuống.

"Nhị thiếu gia."

"Đại tẩu dừng lại, làm sao người có thể chịu để tên nô tài này chỉ điểm?" Hăn nhất thời kích động thiếu chút nữa đưa tay qua kéo Thẩm Tử An ngồi

xuống.

Thẩm Tử An ngần ra nói: "Không thể được sao?" Nàng cho là đây hoàn toàn là chỉ thị của đại phu nhân, tiểu thư Đồng trừ không thể đánh và mắng, còn lại bảo mình làm cái gì đều là đương nhiên.

"Tự nhiên không thể." Tuần Vũ hiện tại biết rõ, Thẩm Tử An là quá thành thật, không trách được ngay cả nô tài cũng khi dễ nàng thành thật. Nghĩ vậy trợn mắt nhìn chăm chăm Tiểu thư đồng, hắn luôn luôn ôn hòa thế vậy mà nghĩ muốn trực tiếp đuổi người đi. Nhưng lại nghĩ Tiểu thư đồng dù sao cũng đã đi theo đại ca nhiều năm, cho nên từ từ nhịn xuống.

Mà Tiểu thư đồng cũng không kinh hoảng, từ từ đứng lên nói: "Nhị thiếu gia, đại phu nhân đã phân phó, nếu như vào lúc sinh nhật nàng thiếu phu nhân vẫn một chữ bẻ đôi không biết, cử chỉ bất nhã, người ở cả viện này đều bị phạt. Nô tài cũng đã nói, thiếu phu nhân là chủ tử chúng ta là nô tài, làm lão sư luôn là khó khăn. Đại phu nhân cũng nói, nếu như có vấn đề gì thì đi qua chỗ nàng hỏi rõ ràng, chuyện dạy học người nào cũng không thể ngăn cản."

Tuần Vũ vốn là giận dữ, Tiểu thư đồng thế nhưng đã mang đại phu nhân ra. Trong phủ này từ trên xuống dưới đều biết, tuy nói chủ nhân trong phủ này là Tuần Thượng Thư, chỉ là chủ nhân chân chính trong phủ cũng là vị công chúa đại phu nhân này, mà bên ngoài phủ cũng đều là đại thiếu gia Tuần Hạo. Hắn đương nhiên sẽ không cho là Tiểu thư đồng dám nói láo như vậy, cho nên nắm quyền một cái nói: "Ngay cả như vậy, người một nam tử vốn là hộ viện giữ cửa, tuy nói có chút tài học nhưng cũng không thể dưới tình huống không có người bên cạnh đơn độc ở chung với thiếu phu nhân."

"Nhị thiếu gia không biết, thiếu phu nhân thương cảm Xảo nhi, thấy nàng đứng mệt mỏi cho nên cho nàng đi nghỉ ngơi." Tiểu thư đồng chưa bao giờ thấy nhị đệ căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình cùng người nào như vậy, trong lòng hắn buồn bực không thôi.

"Hả?" Tuần Vũ thế nhưng không tiếp tục nói chuyện mà là giao áo choàng lấy từ chỗ muội muội giao cho Thẩm Tử An, cười nói: "Đại tẩu đây là của tiểu Mai, chưa từng mặc qua, nếu như không chê thì người dùng trước."

Thẩm Tử An lại ngẩn ngơ, rõ ràng vừa mới trên người hai người này đều tràn đầy mùi thuốc súng, thế nào lập tức liền giải tán. Chỉ là nàng có thể cảm giác được, Tuần Vũ nhượng bộ, nhưng nhìn vẻ mặt hắn lại không thấy tức giận. Người người đều nói lòng nữ nhân như đáy biển, hiện tại nàng đột nhiên cảm thấy đứng một chỗ trước mặt hai người nam nhân này, mình áp lực rất lớn.

Nàng đưa tay tiếp nhận, nói: "Cảm ơn thúc thúc."

"Ngày hôm nay trời lạnh, bài vở cũng đã xong, cho nên từ ngày mai thì rảnh rồi. Không biết, còn có thể tới nơi này của đại tẩu thưởng thức trà sao?" Nói xong, Tuần Vũ thận trọng nhìn chằm chằm Thẩm Tử An, chỉ sợ nàng có một chút không vui. Nhưng Thẩm Tử An lại là một nữ tử hiện đại, tuy nói biết ở cổ đại này nam nữ ở chung một phòng là cấm kỵ lớn, chỉ là nàng nghĩ cũng là tiểu thúc của trượng phu yêu cầu vậy thì chính là không có nghiêm trọng, huống chi bên cạnh còn có hai ma ma đi theo!

"Được!"

Thấy nàng rất sáng khoái đồng ý Tuần Vũ mừng rỡ, sau đó nhìn Tiểu thư đồng một cái, nói: "Người thân là người hầu, phải hiểu hai chữ đúng mực, biết không?" Nói xong nhìn Tiểu thư đồng cúi đầu nhẹ giọng đáp ứng nhưng trong lòng không vui, sau đó chuyển sang nhìn Thẩm Tử An đang bày ra dáng vẻ giống như Miêu nhi rửa mặt, liền mỉm cười phất tay đi ra ngoài.

Trong lòng Tiểu thư đồng than nhẹ, khi nào thì thấy qua nhị đệ lộ ra vẻ mặt chân chính của người trẻ tuổi như thế, lại nhìn Thẩm Tử An, vẻ mặt

giống như hoa si. Giật giật khóe miệng nói: "Thiếu phu nhân vì sao ngần người?"

"Thúc thúc rõ là. Mỹ nhân Như Ngọc." Thẩm Tử An rồi rằm một phen, cuối cùng nghĩ tới cái từ này.

Tiểu thư đồng không ngờ nàng thật sự sẽ trả lời, hơn nữa còn như vậy trực tiếp như vậy, không khỏi giận dữ, nhưng không có biểu hiện ra nói: "Thiếu phu nhân, những lời nói phạm kỵ (phạm vào những điều cấm kỵ) này không thể nói ở trước mặt người ngoài."

"Ta biết rồi." Lần này Thẩm Tử An thật biết điều, bởi vì mới vừa thật sự quá cảm khái mới không để ý thốt ra khỏi miệng, nghĩ đến quả thật có chút quá.

Rất không dễ dàng ban ngày xong việc, mọi người nên nghỉ ngơi đều đã nghỉ ngơi, nên nửa đêm ra cửa cũng đã ra cửa.

Thẩm Tử An rất kỳ quái vì sao hôm nay không thấy tiểu thư Đồng ở phía trước viện, nhưng nàng lại cảm thấy hết sức may mắn, len lén chạy vào thư phòng. Không ngờ, nơi đó đã chờ một vị mèo huỳnh đệ. Tối hôm qua nàng đã đánh giá thấp nó, vị huỳnh đệ kia đang ngồi chồm hổm ở một địa phương mà con chuột hay lui tới.

"Chưa từng thấy qua người, ở viện nào vậy?" Con mèo kia lên tiếng.

"Ở viện này." Thẩm Tử An vốn là muốn nói tiếng người, nhưng mở miệng lại là âm thanh meo meo.

"Còn là một muội muội, thế nhưng không ngửi thấy được mùi của người, thật là chậm trễ!" Con mèo ở trên không trung ngửi một cái, sau đó đi tới bên cạnh nàng, dùng thân thể cọ xát vào người nàng.

Thẩm Tử An dời về phía vừa, nói: "Người muốn làm cái gì?"

"Muội tử, gả cho ta!" Con mèo mặc kệ con chuột, bắt đầu cầu ái.

"Quá nhanh." Thấm Tử An có chút phát điên, nàng biết mèo và người không giống nhau, bọn chúng không phải dựa vào hình thể để phán xét một người khác có phải là đồng loại của nó hay không, mà là dựa vào mùi và cảm giác. Bây giờ Thấm Tử An đang ở trong mắt người là một người, nhưng ở trong mắt mèo cũng là một con mèo cái. Hơn nữa mùi gì gì đó, hoàn toàn giống nhau. Nàng biết điểm này, là bởi vì nàng cũng đã bắt đầu dựa vào mùi để phân biệt động vật và người rồi.

"Đồng ý sao? Không đồng ý, ta sẽ ngày ngày ca hát vì ngươi, cho đến khi ngươi bắt đầu yêu thích ta." Con mèo giống như là cao thủ cầu ái, nói thẳng điều nhóm mèo cái thích nhất, ca (hát)!

Thấm Tử An nhúc nhích đầu, nói: "Đừng! Ta không thích nghe ca."

"Vậy ngươi thích gì?"

"Ta đã lập gia đình." Thấm Tử An muốn vứt bỏ phiền toái này, cho nên liền dùng phương pháp hữu hiệu nhất. Thế nhưng con mèo này cũng không buông tha, nói: "Gả cho ta, ta có thể cướp ngươi tới đây, ta là nghiêm túc."

Thấm Tử An cũng không còn tâm tư bắt con chuột, nhảy ra cửa sổ nhỏ giọng nói: "Ngay cả ngươi là ai ta đều không biết được."

"Ta là Kỳ Kỳ bên cạnh đại phu nhân, còn ngươi muội tử?"

"Ta là bên cạnh Đại Thiểu Gia. Không đúng, tại sao ta phải nói cho ngươi biết." Thấm Tử An chạy ở phía trước Kỳ Kỳ ở phía sau, tốc độ chạy một người một mèo cũng tương đương nhau!

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Xuyên Môn

Editor: tan_hye

Thời điểm Tiểu thư đồng trở lại liền nhìn thấy tiểu thê tử của mình nhanh chạy như bay, tốc độ kia có thể so với khinh công. Chỉ là, vì sao phía sau còn có một con mèo đi theo, con mèo này vừa chạy vừa kêu meo meo, thái độ hết sức phách lối. Mà vẻ mặt Thẩm Tử An rất bất đắc dĩ, bộ dáng ngược lại giống như là đang muốn trốn mà trốn không được.

Chỉ là, nửa đêm, nàng chạy ra làm cái gì?

Cái tiểu thê tử này cũng thật là quái dị, Tiểu thư đồng không hiểu, chỉ đành phải trở về phòng nghỉ ngơi.

Hắn không ngờ tới chính là, sáng sớm ngày thứ hai, đôi đệ muội sinh đôi đã tìm tới cửa. Tiểu thư đồng ra mở cửa thì nghe thấy Tuần Mai nói với nha hoàn: "Người hãy nghe cho kỹ, đại phu nhân đã phân phó, nói một nam tử dạy học cho thiếu phu nhân quả thật bất tiện, cho nên cho Nhị cô nương tới cùng học với nàng. Mà Nhị cô nương còn chưa có lấy chồng, cho nên liền do huynh trưởng đi cùng."

Tiểu thư đồng vừa nghe liền nhú nhú mày, đây rõ ràng là Tuần Vũ xúi giục muội muội Tuần Mai nói chuyện này với đại phu nhân. Đại phu nhân chỉ có một đứa con trai là hắn, từ nhỏ thích nữ nhi, cho nên coi Tuần Mai như nữ nhi ruột thịt. Nếu như nàng đi làm nũng ồ ào, đại phu nhân nhất định sẽ đồng ý.

Hắn ngàn tính vạn tính lại không ngờ tới Tuần Vũ để ý chuyện này như thế, người đệ đệ này ngày trước làm mọi chuyện đều cẩn thận, tại sao việc đại sự lại hồ đồ như thế. Chẳng lẽ nữ tình trường, thực sự dính vào thì không thể bỏ được! Vừa gạt đầu đáp ứng, vừa là âm thầm tìm cách khiến cho đệ đệ cắt đứt ý niệm này.

Bên này, Tuần Mai và Tuần Vũ đã xuống xe.

"Hiện tại đại tẩu bắt đầu học chưa?" Tuần Vũ mở miệng không khách khí hỏi, hôm nay hắn tới đúng lý hợp tình, tiểu thư đồng kia bày ra tất cả lý do cũng không thể ngăn cản hắn. Vừa nghĩ tới cá tính Thẩm Tử An không câu nệ, khoe miệng khê giờ lên.

Tiểu thư đồng đáp lại: "Vẫn chưaa." Vị tiểu thư này buổi tối quấy rối khắp nơi không thấy nửa điểm mệt mỏi, vừa đến ban ngày liền giống bị thần ngủ nhập thân, vẫn mơ mơ màng màng đung đong đung tây, nào có nửa điểm bộ dáng thiếu phu nhân. Chỉ là, không phủ nhận được một điểm, nữ tử như vậy quá mức mới lạ với đệ đệ rồi, ngay cả hắn cũng cảm thấy thỉnh thoảng Thẩm Tử An biểu hiện ra dáng vẻ hết sức xinh đẹp và đáng yêu.

"Trước tiên Nhị thiếu gia và đại tiểu thư có thể vào thư phòng ngồi một chút, ta sẽ đi gọi người mời thiếu phu nhân ra ngoài."

"Không cần, ta đi gọi đại tẩu ra ngoài là được." Tuần Mai đứng lên, lại nghe Tiểu thư đồng nói: "Chỉ sợ lúc này thiếu phu nhân còn chưa dùng qua điểm tâm."

Tuần Mai và Tuần Vũ hơi ngần ra, bọn họ sáng chiều phải đi thỉnh an, cho nên từ trước đến nay đều dậy rất sớm. Mắt thấy hiện tại mặt trời đã lên thật cao, thế nào vị đại tẩu này còn chưa dậy. Nhưng Tuần Vũ lại trực tiếp đỏ mặt, Tiểu thư đồng nhìn thẳng tới mặt, cũng không biết trong lòng vị đệ đệ này rốt cuộc nghĩ tới điều gì mà đỏ mặt thành cái bộ dáng này.

Trong lòng hơi giận, nói: "Hay là ta phái người đi gọi thiếu phu nhân." Hắn nói xong ra khỏi thư phòng, tìm được một thô sử ma ma, cũng bảo nàng nhớ nhắc thiếu phu nhân ăn mặc mộc mạc chút, không cần ăn mặc một loại giống như hoa hồ điệp như ngày huấn luyện bình thường.

Ma ma đồng ý, nói lại lời này cho Xảo nhi, Xảo nhi lại nói lại cho Thẩm Tử An vừa mở mắt vẫn còn mơ hồ. Nàng đồng ý, để cho Xảo nhi chuẩn bị y phục thay mình, sau đó nói: "Nếu hôm nay xuống tay lưu tình, đầu cũng chải đơn giản chút đi!"

Xảo nhi đáp, nói: "Xem ra đi bộ thiếu phu nhân đã qua, lại không biết hôm nay tiểu thư Đồng lại nghĩ cách gì tới giày vò thiếu phu nhân đây."

"Hết cách rồi, ai bảo người ta có chỗ dựa vững chắc, ta bên này chỉ có thể bình đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn thôi."

"Thiếu phu nhân nói luôn đúng." Xảo nhi khéo léo cầm lược chải tốt, sau đó dìu thiếu phu nhân đi ra Tiền viện. Thẩm Tử An vừa vào cửa liền nói: "Tiểu thư Đồng sư phụ, hôm nay là học cái gì. Ách. Thì ra là thúc thúc và muội tử cũng ở đây."

Tiểu thư đồng cố ý không cho người nói cho nàng biết huynh muội Tuần Vũ đến, hơn nữa biết Tuần Vũ cũng giống như mình, bình thường rất chú trọng dung mạo, nếu như dung nhan không chinh tề chính là cố ý chậm trễ đãi khách nhân. Bọn họ là khách, mà Thẩm Tử An lại ăn mặc tùy tiện như thế, có lẽ Tuần Vũ và Tuần Mai nhất định sẽ rất tức giận!

Chỉ là hắn không tính đúng một chỗ, chính là điều này trong đại não người đang yêu căn bản là không quan trọng. Nếu bình thường Tuần Vũ chắc chắn sẽ không vui, chỉ là lòng hắn tâm tâm niệm niệm muốn gặp Thẩm Tử An, thấy nàng bỏ đi bao đầu hết sức đáng yêu, một thân áo trắng thuần khiết càng lộ vẻ tự nhiên lưu loát, mới vừa bước vào cửa đã cảm thấy tim của mình đập cuồn cuộn thành một đoàn. Dùng hết biện pháp, ngay cả

hít sâu cũng dùng nhưng vẫn không bình tĩnh được. Cũng may hôm nay là theo Tuần Mai mà đến, nàng vội vã tiến lên hành lễ cười nói: "Đại tẩu mấy ngày nay có khỏe không? Hôm qua nghe nhị ca nói đại phu nhân sai Tiểu thư đồng dạy tử học. Tiểu Mai biết Tiểu thư đồng từ nhỏ đã đi theo đại ca, học thức không giống bình thường, cho nên cũng muốn tới tham gia náo nhiệt, chẳng biết có được không?"

Thẩm Tử An mừng rỡ, Tiểu thư đồng đang làm cho nàng không biết như thế nào cho phải, cổ khí thế kia của hấn làm cho nàng cảm thấy hết sức áp bức. Khí thế vị Tiểu thư đồng này quá mạnh mẽ, chỉ là ở trước mặt người ngoài ngược lại rất ít biểu hiện ra, nếu như Tuần Mai ở chỗ này, vậy mình không cần phải chịu hấn áp bức rồi.

Nghĩ vậy hết sức vui vẻ gật đầu cười nói: "Tự nhiên có thể, chỉ là không biết hôm nay muốn học cái gì?" Nàng nháy một đôi mắt mèo nhìn Tiểu thư đồng bên cạnh, thấy vị sắc mặt lão sư này vẫn như cũ, chậm rãi nói: "Hôm nay là nhạc khí."

Thẩm Tử An ngược lại không cảm thấy cái gì, dù sao nàng chính là loại ngu ngốc, cái gì cũng không hiểu cái gì cũng không biết. Chỉ là nàng không dự đoán được khéo miệng Tuần Mai giật giật, nói: "Cái này, ta đột nhiên nhớ ra mẫu thân gọi ta có chuyện, buổi chiều nay trở lại bồi như thế nào."

Thẩm Tử An ngẩn ra, không ngờ nàng vốn là lời thề phải bồi, vì sao chỉ vì câu nói đầu tiên tiểu thư Đồng đã chạy mất. Lại thấy Tuần Vũ cau mày nhìn tiểu thư đồng, một hồi lâu mới nói: "Tiểu Mai đi đi, ta và với đại tẩu người đều giống nhau. Nếu như ngươi muốn học nội dung thì bảo nha hoàn nhớ kỹ."

Tiểu thư đồng nghĩ thầm, vị nhị đệ này là quyết tâm muốn lưu lại, mình đã lấy ra nhược điểm của Tuần Mai, hấn lại để lại nha hoàn nhớ bài học, cái này vô luận như thế nào cũng là không muốn đi rồi.

Hắn liếc mắt nhìn Thẩm Tử An, thầm nghĩ: một nữ tử nhìn không thấy lực sát thương gì, chỉ sợ sau này sẽ mang đến rất nhiều biến hóa cho Tuần phủ cũng không nhất định. Nhưng tóm lại, hắn nghĩ không phải là chuyện tốt! Mắt thấy Tuần Mai giống như bay rời đi, hắn trực tiếp cung tiễn sau mở miệng nói: "Đại công tử trước kia dạy ta thổi sáo và đàn tranh, không biết hai vị đều hiểu nhạc khí gì." Ngụ ý, hắn chỉ dạy hai loại nhạc khí này, cái khác không tiện dạy.

"Theo ta được biết, đại ca không chỉ am hiểu nhất hai loại nhạc khí này, lại vì sao người chỉ dạy hai loại này?" Tuần Vũ cảm thấy tiểu thư đồng gia cố ý làm chướng ngại lúc hắn muốn chung đụng với đại tẩu, cho nên không giải thích được cũng cảm thấy người này rất chướng mắt, ngay cả nói chuyện cũng không để lại cái gì tình cảm và thể diện.

"Đúng vậy, cá tính Đại công tử vô cùng hiểu thẳng, bởi vì am hiểu nên mỗi ngày chỉ chọn luyện tập hai loại này. Ta nghe đi nghe lại hắn luyện mà học theo, cho nên hắn liền vừa luyện vừa dạy. Nếu là cái khác, Đại công tử nào còn có thời gian nghiêm túc dạy ta." Cá tính của mình hắn hiểu vô cùng rõ ràng, nếu như ngay cả cá tính của mình cũng không hiểu rõ, thì như thế nào hiểu rõ người khác, càng thêm lợi dụng?

Tuần Vũ tự nhiên cũng là biết vậy, hắn có một đại ca ưu tú. Từ nhỏ đến lớn, người khác đều so sánh hai người với nhau. Chỉ vì đại ca quá mức ưu tú, hắn lại cảm thấy mình không cách nào vượt qua, cho nên chỉ cần làm được không chọc thị phi, không bị người oán hận là được rồi. Thật ra thì, ở trong gia đình quan gia bậc này, có thể làm được điểm này cũng không dễ dàng!

Tiểu thư đồng cầm cây sáo lên, bắt đầu dạy cách dùng.

Tuần Vũ cũng biết chút ít với hai loại nhạc khí này, khi thổi liền được Thẩm Tử An liên tiếp tiếng vỗ tay, thẳng thắn khen dễ nghe. Hắn nhất thời

vui mừng, lại thối tiếp một khúc. Thẩm Tử An chỉ là cảm khái, đợi đến lúc nàng thối thì lại cảm thấy ngay cả thối ra âm thanh cũng rất khó.

Tiểu thư đồng nhức đầu, nói: "Sức lực không đúng, ngón tay phải nhẹ nhàng như." Nhưng dạy hai lần Thẩm Tử An vẫn chưa đổi được cá tính thối tha của nàng, cả người cứng ngắc, ngón tay cũng giống như bị rút gân, chính là không phát ra được một chút âm thanh. Tiểu thư đồng càng gấp, nàng càng thối không tốt.

Nhưng hôm nay có Tuần Vũ ở bên cạnh, Tiểu thư đồng không thể nói được quá mức.

Ngược lại Tuần Vũ rất kiên nhẫn, cười nói: "Ngón tay này phải đè xuống nhẹ nhàng như vậy." Nói xong nhẹ nhàng lấy tay Thẩm Tử An đặt trên sáo để cho nàng tưởng tượng sức lực, nhưng mới vừa thò người ra đến gần liền thấy trên người nàng truyền đến mùi hương ngọt ngào, thế nhưng không nhịn được hít nhẹ hai cái. Lại tự giác đường đột, vội vàng dừng nghiêng mặt sang, sắc mặt đã nhanh chóng đỏ lên.

Thẩm Tử An gật đầu nói: "Giống như vậy sao?" Nàng nhẹ nhàng nhấn một cái, quả nhiên thối ra một âm thanh khàn khàn. Không khỏi mừng rỡ, nói: "Lên tiếng, nó rất cuộc lên tiếng, ta còn tưởng rằng nó tính toán chống đối ta cả đời, không có ý định phối hợp với ta!" Đời trước nàng là một người hoàn toàn không có tế bào âm nhạc, thời điểm hát Karaoke nàng chỉ có thể nghe, bởi vì nếu như nàng vừa đi hát một bài, quay đầu lại căn bản những người khác đã vào trạng thái tử trận. Xét thấy giọng ca chính mình hát phải chết người, nàng liền tự giác xa rời âm nhạc.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Động Lòng Chỉ Là Trong Nháy Mắt

Editor: tan_hye

Khuê nữ cổ đại thì cười không lộ răng, Thẩm Tử An lại không giống vậy, bình thường nàng đã cảm thấy giả bộ tiểu thư khuê các hết sức cực khổ, hôm nay lại tăng thêm một bậc, biến thành oán phụ khuê phòng. Oán phụ là một hình thái như thế nào nàng quả thật chưa từng thấy qua, nếu thấy cũng chỉ là xem trên kịch truyền hình cười ngửa xem hoa một chút mà thôi. Bình thường nàng cũng không xem loại phim truyền hình này, tự nhiên ngoại trừ hình thái không giống thì chân chính phải là do tâm lý của nàng.

Cho nên, ở trong chuyện đại sự thì còn có thể giả bộ một chút, trong ngày thường giả mạo còn được, thỉnh thoảng quên mất phải giả bộ, nhất là thời điểm vui mừng hoặc tức giận. Chỉ là, nàng tự nhận đời trước tính khí tương đối nóng nảy, kể từ khi bị mèo cho một cái mạng đưa tới đây thì trở nên ngoan ngoãn khác thường, đặc biệt thích đánh người, gần đây thường lấy đầu gối của Xảo nhi làm gối đầu.

Lại thối một cái, phát hiện vẻ mặt hai người đàn ông trước mặt hết sức kỳ quái. Không, vẻ mặt kỳ quái chỉ có Tuần Vũ, còn tiểu thư Đồng vẫn bày ra gương mặt đó, chỉ là có thể cảm thấy khí tràng bên người hằn đang thay đổi.

Cảm giác của mèo hết sức nhạy cảm, Thẩm Tử An vẫn cho là như vậy.

Nếu như đổi lại dung mạo trước kia của Tiểu thư Đồng chỉ sợ cũng đã thay đổi vẻ mặt, chỉ là hiện tại hằn đang mang mặt nạ da người, hơi cứng

nhắc. Mặc dù dung mạo Thẩm Tử An chỉ được coi là thanh tú, nhưng cười lên hết sức ngọt ngào, nhất là một đôi răng nanh. Thời điểm vừa mới vào cửa, hình như hắn không thấy một đôi răng nanh của nàng, nhưng gần đây lại cảm thấy đôi răng nanh này càng ngày càng dễ nhìn, đôi má phấn nộn hơi hơi nhô lên, thế nhưng hết sức đáng yêu.

Giờ phút này tâm Tuần Vũ cũng đã nhảy tới trong cổ họng, không phải hắn chưa từng thấy qua nụ cười của nữ tử, nhưng tươi cười lớn mật lại đơn thuần như vậy cũng là lần đầu nhìn thấy, trong lòng không khỏi đã hiểu cảm xúc nhiều ngày nay của mình, cả người không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Hắn đột nhiên đứng lên, hốt hoảng nói: "Thật xin lỗi đại tẩu, ta còn có một số chuyện, vì vậy. Như vậy từ biệt." Về sau chỉ sợ sẽ không lại gặp nhau nữa, hắn nghiêng ngả lão đảo chạy ra khỏi Phong Trần Hiên.

Một đường chạy như điên, hắn còn không thêm chú ý ánh mắt quái dị của người chung quanh. Đợi đến Mai Viên, thế nhưng oa một tiếng phun ra một búng máu. Không khỏi hoảng hốt, dựa vào cây mai xoa xoa ngực thở dốc!

Chính mình thế nhưng lại có ý tưởng không thiết thực với đại tẩu như thế, hồi tưởng vài lần nàng nở nụ cười say mê, mãi đến lúc này mới hiểu rõ tâm ý của mình, không khỏi cười nhạo nội tâm mình trì trệ. Nhưng biết sớm thì như thế nào, nàng đã là đại tẩu của mình! Nghĩ vậy, nhìn trời cười ha ha vài tiếng, thế nhưng trước mặt bỗng tối sầm trực tiếp té xỉu ở trong Mai Viên.

Sự tình Nhị thiếu gia đột nhiên phát bệnh truyền đến Phong Trần Hiên, Thẩm Tử An chỉ cảm thấy nhất định có liên quan ngày ra đi vội vã. Chẳng lẽ là mình nói sai hay làm sai cái gì rồi? Nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy hình như chính mình chưa từng làm chuyện gì đặc biệt.

Tiểu thư Đồng tự nhiên cũng là nghe được, ý nghĩ đầu tiên hắn chính là phải nhanh tiến hành kế hoạch chặt đứt nghiệt duyên này, nếu không trong

nhà nhất định sẽ ra đại sự. Người nhị đệ này từ nhỏ đã cẩn thận, chuyện gì cũng thích giữ ở trong lòng. Mặc dù không cùng mẫu sinh ra, nhưng rốt cuộc cũng là đệ đệ của mình, không giống những người ngoài khác. Huống chi, nếu như hần (Tuần Vũ) nhất thời không cầm nén được, làm ra những chuyện gì, như vậy thanh danh cả đời của một nữ tử chỉ sợ sẽ hủy trong tay hần (Tuần Vũ).

Hần đang buồn bực, lại thấy Thẩm Tử An đi vào, nên nói: "Thiếu phu nhân, buổi chiều mới bắt đầu học."

"Không phải việc chuyện học, ta là muốn hỏi người một chút, bệnh tình của Nhị thiếu gia như thế nào rồi?" Thẩm Tử An vẫn còn có chút nhớ đến, dù sao kể từ khi nàng vào phủ thì Nhị thiếu gia và đại tiểu thư là những người duy nhất tới nơi gần như bị bỏ quên để thăm nàng.

Suy bụng ta ra bụng người, vô luận là cổ đại hay là hiện đại, người khác tốt với người tốt người sẽ phải trả lại gấp bội, điều này Thẩm Tử An đều nhớ vô cùng rõ ràng.

Tiểu thư đồng không biết suy nghĩ của Thẩm Tử An, trong lòng không khỏi cảm thấy không vui nói: "Đại phu cũng đã đến xem, nói là cũng không đáng lo ngại, cho nên thiếu phu nhân không cần phải lo lắng." Muốn lo lắng thì phải lo lắng chính người mới đúng, ngày đó Tuần Vũ là chạy từ trong đây ra ngoài, sau đó liền phát bệnh, chuyện này nếu như bị Nhị phu nhân biết, chỉ sợ.

Đang nói, chỉ nghe Xảo nhi đã chạy tới nói: "Thiếu phu nhân, Nhị phu nhân tới."

Tiểu thư đồng nhú nhú mày nói: "Quả nhiên tới."

"Cái gì?" Thẩm Tử An lại không nghĩ tới mặt kia, nhưng thấy tiểu thư Đồng hung hăng trừng mình, không khỏi ngẩn ra, giờ mới hiểu được Nhị phu nhân đến đây chỉ sợ là vì Tuần Vũ.

Vội vàng trước tiên phải chuẩn bị tâm lý, sau đó trở lại hậu viện chờ đợi Nhị phu nhân và Tuần Mai đi tới.

Nhị phu nhân cũng không phải là người khiêm tốn như bề ngoài, nàng xuất thân từ trong cung, sau lại theo công chúa gả đến Tuần phủ, sau lại được Tuần Lão gia thu vào phòng trở thành Nhị phu nhân. Chính là cái gọi là trong cung này tranh đấu gay gắt hết sức kịch liệt, nữ nhân xuất thân từ nơi đó tự nhiên cũng sẽ không hiền hòa chút nào!

Nàng thấy nhi tử bệnh mê man, hai ngày qua lúc tỉnh lúc mê trong lòng làm sao mà có thể không đau. Sau lại nghe thấy trước lúc nhi tử phát bệnh đã đi ra từ Phong Trần Hiên, đợi bệnh tình Tuần Vũ ổn định, liền đi qua hỏi cho rõ ràng, vì sao Tuần Vũ đi ra khỏi nơi này lại mắc chứng uất ức.

Đi vào hậu viện, do thô sử ma ma dẫn nàng vào phòng của Thẩm Tử An. Thẩm Tử An hơi thi lễ với Nhị phu nhân! Mặc dù nàng là một thiếu phu nhân bị lạnh nhạt, nhưng dù sao cũng là chính thê của trưởng phòng, ở trong sân này mặc dù Nhị phu nhân có thân phận là trưởng bối, nhưng cũng không phải là bà bà chân chính của nàng, cho nên cũng không cần hành đại lễ.

Nhị phu nhân ngồi xuống, trên dưới nhìn Thẩm Tử An mấy lần, ngược lại cũng là một người thuận mắt, chỉ là cũng không phải cái gì mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Nhị phu nhân không gốc, con trai của mình đã trưởng thành, trong ngày thường bộ dáng giống như cái gì cũng không để ý. Bỗng nhiên, lại chú ý tới người đại tẩu này như thế, hơn nữa lại đột nhiên ngã bệnh, 89% là do tình yêu nam nữ. Chỉ là nàng nhìn một hồi lâu, cũng không hiểu Tuần Vũ tự cho là thanh cao, bình thường đối với những thứ nữ nhi thiên kim Quý tộc ngay cả mí mắt cũng không đáp một cái tại sao lại nhìn trúng đại tẩu trên danh nghĩa của mình đây?

Trong lòng Thẩm Tử An thấp thỏm, vì vậy hai người nhìn nhau trước tiên chỉ nói chút chuyện phiếm, ai cũng không đi vào vấn đề chính. Qua ước

chừng hơn 10 phút, Nhị phu nhân mới nói: "Nghe nói nha đầu Xảo nhi vẽ hoa vô cùng tốt, Mai nhi không bằng người đi vẽ lại mấy thứ tốt trở về thôi." Đây rõ ràng nàng đang đuổi người, hơn nữa còn đuổi hết sức sạch sẽ.

Lúc tối Tuần Mai luôn nói lời hữu ích cho Thẩm Tử An, chỉ mong mẫu thân xuống tay lưu tình không nên quá thương tổn vị đại tẩu này, dù sao một người trong đại viện này là hết sức cô độc đáng thương. Nàng nhìn Thẩm Tử An thật sâu một cái, liền đi ra khỏi phòng với Xảo nhi.

Lại nói, Nhị phu nhân chờ người đều đi ra hết mới nói: "Nếu người cũng đã đi hết, vậy chúng ta liền nói mấy câu riêng tư đi! Vũ nhi tuổi còn quá nhỏ, nhưng đã vào Hoàng thất học tập, về sau nhất định sẽ đi vào con đường làm quan. Nhị nương không muốn hấn lăm lờ đại sự chung thân sớm như vậy, hủy hoại chuyện thăng quan tiến chức, người có hiểu không?"

Thẩm Tử An ngu hơn nữa cũng hiểu, Nhị phu nhân đây là đang hoài nghi mình và Tuần Vũ có gì đó? Nhưng nàng cũng không thể nói lời hiện đại: "Chúng ta chỉ là bạn bè.", vì vậy gật đầu nói: "Vậy chúc thúc thúc tiền đồ sáng lạng!"

"Người ở trong phủ này cũng coi là một người đáng thương, trượng phu mất sớm, không có nơi nương tựa. Những thứ này Nhị nương cũng hiểu, cho nên sau này có chuyện gì có thể nói với Nhị nương, tự nhiên sẽ không để người thiệt thòi. Nhưng bây giờ Vũ nhi là nhi tử độc nhất trong Thượng Thư Phủ, nhưng dù sao cũng không có thực quyền, hơn nữa hấn sớm muộn gì cũng phải đón dâu sinh con. Đến lúc đó có lẽ sẽ làm gia chủ của Thượng Thư Phủ cũng không nhất định, nhưng đến lúc chủ sự chỉ sợ cũng sẽ đổi thành thê tử hấn. Giống như những lão thái bà chúng ta chỉ có thói nhượng, chỉ là dù sao đại tẩu người cũng là trưởng tử, đến lúc đó hi vọng người giúp đỡ một phen, miễn cho bị người khác chê cười." Nói xong uống một hớp trà, như có như không nhìn Thẩm Tử An một cái.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Miêu Nữ Cứu Thư Đồng

Editor: tan_hye

Thẩm Tử An cảm thấy Nhị nương này nói quanh co, nàng giật giật khoe miệng suy nghĩ một chút, cơ bản ý là buông tha con hắc đi, đừng tưởng rằng sau này mình có thể dựa vào hắc. Thời đại này nữ nhân coi nam nhân là trời, địa vị cũng do nam nhân, cho nên chỗ dựa duy nhất chỉ có nam nhân.

"Tất nhiên hiểu rõ, ngày sau còn phải dựa vào Nhị nương nhiều thỉnh Nhị nương chăm sóc." Cổ đại này thật sự là phiền toái, cũng chỉ là hai người trẻ tuổi cảm thấy nói chuyện hợp ý, đã trực tiếp dẫn đến cảnh cáo, còn kém không chụp lên mũ thúc tẩu thông dâm lên đầu.

Cái mũ này cũng không như mũ bình thường, dễ dàng đội lên dễ dàng lấy xuống! Thẩm Tử An không muốn mình trước khi được Miêu nhi mang đi, còn phải treo một tội hư danh như vậy.

Nhị phu nhân thấy nàng hiểu ra, cũng thở phào nhẹ nhõm. Lại cười nói: "Nhị tử này của ta tự cho là thanh cao, trước kia cũng hết sức tôn trọng Đại thiếu gia, cho nên không có chuyện cứ chạy tới nơi này."

"Dạ, Nhị công tử thường tới mượn sách." Ngoan ngoãn, không thể cho Nhị phu nhân thêm dận lý do.

Nhị phu nhân vốn là lời nói mang theo châm gai, nhưng đối lấy cũng là bộ dáng tiểu tức phụ của nàng như vậy, những thứ châm gai kia không có

nơi ghim, đành phải làm. Nghĩ đến, tất cả đều là do trong lòng nghịch tử nhà mình có người ta, mà người ta cũng không có hấn, mới gây nên chứng bệnh uất ức này. Xem ra, đúng lúc nên góp ý với đại phu nhân an bài hôn sự cho hấn, lấy vợ vào cửa.

Nghĩ đến chỗ này nói: "Nói đến thiếu phu nhân đã thấy Quế Hương bên cạnh Vũ nhi chưa?"

Thẩm Tử An nhớ lại, hình như thời điểm lần đầu tiên hấn tới từng dẫn theo một nha đầu tên là Quế Hương, chỉ là vẫn rất an tĩnh đứng ở ngoài cửa, không nói một lời ngược lại hết sức an tĩnh. Liên gật đầu nói: "Ngược lại đã nhìn thấy một lần."

Nhị phu nhân cười nói: "Vốn là chuyện này không nên nói với người mới tốt."

Vậy thì cũng đừng nói, nhưng Thẩm Tử An lại chỉ có thể cúi đầu tiếp tục nghe. Chỉ nghe nàng nói: "Vốn Quế Hương là ở bên cạnh ta, sau nhìn cũng là người nhu thuận nên đưa đến bên cạnh Vũ nhi. Vốn nghĩ cho hấn làm thông phòng, ngày sau lại cho thêm cái danh phận. Ai biết, Vũ nhi bị Đại thiếu gia an bài vào thư viện hoàng gia, kết quả chuyện này cũng tiếp tục trì hoãn. Mắt thấy bởi vì vào đông nên thư viện cũng tạm dừng học, cũng chính là lúc phải làm chuyện thông phòng này. Lúc trước Đại Thiếu Gia mất đều do đại phu nhân một tay an bài, ta cũng không tiện đi chỗ nàng tìm hiểu, tránh cho nàng nghĩ đến chuyện đau lòng. Nghe nói huynh trưởng thiếu phu nhân cũng là thành niên, không biết người có biết những điều gì cần chú ý tới hay không?"

Khóe miệng Thẩm Tử An liên tiếp run rẩy, Nhị phu nhân này rõ ràng là cố ý, muốn nàng một thiếu nữ trong nhà chỉ có mười bốn tuổi làm sao có thể nói những việc này cho nàng (nhị phu nhân). Hơn nữa, chẳng lẽ Nhị phu nhân không biết Thẩm nhị tiểu thư bị vứt bỏ sao?

"Chuyện này. Trong nhà ta và mẫu thân vẫn luôn ở Thiên viện, chưa bao giờ tham gia vào chuyện của chính phòng." Tiếp tục ngoan ngoan, cũng không tin người còn có thể ăn người hay sao ?

Nhị phu nhân nhìn vẻ mặt nàng cũng không có cái gì khác lạ nên yên tâm, cười nói: "Nhìn ta hồ đồ rồi, đều là do Vũ nhi mà."

"Bệnh của Nhị thiếu gia đỡ hơn chút nào chưa?"

"Ai." Nhị phu nhân vừa nghe đến hỏi thăm bệnh tình nhi tử, lại nghĩ đến Tuần Vũ vẫn đang mê man liên không ngồi yên, nói: "Nói chuyện nhanh cũng sắp đến lúc uống thuốc rồi, ta nhất định phải đi về nhìn một chút, những người đó cũng không biết có nỗ lực làm việc hay không."

Có nha đầu thông phòng ở bên còn sợ cái gì, đây chính là tướng công tương lai của nàng, có thể không cẩn thận hơn người sao? Nhưng làm mẹ trong thiên hạ đều là như thế, nữ nhân luôn luôn là lúc nào cũng lo lắng. Thẩm Tử An ôm tâm tình vui vẻ tiễn Nhị phu nhân và Tuần Mai đi, sau đó trèo lên trên giường nghỉ ngơi. Không ngờ ứng phó với một nữ nhân còn mệt mỏi hơn đánh nhau một trận.

"Thiếu phu nhân, vừa rồi tiểu thư Đồng đã tới, nói là hôm nay miễn không phải học, xin ngài nghỉ ngơi thật tốt." Xảo nhi đắp chăn mỏng lên cho Thẩm Tử An nói.

"Tri âm a." Lần đầu tiên Thẩm Tử An cảm thấy tiểu thư đồng kia thế nhưng cũng hiểu được thương hương tiếc ngọc, biết hôm nay Nhị phu nhân đến không có ý tốt cũng biết nàng tất nhiên sẽ mệt mỏi, cho nên liền ngừng việc học.

Ai ngờ, rất nhanh nàng sẽ biết không phải rồi.

Tiểu thư đồng kia hình như có chuyện phải ra khỏi phủ, thời điểm buổi tối ra ngoài bắt con chuột thế nhưng không nhìn thấy hắc. Chỉ là, con mèo

đực Kỳ Kỳ kia thì vẫn còn ở đây. Nó nhanh nhẹn chạy tới chỗ Thẩm Tử An chào hỏi nói: "Thân ái, đến tìm thức ăn sao?"

"." Thẩm Tử An liếc nó một cái, tiếp tục ngồi chồm hổm ở góc tường.

Lại nghe nó đang tự nhủ: "Thân ái vẫn còn buồn phiền cái nam nhân mỗi ban ngày đều hành hạ người sao? Chỉ là rất nhanh sẽ không cần buồn phiền nữa, hắn sắp chết rồi."

"À?" Nó nói là tiểu thư đồng sao? Vội vàng quay đầu lại nhìn về phía con mèo đực.

Mèo đực Kỳ Kỳ thấy mình cuối cùng cũng hấp dẫn sự chú ý của khác phái, càng hứng thú nói: "Vừa rồi thời điểm ta đi ra phía ngoài, gặp được hắc té ở ngoài tường. Sau lưng còn cầm. nhìn giống như một cây đao, trên đao còn phát ra ánh sáng xanh nhạt. Hiện tại, hắc đã hít thở khó khăn rồi, cái ngõ đó vừa tối lại ít người qua lại, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ chết thôi."

Dĩ nhiên người chết thì chết không phải chuyện liên quan đến Thẩm Tử An, chỉ là nàng lại là quân nhân, cho nên từ nhỏ đã bị giáo dục bốn chữ hăng hái làm việc nghĩa (trong tiếng trung là 4 chữ: hăng hái kiến vi), hiện tại ở trong đầu nêu cao truyền thống. Nàng lại một lần bỏ qua con chuột, nói: "Mang ta đi xem một chút."

"Được!" Mèo đực Kỳ Kỳ dẫn đường. Mèo đi là đường của mèo, có thể tránh tầm mắt của loài người. Đường của mèo này Thẩm Tử An cũng đi được, nàng bỏ giày ra, thời điểm đi trên mảnh ngói chạy theo phía sau mèo đực Kỳ Kỳ, cũng một bước không bị bỏ rơi.

Đảo mắt, họ đã đứng ở trên tường thật cao, mèo đực Kỳ Kỳ giơ tay xuống phía dưới nói: "Phía dưới."

Thẩm Tử An đã sớm nghe được tiếng thở dốc nhưng ngăn phía dưới, vừa cúi đầu nhìn quả nhiên là tiểu thư Đồng. Ban đêm nàng cũng có thể thấy mọi vật, cho nên nhìn thấy vô cùng rõ ràng, phía sau lưng hẳn quả nhiên cắm một cây đao, hơn nữa ở dưới ánh trăng phát ra ánh sáng đáng sợ. Nếu theo trong tiểu thuyết võ hiệp, đao kia chỉ sợ có độc.

Tung người nhảy xuống tường, khe khẽ đẩy tiểu thư Đồng mấy cái, thấy hẳn chỉ là bật ra một tiếng sau lại không có chút phản ứng nào. Xem ra chỉ có thể mang về, chỉ là chính nàng nhảy lên tường thì có thể, nhưng lại chưa từng thử mang một người, còn là một người nam nhân to lớn cao hơn 1m8, đừng nói là nhảy, chỉ sợ ngay cả nâng lên cũng nâng không nổi.

Quả nhiên, nâng nửa ngày cũng không cách nào lay chuyển tảng đá lớn này. Xoay người kêu người đến cứu? Như vậy chuyện nàng là thiếu phụ nhân nhưng buổi tối còn trèo tường xuất phủ sẽ bị bại lộ! Rồi rằm nửa ngày, Thẩm Tử An thấy được một cây đại thụ bên tường, cây sinh trưởng rất tốt, thân cây ở bên ngoài, nhánh cây vươn đến bên trong tường, này rõ là quang minh chánh đại trèo tường sao!

Nàng nhìn cả người, vì vậy bắt đầu xé y phục.

Mèo đực Kỳ Kỳ nói: "Người đang làm cái gì?"

"Buộc thành dây thừng rồi treo người lên." Động tác Thẩm Tử An rất nhanh, đảo mắt quần và áo khoác đều bị nàng xé không sai biệt lắm.

Đúng lúc ấy thì, Tiểu thư đồng tỉnh lại. Bên tai nghe được có tiếng nữ tử nói chuyện, mở mắt nhìn lên thiếu chút nữa tức đến phun máu. Nàng kia lại chính là thê tử của mình, hiện tại y phục đã xé thành tan tã, ngay cả bên trong ngực cũng đều lộ ra ngoài. Bất quá, nàng còn không dừng lại, còn muốn tiếp tục xé, miệng còn vừa ngậm vừa nói muốn treo người lên tường.

"Không cần. Rồi. Tự ta có thể đi lên." Mặc dù khinh công cũng không phải là cao, nhưng tường này vẫn là có thể nhảy qua.

Thẩm Tử An bị sợ đến a một tiếng, sau đó nói: "Xác chết sống lại.
Không đúng, người vốn là chưa chết." Thấy Tiểu thư đồng vùng vẫy muốn
ngồi dậy, vội vàng tiến lên nâng đỡ cánh tay của hân.

Nàng không dùng sức thì may, vừa dùng lực thì làm cho ngực không có
lực đàn hồi kia chen chúc lại với nhau, □ kia thật nhỏ dọc xuống phía dưới
đều lộ ra ngoài. Vóc người Tiểu thư đồng rất cao, cúi đầu liền thấy cảnh
xuân tươi đẹp, nhìn không được, điên cuồng phun một ngụm máu tươi.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Nói Điều Kiện!

Editor: tan_hye

Thẩm Tử An rất buồn bực, vô cùng buồn bực.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, cứu một người cũng phải cầu gia gia báo nãi nãi (báo cho ông bà).

Thật vất vả vị đại gia này không cần nàng đỡ, trước khi hôn mê còn phải hỏi nàng học khinh công ở nơi nào. Thẩm Tử An giải thích nửa ngày, cho đến thời điểm rút đao, hắn mới ngậm miệng lại.

Nhưng là, thế nhưng hắn lại không để cho Thẩm Tử An đi mời đại phu, cũng không để nàng thông báo cho bất kỳ người nào biết. Cho nên, lần đầu tiên nàng rút đao cho người khác, máu xoạt một cái phun cả lên trên mặt, quả thật dọa nàng giật mình. Chỉ là suy nghĩ một chút người nào đó vừa cự tuyệt giúp đỡ, lại cự tuyệt chạy chữa vết thương liền tức giận, cho nên cơ hồ đã dùng hết tất cả sức lực để rút ra. Đợi nàng giật mình xong, phát hiện đao đã ở trong tay nàng, mà tiểu thư Đồng thể nhưng không nói tiếng nào đã hôn mê.

Giật giật khoe miệng, cũng may là đao kia cũng không đâm sâu, chỉ là nàng không phải đại phu, cái này là độc gì nàng cũng không rõ ràng. Băng bó vết thương cho hắn xong, lại rửa sạch y phục cho hắn. May mắn nàng là mèo, kể cả hơn nửa đêm không có chút ánh sáng đèn lửa, vẫn có thể thấy rõ ràng biến hóa của hắn như cũ.

Cảm giác tình hình càng này càng không ổn, tay cũng đã biến thành tím bầm rồi, mặc dù trên mặt vẫn không có thay đổi gì, nhưng là nhìn hai cái tay này thật là dọa người. Có nên trộm mời một người đại phu đến đây hay không? Đang suy nghĩ, đột nhiên tiểu thư Đồng mở hai mắt ra. Thấy một đôi mắt sáng trong suốt đang nhìn hẩn chăm chăm, ánh mắt kia lóe sáng lóe sáng, làm cho tâm hẩn sợ đến run lên.

"Người làm cái gì?"

Thẩm Tử An thấy hẩn nói chuyện thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Ta cho là người sẽ chết, tay của người đều biến thành màu xanh lá cây rồi."

"Vô phương, đây là Bích Vân Hi, không phải độc dược đặc biệt gì, ta chỉ cần viết phương thuốc người thay ta đi lấy dược liệu là được rồi." Hẩn chống đỡ muốn đứng lên, nhưng bởi vì yếu ớt nên không đứng lên được.

Thẩm Tử An nói: "Người còn có thể giải độc? Người nói đi ta viết cho." Những ngày qua nàng bị buộc phải học viết chữ bằng bút lông, cũng có thể viết rất quy củ, mặc dù còn chưa học hết toàn bộ các chữ, nhưng tốt xấu gì nàng cũng viết được đi.

Tiếp ta lại lấy giấy bút, đặt tại trên bàn chuẩn bị.

"Người không cần đốt đèn sao?"

"Ách. Ta viết mò đi, nếu như đốt đèn sợ rằng đánh thức người bên ngoài."

Tiểu thư đồng nghĩ cũng đúng, chỉ là viết chữ mò, lại không biết có thể viết thành cái dạng gì. Hẩn đọc phương thuốc ra, chỉ là có một chuyện làm hẩn khó xử, đêm hôm khuya khoắt, một nữ nhân gia đi nơi nào bốc thuốc trở về. Hơn nữa nàng là một tiểu thư chưa có nhiều kinh nghiệm sống, chỉ sợ còn chưa bao giờ ra khỏi phủ nữa. Chỉ là nghĩ lại tình hình lúc nãy, lấy

khinh công của nàng xuất phủ hình như cũng không khó khăn. Chẳng lẽ, cũng không có việc gì liền đi ra ngoài đi một chuyến?

"Thiếu phu nhân, đa tạ ngài đã cứu ta. Chỉ là, ta không rõ vì sao nửa đêm thiếu phu nhân còn đứng ở trên tường? Chẳng lẽ là muốn lén ra khỏi phủ giải buồn sao?"

"Những vấn đề này, không phải ta đã nói rồi. Ta đuổi theo con mèo chơi, kết quả đuổi theo nó liền nhảy tới rồi. Ta nào biết người cũng ở bên kia tường, hơn nữa cũng không biết nhảy ra khỏi bức tường kia liền ra khỏi phủ rồi." Thẩm Tử An cũng không có bày ra biểu tình gì, dù sao nàng phỏng đoán tiểu thư Đồng cũng không thấy được sắc mặt nàng .

Tiểu thư đồng nửa tin nửa ngờ, nói: "Tức là, như vậy thiếu phu nhân có thể xin ngài lại đi ra ngoài một lần bốc thuốc mang về cho ta không?" Vốn định chờ nàng trở về thì hắt lại đi, nhưng chỉ sợ hắt đã bị giữ chặt bước chân. Nếu như chậm trễ hai canh giờ nữa, độc trên người mình chỉ sợ không cứu được, cho nên chỉ có thể nhờ nữ tử bên cạnh này làm thay.

"Không phải trong phủ có dược liệu sao?"

"Không thể. Chuyện ta bị thương không thể để cho những người khác biết, xin thiếu phu nhân không cần hỏi nhiều, tóm lại."

"Ta biết rồi ta biết rồi, ta không có hứng thú với bí mật của người khác. Chỉ là người, ta có thể đoán được một chút." Nói xong ánh sang con người leo lên nói.

Trong nội tâm Tiểu thư đồng khẽ động, nói: "Thế nào?"

"Người. Nhưng thật ra là muốn báo thù thay Đại Thiếu Gia, sau đó bị người phát hiện nên bị thương đúng không?" Những thứ này trong kịch điện ảnh có diễn qua, tình hình rất giống loại người như người. Hơn nữa, trước kia thời điểm hắt nói về Đại thiếu gia luôn là có bao nhiêu tán

dương, rõ ràng là hết sức kính ngưỡng. Nếu như hai người muốn trở thành quan hệ đặc biệt cũng có chút khả năng, cho nên Thẩm Tử An cực kỳ thuận theo hướng hủ nữ, nhận định tiểu thư đồng gia bởi vì thâm mến hoặc có thể là yêu Đại Thiếu Gia đã chết kia rồi, cho nên liền muốn vì hân báo thù.
. Coi như, hân là tự nhiên tử vong cũng giống vậy, hân nhất định muốn tìm một lý do để cho mình tiếp tục sống. Thẩm Tử An vì cảm thấy mình thông minh mà gật đầu, tình hình này quả thật quá giống rồi, cũng không trách nàng suy nghĩ nhiều.

Tiểu thư đồng biết rõ lời suy đoán này hợp tình hợp lý, nhưng không biết vì sao từ trong miệng Thẩm Tử An nói ra, hân lại nghe được chút mùi vị mập mờ? Giật giật khóe miệng, thuận theo nàng nói: "Không ngờ thiếu phu nhân lại cực kì thông minh như vậy."

Thẩm Tử An hung hăng kiêu ngạo một phen, nói: "Đã như vậy, ta có thể đi bốc thuốc thay người, còn có thể để người ở trong phòng ta dưỡng thương, cũng không làm cho người ta biết được. Nhưng có một điều, về sau học cái gì thì phải nghe ta, ta nói lúc nào lên thì lúc đó lên, ta nói lúc nào dừng thì lúc đó phải dừng." Nàng quyết định đổi việc học sang nửa đêm, con chuột cũng bắt được, cảm giác cũng không cần ngủ.

Tiểu thư đồng vốn tưởng rằng nàng sẽ đưa ra điều kiện càng thêm thực tế, nghe được lại chỉ là như vậy hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu nói: "Tốt!"

"Đàm phán thành công." Thẩm Tử An đưa tay nói: "Bạc, người cũng không thể để cho ta lấy tiền của mình đi bốc thuốc cho người đi!"

Tiểu thư đồng hoàn toàn hiểu, cái tiểu thê tử này mặc dù đơn thuần, nhưng từ trong xương cũng là thần giữ của. Thẩm gia đưa của hồi môn tới trong lòng hân tất nhiên rõ ràng, tất cả đều theo như phong tục của trưởng nữ, tuyệt không thiếu nàng một phân, nhưng nàng lại vẫn vì chút tiền thuốc mà đưa tay cho mình. Bất đắc dĩ, tối nay hân đi ra ngoài vì dò xét tình hình địch nên không mang theo bạc trong người. Liền nói: "Chuyện này.

Ta không mang theo bạc ở trên người, có thể hay không chờ thương thế tốt lên. Khụ khụ. Trả lại cho thiếu phu nhân?"

"Tất nhiên có thể, nhưng là phải thêm lợi tức." Thẩm Tử An cậy vào ánh mắt chính mình tốt, ở trong tủ nhỏ trên đầu giường mạ vàng lấy túi tiền ra, tiện tay cầm hai nén bạc nói: "Xài hết bao nhiêu tiền trở lại sẽ nói cho người." Sau đó đặt nén bạc vào đai lưng trong túi. Nhưng bây giờ mới phát hiện y phục trên người đã rách loạn không chịu nổi. Lại vội chạy tới tủ bên cạnh lấy ra một bộ quần áo, cởi áo ra đổi lại.

Tiểu thư đồng chịu đựng đau đớn không nói một lời, mới vừa thời điểm Thẩm Tử An quỳ một gối xuống giường lấy bạc mũi của hắc liên ngữi thấy một cỗ hương vị ngọt ngào, không khỏi ngữi thêm mấy cái. Mà chớp mũi hình như đụng phải nơi mềm mại, nghĩ đến là da thịt chỗ nào đó trên thân thể nàng. Lần này hai người coi như là có da thịt thân thiết, chính là về sau chuyện muốn hựu nàng chỉ sợ là cũng không thể rồi.

Lại nhìn nàng thế nhưng thay quần áo ngay mặt mình, mặc dù bốn phía mờ mờ, nhưng hình dáng đại khái hắc vẫn có thể nhìn rõ ràng. Không khỏi hung hăng nắm quyền một cái, cái tiểu thê tử này thật là quá không cẩn thận, tốt hơn cần phải giáo dục lại mới được. Đang suy nghĩ, thấy nàng lấy phương thuốc, nói với hắc bên này: "Ta đi, chỉ là rất nhanh sẽ trở lại người phải cẩn thận."

"Chờ một chút." Tiểu thư đồng gọi nàng lại, dặn dò mấy câu mới bảo nàng đi ra ngoài.

Thẩm Tử An cảm thấy hắc làm việc quá mức cẩn thận, nhưng mà dù sao người ta cũng quen thuộc cái thế giới này hơn mình, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là làm theo lời hắc nói.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ra Phủ Gặp Nạn

Editor: tan_hye

Chờ ra khỏi phủ, phát giác cái tiểu thư Đồng này quả thực là thần.

Ra cửa rẽ trái 50 bước, lại rẽ phải 12 bước nữa đến, đến chỗ xe ngựa bên cạnh điểm. Nơi đó là một điểm kinh doanh xe ngựa cả ngày lẫn đêm, tiểu thư Đồng bảo nàng mang theo một bọc quần áo, như vậy thì có thể giống tình huống ban đêm có việc gấp phải đi.

Xa lão bản vừa thấy, liền cười hỏi: "Nương tử là muốn ra cửa sao, nửa đêm có việc gì gấp sao?"

Thẩm Tử An theo lời tiểu thư Đồng đã nói, tựa đầu vào khay, lại dùng khăn vải bao lại đầu và nửa mặt. Điều này đối với cái thời đại này mà nói, loại trang phục này của phụ nhân ban đêm ra cửa cũng không có gì kỳ quái.

"Đúng vậy, bà bà không thoải mái, nhưng là vừa không tin được đại phu trong thành, nhất định đi phải đi Nam Đại phu ở Bắc thành đến xem." Khi nói chuyện vẫn luôn cúi đầu, hơn nữa nói rất nhẹ giọng.

Xa lão bản trực tiếp nghe được ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời), vị bà bà này nhất định là khi dễ nàng dâu, cho nên liền vội vàng gật đầu nói: "Như vậy ta lập tức chuẩn bị cho ngài, xin chờ một lát." Nói xong rất nhanh liền chuẩn bị xe ngựa, hẳn là người thương nhân từ trước đến giờ đều lấy tín (chữ tín) làm đầu, huống chi nếu như làm lỡ chuyện tình của vị tiểu phu

nhân này, chỉ sợ nàng nhất định sẽ bị bà bà làm khó, cho nên chuẩn bị cũng hết sức nhanh.

Thẩm Tử An bên cạnh buồn bực, trong thành nhiều tiệm thuốc lớn như vậy, tại sao nhất định phải bắt nàng đi thành Bắc đi bốc. Ngồi xe ngựa, Xa lão bản liền tìm một lão nhân trung hậu thật thà đánh xe, xe cũng chạy vừa vững vàng vừa nhanh, rất nhanh đã đến thành Bắc, vừa chuẩn xác thực dừng lại y quán của Nam Đại phu.

Thẩm Tử An vội vàng đập cửa, lão nhân kia nghe lão bản nói qua tình huống nên thập phần chiếu cố nàng. Sau đó cũng giúp gõ cửa, thật vất vả cửa mở ra, một vị lão đại phu từ bên trong đi ra. Lão nhân gia ở bên ngoài nhìn ngựa, sau đó đi bốc thuốc cho Thẩm Tử An.

"Cái người tiểu nương tử này nửa đêm kêu ta dậy chính là vì muốn bốc mấy vị thuốc?"

"Chuyện này. Vội vã cứu người, cho nên xin ngài nhanh một chút." Thẩm Tử An thấy lão đại phu tuy rằng nói như thế, nhưng tay nắm đèn thủ cũng không có nghi ngờ. Rất nhanh, thuốc đã bốc xong rồi. Nàng thanh toán tiền thuốc, sau đó đặt thuốc vào trong quần áo gói kỹ, nhìn từ bên ngoài, đây rõ ràng chính là một bọc y phục.

Đi ra ngoài ngồi lên xe, lão nhân kia quăng roi. Ai ngờ mới vừa đi được mấy dặm, vừa muốn vào bên trong thành, liền có một đám quan binh ngăn cản đường đi, hỏi kia lão nhân nói: "Người bên trong xe là ai, giờ này các người ra cửa có chuyện gì."

Lão nhân vội vàng nói: "Là một vị phu nhân, bởi vì bà bà có bệnh cấp tính nên đi mời đại phu, nhưng ai biết đại phu không muốn đi chẵn, cho nên liền trở lại."

"Trong thành này cũng có đại phu, tại sao phải đi ra ngoài tìm?"

"A, các vị quan gia, bởi vì. Bởi vì." Hắc nhảy xuống xe nhỏ giọng nói với những quan binh kia: "Thật ra thì, là bởi vì vị bà bà của tiểu phụ nhân này cố ý làm khó, cho nên."

Quan binh tất nhiên hiểu, vì vậy nói: "Chúng ta cần nhìn vị phu nhân bên trong một chút, người tránh ra một chút."

Phu xe tự nhiên không dám nói cái gì, vì vậy tránh đường ra. Thẩm Tử An kỳ quái, nửa đêm vì sao còn có quan binh canh giữ, vốn lại điều này lại giống y đúc tiểu thư Đồng nói.

Hơn nữa, theo lời hắc nói, Thẩm Tử An đã để bọc quần áo xuống rồi ngồi lên. Cái thời đại này váy của nữ nhân rất rộng rãi, những quan binh kia chỉ là vén rèm nhìn một cái rồi để xuống nói: "Vào đi!"

Thẩm Tử An thở phào nhẹ nhõm, cảm giác xe lại lần nữa chuyển động.

Chỉ chốc lát sau, lão nhân kia hỏi: "Xin hỏi cô nương ở tại phủ nào, ta đưa người trở về."

"Không cần, dừng lại ở chỗ này đi!" Trước mặt chính là đại môn Tuần trước phủ, chỉ cần nàng nhảy một cái qua tường là tiến vào.

Nhảy xuống xe, lão nhân kia nói: "Bây giờ đường tối khó đi."

"Không sao, bà bà nàng cũng không để cho ta thuê chiếc xe."

Lão nhân gia tất nhiên hiểu chuyện, liền vội vàng gật đầu đánh xe đi. Nhưng không ngờ chính là, mới vừa đi được mấy bước thì nghe phía sau có người kêu lên: "Tiểu phụ nhân phía trước người dừng một chút."

Thẩm Tử An quay đầu lại, thấy phía sau thậm chí có hơn mười tên quan binh theo tới.

Hồng hét, Tiểu Đồng rõ ràng đã nói không nên đụng đến quan binh!
Trong lòng nàng có chút bối rối, vội vàng dừng lại cúi đầu nắm quần áo nói:
"Quan gia xin hỏi có chuyện gì?"

"Trong túi của người là cái gì? Vì sao buổi chiều lên đường?"

"Bẩm quan gia, là y phục."

"Mở ra nhìn một chút."

Không nên đâu! Mặc dù không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng Thẩm Tử An thấy tên quan gia sắp gần thì biết sắp xong rồi. Quả nhiên, quan gia này đột nhiên hít mũi một cái, nói: "Là mùi dược thảo." Nói xong liền đưa tay về phía Thẩm Tử An.

Thẩm Tử An biết hẳn nhất định là muốn bắt mình, vì vậy lắc mình tránh khỏi. Những quan binh kia vậy mà ở trên đường cái rút đao, Thẩm Tử An bị sợ chân cũng có chút run run. Đột nhiên, trên đầu bay qua một bóng đen trực tiếp đá văng mấy người trước mặt nàng ra.

"Đi." Một cái âm thanh lạnh lùng nói.

Thẩm Tử An kinh hãi, liếc mắt nhìn nam nhân thay mình ngăn cản quan binh giật giật khóe miệng, cổ đại chính là cổ đại, đột nhiên một người từ trên không trung nhảy ra đều phải bình tĩnh. Nàng không nghĩ ngợi thần tốc chạy trốn, tim đập càng nhanh nhảy càng cao chạy càng nhanh. Cho nên nàng nhảy một cái thế nhưng nhảy vọt qua tường, trực tiếp treo trên cây trong vườn hoa Tuần phủ.

Ai yêu. Nhẹ nhàng bắn lên đây, xui xẻo thật, chỗ nào không nhảy cố tình tìm chỗ có cây nhảy. Lại nhảy mấy cái mới trở về Phong Trần Hiên, trông thấy tất cả mọi người còn ngủ, vì vậy chạy thẳng tới gian phòng của mình.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ngủ Cùng Giường

Editor: tan_hye

Tiểu thư Đồng hết sức cảnh giác, người vừa tiến vào thì hần đã biết rồi.

Chỉ là có chút kỳ quái, trừ tiếng cửa mở thì ngay cả âm thanh đối phương đi bộ hần cũng nghe không rõ. Là do sau khi mình trúng độc lỗ tai không được tốt, hay là do bước chân của đối phương quá nhẹ? Chẳng lẽ không phải là Thẩm Tử An? Hần nhú nhú mày, thế nhưng toàn thân đều cứng ngắc, ngay cả động một cái cũng không thể động.

"Người tỉnh ư, không có chết."

Âm thanh rất quen thuộc, Tiểu thư đồng yên tâm, sau đó giật giật khoe miệng nói: "Không có chết!" Nha đầu này miệng hôn quạ sao, thế nào thối như vậy?

Thẩm Tử An nghe được người vẫn còn sống trong lòng cao hứng, vì vậy đi tới đặt thuốc xuống.

"Hiện tại liền sắc thuốc sao?"

"Trễ nữa ta liền thật sự chết rồi." Tiểu thư đồng phát giác âm thanh của nàng có chút run rẩy, liền hỏi: "Có chuyện gì xảy ra sao?"

Thẩm Tử An quả thật sợ hết hồn, nhưng mà bây giờ trốn về được cũng không sợ nữa rồi. Nói: "Không có chuyện gì, chính là đụng phải quan binh,

bị đuổi theo nửa phố, không đến nửa đường nhảy ra một người áo đen đã cứu ta, là bằng hữu của người sao?"

"Ừm!" Tiểu thư đồng thở phào nhẹ nhõm, mình bảo Thẩm Tử An đi lấy thuốc quả nhiên là có chút nguy hiểm, nếu như không phải là hấn trước tiên trở về, lại nhận ra nàng, chỉ sợ tại chính mình hiện tại lại hại một mạng người.

Hiện tại hấn làm việc không để ý hậu quả, chỉ cần đạt được mục đích. Nhưng hấn vẫn nhớ ước nguyện ban đầu của mình, đơn giản là vì cái nhà này, cho nên hại người khác hại người ngoài thế nhưng tuyệt đối hấn sẽ không hại người nhà.

Thẩm Tử An cũng coi như là một phần tử của cái nhà này, hấn lo lắng cũng là bình thường. Trong lòng nghĩ như vậy, lại không chú ý tới chẳng biết lúc nào mình đã đặt địa vị của Thẩm Tử An tương đương với cha mẹ và huynh muội.

Thẩm Tử An bưng một chậu than từ bên ngoài vào, sau đó lại lấy ra cái bình nước để thuốc vào bên trong, cũng không có thời gian đi ngâm nước, cứ để ở trên lửa từ từ đun.

Tiểu thư đồng giật giật khóe miệng, hấn mượn ánh lửa từ chậu than phát hiện, vị tiểu thư này căn bản cũng không biết sắc thuốc. Chỉ để vào hai chén nước rồi đặt bình ở trên lửa, hấn ho nhẹ một tiếng nói: "Bảy chén nước. . . ."

"Nha."

"Phải dùng sức quạt."

"Ồ!" Dùng quá sức rồi, khói bay ra! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Tử An lập tức biến thành mặt mèo!

Tiểu thư đồng thể nhưng khẽ mỉm cười, bộ dạng của nàng lúc này ngược lại hết sức đáng yêu, lông mi thật dài chớp chớp, tốc độ còn nhanh hơn cây quạt trong tay một chút. Đôi mắt mèo hiện tại nước mắt lưng tròng, bị hun đầy!

"Người nhìn ta làm cái gì?" Thẩm Tử An sờ sờ lưng mồ hôi lạnh, quả nhiên cảm giác của mèo bén nhạy, nàng cảm thấy có người nhìn mình, vừa quay đầu lại thì thấy hai con mắt đang nhìn không nháy một cái, hai đầu đối diện nháy cũng không nháy một cái, làm cho nàng cảm thấy vừa tức giận vừa sợ.

Tiểu thư đồng gần ra, hắn không ngờ chính mình là một mực nhìn chăm chăm người ta như vậy. Vì vậy ho nhẹ một tiếng nói: "Giống mặt mèo."

Thẩm Tử An lúc này mới nhớ tới chỉ sợ mình bị bụi làm cho bẩn mặt, vội vàng giơ tay lên xoa xoa, sau đó tìm chén đồ thuốc ra, nói: "Còn không phải là vì người, uống đi! Đây vốn là lần đầu tiên tiểu thư ta sắc thuốc đấy."

"Hả? Vậy ta liền sâu sắc cảm giác vinh hạnh rồi." Tiểu thư đồng vốn là cố ý trêu chọc nàng, nếu một nữ nhân khác nghe được lời này nhất định sẽ hiểu sai chuyện, cố tình Thẩm Tử An cho dù đoán được, cũng sẽ cho là nhàm chán nên vui đùa. Dù sao thời điểm ở hiện đại, đùa giỡn hơn thế này cũng có. Nàng chỉ hừ một tiếng, sau đó nói: "Uống nhanh đi! Ta muốn có người chết ở trên giường của ta." Ở trước mặt tiểu thư Đồng nàng đã không giả bộ nữa, giả bộ cũng không giống thiên kim tiểu thư. Huống chi, hắn cũng đồng ý sau này sẽ không làm khó mình, vậy cũng không cần sợ hắn rồi.

Tiểu thư đồng uống thuốc xong, sau đó dời thân thể vào trong nói: "Đi lên ngủ đi!" Nếu là nữ nhân khác hắn chắc chắn sẽ không nói lên yêu cầu như thế, nhưng đối phương dù sao cũng là thê tử qua cửa của mình, hắn như vậy cũng không tính quá phận. Vốn nghĩ nàng chắc chắn sẽ chạy đi hoặc là

không đồng ý, ngờ đâu tiểu thê tử nhà mình rất sáng khoái cởi một cái áo khoác, xõa búi tóc ra, ngáp một cái liền nhảy lên giường, thân thể nghiêng một cái nói: "Phục vụ người thật là mệt mỏi." Vốn là nàng là thích nửa đêm hoạt động, tuy nhiên cũng không muốn hoạt động thận trọng như vậy. Nàng cũng không muốn hỏi quá nhiều, dù sao chuyện cũng không liên quan đến mình.

Lần này đến lượt Tiểu thư đồng rồi rằm, nàng đối mặt với một nam nhân không phải là tướng công mình thế nhưng lại có thể ngủ giường, hơn nữa còn đồng ý sáng khoái như vậy. Chỉ nhìn nàng nhảy lên liền ngủ, ngược lại giống như là trong lòng không có một tia kiêng kỵ. Chẳng lẽ từ nhỏ sống ở bên trong đại trạch viện, nên ít hiểu biết về nam nhân sao? Ngay cả như vậy, ở trước khi xuất giá cũng sẽ có ma ma dạy chút chuyện phòng the, nàng thế nào không biết gì cả? Nghĩ lại, mọi người đều biết nàng gả cho người chết, cái chuyện động phòng chết tiết nói như thế nào, cho nên không cần nói nữa.

Thẩm gia hơi tốt hơn, chỉ là tình hình như thế có hơi quá, thấy vậy chuyện giáo dục giữa nam nữ gánh nặng lại một lần nữa rơi vào trên người của hân.

Nhưng, nếu như Tiểu thư đồng biết tiểu thê tử trước mắt chẳng những biết, hơn nữa ngay cả AV cũng xem rồi dưới tình huống như vậy còn có thể cùng giường với hân, vậy chỉ sợ là bị chọc giận gần chết rồi.

d.d.l.q

Tiểu thư đồng rồi rằm hồi lâu, tới quá nửa đêm cảm giác độc trong người bài xuất ra, mặt hân lập tức đỏ bừng lên. Trước trước sau sau đã nhịn hơn một canh giờ, bụng dưới đã căng đầy, hân như thế nào còn có thể tiếp tục nằm. Chỉ là sau khi bị thương lại còn trúng độc, hiện tại hân ngay cả đứng dậy cũng không thể, thử mấy cái cũng không nhúc nhích được.

Đôi môi bị hấn cắn chảy ra máu, thầm trách mình vô dụng, lại vào lúc này muốn đi nhà cầu.

Thẩm Tử An buổi tối cảm giác rất nhẹ, cảm thấy người bên cạnh có dị động, thậm chí còn ngửi được mùi máu tanh, vì vậy ngồi dậy vuốt mắt nói: "Vết thương lại chảy máu sao? Tại sao không ngủ được nhích tới nhích lui."

"Không. Không phải." Tiểu thư đồng liên tục đỏ mặt, nhưng muốn nói ra tiếng.

"Hả? Vậy chẳng lẽ là muốn đi nhà cầu?"

Tiểu thư đồng không ngờ nàng là một cô nương gia thế nhưng lại trực tiếp hỏi loại chuyện này, hơn nữa đối tượng còn là một nam tử trưởng thành. Trên mặt hấn càng đỏ, vốn định phủ nhận, nhưng trước mắt quả thật không nhịn được, liền nói: ". Ừm"

Thẩm Tử An ngược lại không có để ý, ăn uống vệ sinh vốn là bình thường. Còn nữa trước kia nàng đã từng ở trong bệnh viện phục vụ phụ thân nằm viện, cho nên cũng coi như là hiểu chút nguyên nhân hấn không được tự nhiên. Chỉ là nữ nhi khuê phòng lấy đâu ra bình nước tiểu? Hơn nữa hấn lại là người bị thương nặng, cho dù có thể nâng, cũng không thể đi ra ngoài phòng rồi đến nhà cầu được!

Thẩm Tử An ở trong phòng nhìn một vòng, cuối cùng nhìn trúng bồn rửa mặt, cầm nó bung tới để dưới đất sau đó quỳ một chân trên giường đỡ tiểu thư Đồng nói: "Xem ra chỉ có thể dùng tạm cái này rồi, ta đỡ người. . . ."

Tiểu thư đồng vốn là người suy nghĩ chu đáo, nam nữ ôm nhau vốn là cấm kỵ lớn rồi, bọn họ bây giờ đã ôm vào một chỗ. Nếu như nữa lại cởi quần xuống, mặt mũi hấn nên để nơi nào.

"Chuyện này." Không thể, hắn vốn muốn như vậy nói.

"Ta sẽ không nói với bất kỳ người nào, đến đây đi, chẳng lẽ người muốn bị nện tiều mà chết? Vậy người sẽ là người thứ nhất lưu danh thiên cổ." Thâm Tử An nhìn thấy rõ ràng sắc mặt của hắn, mà Tiểu thư đồng lại thấy nhìn được rất mơ hồ.

Tiểu thư đồng nghĩ cũng đúng, hắn từ từ chuyển qua trước giường, nói: "Người xoay lưng lại đi." Dù sao nữ nhân này cũng là thê tử của mình, về sau nên nhìn hay không nên nhìn sớm muộn gì là cũng phải nhìn thấy, cũng không kém những thứ này. Tiểu thư đồng ở trong lòng tự trấn an mình một chút, sau đó cười đại lưng.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Con Riêng

Editor: tan_hye

Bên này đi tiểu xong, mặt của hắn đã hồng thấy đấy. Chỉ là, lại càng hiểu sâu một chuyện, chính là nữ nhân trước mắt này quả nhiên không thể bỏ đi được rồi, nếu không chuyện này truyền ra hắn còn mặt mũi nào nữa.

"Xong chưa?" Thẩm Tử An cũng không có gì ý định nhìn chim nhỏ người ta, lại nói cũng không phải là chưa từng thấy qua, ngay cả người châu Âu, da đen khụ. Dĩ nhiên, đây là nhìn lén thấy! Đờ hắn lên giường, sau đó bưng cái bồn kia đi, mặc dù cảm thấy chuyện này có chút dè tiện, chỉ là suy nghĩ một chút cũng hết cách rồi, những hộ sĩ bệnh viện kia đều làm như vậy, huống chi cũng không thể vĩnh viễn đặt ở chỗ này không phải sao!

Tiểu thư đồng mặt càng đỏ hơn, nói: "Ủy khuất người."

"Thôi, giữa bằng hữu không cần phải nói." Nàng ngáp một cái, vốn là muốn rửa tay, nhưng bồn rửa mặt đã dùng để đi tiểu, nào còn đồ rửa tay, vẫn là đi ngủ đi!

Ngủ một cái là đến sáng ngày thứ hai, đồng hồ sinh học của Thẩm Tử An có chút kỳ quái, buổi sáng ngược lại là thời điểm nàng mơ hồ nhất. Nhưng là vì có người nằm bên cạnh, nàng vẫn là bò dậy, bởi vì Xảo nhi đã ở bên ngoài kêu cửa rồi.

Tối hôm qua nàng sợ có người xông tới, cho cài chốt cửa rồi.

Vội vàng mặc thêm áo khoác đi xuống giường, Tiểu thư Đồng đã sớm tỉnh, hẳn cảm thấy trên người đã khá hơn chút, vì vậy cố gắng nhúc nhích thân thể, chỉ tiếc dư độc còn chưa hết, xem ra còn phải uống thêm mấy thang thuốc mới có thể tốt. Lần này trúng độc tuy không phải độc dược tức thì trí mạng, nhưng tính nguy hiểm hết sức lớn, lại tổn thương cơ năng của thân thể. Nếu như không nhanh chóng giải trừ, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng. Lại nói phải thật cảm tạ Thẩm Tử An, nếu như không phải nàng đi lấy thuốc, chỉ sợ đã muộn rồi. Chỉ là, vị tiểu thư này như thế nào tối hôm qua đi ngủ lại cởi áo khoác, chỉ một cái mặc áo ngực ngủ.

Khóe miệng hẳn co lại mãnh liệt, thật sự muốn hỏi rốt cuộc là dạng người như thế nào có thể dạy dỗ một người không để ý liêm sỉ như vậy, nhưng người ta lại vô cùng đơn thuần, hình như tất cả mặt trái cái gì cũng chưa từng đến gần nàng.

Mâu thuẫn như vậy, hẳn càng ngày càng nhìn không ra nữ tử này rồi, giống như từ trên trời rơi xuống, giống như một người không giống liều mạng sinh hoạt cùng bọn họ vậy.

Thẩm Tử An lại không biết người trên giường phía sau đang suy nghĩ gì, chỉ nói: "Xảo nhi, ta gần đây học rất ít, tiểu thư Đồng. Ách.". Nhớ tới tiểu thư Đồng đang ở sau lưng, vì vậy sửa lời nói: "Lão sư bảo ta đóng cửa học tập, cho nên các người trừ giờ cơm không nên tới quấy rầy. Còn nữa, bảo người cầm cho ta một cái bồn cầu và chậu nước rửa mặt mới, không có ta ra lệnh các người không thể tiến vào gian phòng này biết không?"

Xảo nhi tuy là kỳ quái, lại không nghĩ rằng những điều này đều là chủ ý của Thẩm Tử An, nàng lại mê muội đẩy tất cả mọi chuyện cho tiểu thư Đồng, nghĩ thầm: "Một người hầu vậy mà lại ra lệnh cho thiếu phu nhân như vậy, thật là đáng chết rồi." Chỉ là, nàng vẫn nghe theo phân phó của Thẩm Tử An tất cả đều chuẩn bị xong.

Thẩm Tử An thở phào nhẹ nhõm, mới vừa quay đầu lại thấy một đôi con người sáng như sao đang nhìn mình chăm chăm, ngáp một cái nói: "Nhìn cái gì vậy?"

"Thật ra người rất có mắt nhìn người, Xảo nhi này rất nghe lời của người."

Đây là đang khích lệ nàng sao? Thẩm Tử An cảm giác cái đuôi nhỏ của mình nhếch lên một chút xiu, cười nói: "Tất nhiên, ta không phải thích nhìn người một người làm cho người ta phát run nửa ngày, quá phức tạp không hiểu rõ, tỷ như người. Ta thế nào cũng nhìn không hiểu người rồi cuộc là người như thế nào, là loại tính tình như thế nào. Chỉ là, không quan hệ. Chỉ cần người không hại ta, không gạt ta là được." Nàng nhận định mình chỉ là một khách qua đường, cho nên chuyện cũng không muốn quá nghiêm túc.

"Hả? Xem ra người cực kì rộng rãi."

"Đúng vậy đúng vậy." Xuyên thì cũng đã xuyên rồi, không rộng rãi không phải mệt chết!

Lúc này Xảo nhi mang tất cả mọi thứ đã chuẩn bị xong tới, Thẩm Tử An mang từng món từng món vào. Sau đó đóng cửa phòng, đầu tiên là ăn điểm tâm.

Thẩm Tử An ăn không quen điểm tâm, vì vậy bưng tới cho tiểu thư Đồng, vậy mà hần xoay mặt đi. Thẩm Tử An ngẩn ra nói: "Người không đói bụng sao?"

"Không rửa tay không súc miệng như thế nào đã ăn cơm."

Được rồi, vị này ở đâu là thư đồng rõ ràng là Đại Thiểu Gia, chuyện thật đúng là nhiều. Thẩm Tử An đặt cháo tại trên bàn nói: "Hôm nay xem ở phân thương người là một bệnh nhân." Ta nhẫn nhịn.

Nàng mang nước tối, chậu nước rửa mặt và khăn lông đều đưa đến trên giường, sau đó nói: "Không cần ta làm thay đi!"

Tiểu thư đồng chống nửa người lên nhin đau nói: "Không cần." Bởi vì làm động tới vết thương, lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi. Thật vất vả tất cả đều làm xong, hăn dùng cánh tay trái tựa vào trên tường ăn cái gì. Thẩm Tử An không đói bụng, nhìn hăn ăn.

Tiểu thư đồng nói: "Người vì sao không ăn."

"Ta thích ăn vào buổi tối, buổi sáng ăn không vô."

"Một ngày kia ba bữa cơm đều là phải ăn đúng giờ, làm sao người nhưng bỏ qua một bữa, mau ăn hết." Trong phủ nào không phải đều nghiêm khắc ở giờ cơm với các tiểu thư, thế nào đến lượt nàng lại tùy ý như vậy.

"Không cần."

"Ăn hết."

"Đừng!"

"Đừng bướng bỉnh!"

"Người cũng không phải là người nào của ta, tại sao lại quản ta, không cần." Thẩm Tử An cơ hồ nhảy dựng lên kêu to.

"Ta là của người. Lão sư." Tiểu thư đồng ho nhẹ một tiếng, không ngờ từ trước đến giờ mình đều tinh táo thế nhưng thiếu chút nữa nói lộ ra miệng.

"Cắt. Lão sư quản thiên quản địa còn quản được người ta ăn cơm được hay sao." Thẩm Tử An cảm thấy lý do này không đầy đủ, đặt tất cả cháo ở trong chén của Tiểu thư đồng, sau đó gấp một cái nói: "Mau ăn, ăn xong rồi ta còn muốn ngủ, buồn ngủ quá!"

Lần này Tiểu thư đồng không phản bác, hắn cho là nguyên nhân nhất định là do tối ngày hôm qua nàng quá mệt mỏi cho nên mới buồn ngủ, vì vậy quả nhiên không hề nói gì nữa, ăn xong nói: "Thu dọn đi!"

Thẩm Tử An rút rút miệng, thu thập bát đĩa xong cũng gọi Xảo nhi bưng xuống. Sau đó nói: "Thuốc của người đã xong có một chén, còn nóng uống đi!"

"Tốt!" Không ngờ trái tim nàng vẫn rất mềm mại!

Thẩm Tử An đưa thuốc còn nóng cho Tiểu thư đồng, hắn nhận lấy uống một hơi cạn sạch. Thẩm Tử An thấy vậy trực tiếp hỏi: "Không khổ sao?"

"Điểm nhỏ này sao được coi là khổ?" Từ nhỏ hắn ở trong cung lớn lên, nơi đó tất cả luyện thành hắn bây giờ, những khổ kia cũng nhận được, thuốc này khổ cũng chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Thẩm Tử An chuẩn bị tất cả xong, liền trực tiếp bò tới trên giường, thân thể co rút lại nhanh chóng ngủ. Tốc độ ban ngày nàng ngủ tốc độ gần như là gấp ba lần buổi tối trở lên, cho nên Tiểu thư đồng cũng cực kỳ kinh ngạc. Nhất là tư thế này, cái gì là một người, rõ ràng là một con mèo nha, lấy tay của mình làm gối, vậy cái gối đầu kia để làm cái gì?

Chỉ là, thấy nhìn thấy mái tóc tựa như thác nước khoác lên sau lưng, hắn không nhận được động thủ sờ soạng. Thật trơn, giống như bộ lông động vật. Hắn thế nhưng không nỡ buông tay, ở trên lưng nàng không ngừng chuyển động. Đại khái Thẩm Tử An cảm thấy như vậy hết sức thoải mái, thế nhưng nhích người về phía bên này của Tiểu thư đồng, lại còn tiếp tục ngáy khò khè.

Lần này, Tiểu thư đồng bị động tác này triệt để mạnh nha.

Bàn tay vẫn duỗi thẳng ở trên không trung, hắn cảm giác nằm bên cạnh mình không phải một người mà là một con mèo cái lớn. Hơn nữa con miêu

lớn này lại hết sức đáng yêu, làm cho hắc có kích động muốn ôm và hôn.

Muốn chết! Hắc thối lui chuẩn bị cách xa nàng một chút, tránh cho chính mình kích động lại ôm mèo. Nhưng thuộc tính của mèo, chủ nhân ở bên nào thân thể của bọn nó cũng sẽ hướng về bên đó. Thẩm Tử An kể từ khi ngủ cùng một đêm với Tiểu thư đồng xong, buông lỏng tâm ý đề phòng với hắc, cho nên bên kia có ấm áp nàng liền chen về bên đó. Một cái chen này, lại làm cho cả người phía sau của Tiểu thư đồng cũng dán sát vào trên tường.

Càng thêm không xong chính là, hắc phát hiện thế nhưng thân thể nổi lên phản ứng với chút động tác đáng yêu của nàng. Đây liền không xong, vốn định đẩy ra nàng, nhưng lại sợ đánh thức người dậy, tiếp tục như vậy, chỉ có hắc một mình dán tường đến mất hồn rồi.

"Có ta bắt nàng đem đi hay không?" Chính Vũ cảm thấy tình hình của lão hữu hình như hết sức khó xử, liền muốn giúp một chuyện.

"Không. Không cần." Một cái tay của Tiểu thư đồng vẫn còn đang ăn đậu hũ (là sờ tóc) của người ta nghe được Chính Vũ nói chuyện vội vàng thu hồi lại nói: "Người mới vừa điểm huyết của nàng sao?"

"Đúng, ta dùng cục đá che huyết ngũ của nàng, lúc đi tự sẽ thay nàng cởi ra."

"Chuyện bên kia như thế nào?"

"Đã tìm được chứng cứ, chỉ là muốn thật sự lật đổ hắc còn cần phải có danh sách quan viên."

"Loại chuyện như vậy một người cũng có thể làm được."

"Người nói là hoàng thượng?"

"Đúng vậy, người đi vào trong cung, để cho hắc nghị biện pháp lén lút lấy, không được để cho cái gian tướng đó phát hiện." Hắc ngược lại không cho là Hoàng đế xảy chuyện gì, dù sao người kia làm việc cũng là hết sức cẩn thận. Bất quá nhưng là vẫn có một nhược điểm, chính là nữ nhân! Than nhẹ, hậu cung đã có nhiều nữ nhân như vậy, hi vọng lần này không nên xuất hiện thêm tiểu thư phu nhân nào câu hồn của hắc đi, nếu không chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện xấu.

"Tốt!" Chính Vũ nói xong xoay người rời đi.

Chỉ là, người bên cạnh cũng không thoải mái duỗi eo, chắc hắc mới vừa điểm huyết ngũ làm cho nàng trong mộng cảm thấy đi!

Tiểu thư đồng mất thời gian 3 ngày mới chuyển tốt, có thể xuống giường hoạt động. Vì vậy hắc nhân lúc nửa đêm len lén rời khỏi phòng của Thẩm Tử An, chuyện này trong lòng hắc mờ mờ ảo ảo cảm thấy không muốn. Ngược lại Thẩm Tử An vui mừng hơn hở, có hắc sẽ không thể đi bắt con chuột được rồi.

Bởi gì mấy ngày qua dừng việc học, ban ngày Thẩm Tử An nghỉ ngơi, buổi tối tinh thần bắt con chuột. Mặc dù là che giấu thay tiểu thư Đồng sẽ đi Tiễn viện nhìn một chút, chỉ là đại đa số thời gian đều ở trong phòng của mình rơi vào mơ hồ.

Ngày hôm đó, đột nhiên Xảo nhi báo lại: "Thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia từ thư viện trở lại, đến đây bái kiến?"

Thẩm Tử An lập tức liền muốn ngủ thiếp đi, nghe đến đó không kịp phản ứng nói: "Tiểu thiếu gia nào?"

"Là nhi tử của đại thiếu gia, tiểu thiếu gia Tuần Lễ!"

"Cái gì?" Đại Thiếu Gia này lúc nào thì thêm một con trai, hơn nữa đã có thể đi thư viện được rồi. Lôi, thật là lôi. Quả nhiên, người cố đại cũng

kết hôn sớm. Nhưng kỳ lạ, trên dưới Thượng Thư Phủ này cũng không có nói Tuần Hạo có thiệp, làm sao bỗng nhiên nhảy ra một nhi tử, chẳng lẽ là con riêng?

Xảo nhi cho là thiếu phu nhân tức giận, nói: "Thiếu phu nhân chớ nổi giận, thân phận của tiểu thiếu gia này ta là biết. Nghe nói đầu mấy năm trước thiếu gia và một danh kỹ Giang Nam quan hệ hết sức thân thiết, nhưng là lão gia bọn họ không đồng ý người kia vào cửa. Ai ngờ không lâu sau Đại Thiếu Gia liền ôm tiểu thiếu gia trở về, cho nên mặc dù là cốt nhục của Đại thiếu gia, nhưng cả nhà đều có ý gạt. Hôm nay Đại Thiếu Gia đi, nhưng thiếu phu nhân cũng còn, cho nên tiểu thiếu gia lấy lẽ là tới bái kiến mẫu thân."

Được, gả đến không đến hai tháng, coi như nường!

"Tiểu thiếu gia bao nhiêu tuổi."

"Hơn bảy tuổi rồi."

"Bảy. Bảy tuổi, Đại Thiếu Gia nhà người bao nhiêu?"

"23."

"OMG thật là lợi hại, này mười mấy tuổi đã sinh con, bội phục." Quá khiếp sợ rồi, Thẩm Tử An nhất thời không tiêu hóa kịp.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nương Không Dễ Làm

Bên này Xảo nhi nói chuyện tình của Tuần Lễ với Thẩm Tử An xong, các nàng liền cùng nhau ra tiền thính.

Nơi đó đã có một tiểu nam hài đang chờ ở đó, mới gặp gỡ Tuần Lễ Thẩm Tử An suýt nữa tưởng hấn thành tiên đồng giáng thế. Oa nhi cỡ nào xinh đẹp, mặt non kia có thể nhéo ra nước, lông mi thật dài quạt như quạt thiếu chút nữa quạt luôn cả lòng Thẩm Tử An đi.

"Quá."

"Quá gì cơ?" Xảo nhi không hiểu, còn ở phía đối diện cả Tuần Lễ đều run lên.

"Thật là đáng yêu." Thẩm Tử An cơ hồ là nhào tới muốn ôm đứa nhỏ kia, nhưng hấn lại vô cùng nhanh nhẹn lùi ra sau mấy bước, trực tiếp dùng giọng non nớt nói: "Xin mẫu thân tự trọng."

Ách, đúng vậy, mình là nương người ta. Thẩm Tử An ho nhẹ đứng lại, nói: "Vậy, phòng ngoài tương đối lạnh vẫn là đi vào phòng ngồi đi!"

"Này, không thích hợp!" Đồng tử (bé trai theo hầu những bé trai con nhà giàu hoặc quyền quý) phía sau nói.

"Có gì không thích hợp, hấn là con ta, ta là nương hấn. Nương, người cũng không thích hợp, vậy thì chờ ở bên ngoài đi!" Thẩm Tử An không chút khách khí nói với đồng tử, sau đó đảo mắt về phía Tuần Lễ lại

cười nói: "Đi thôi, trong phòng nướng có rất nhiều điểm tâm ngon." Nói xong nàng nhanh chóng đi bắt lấy đĩa nhỏ, lần này nhờ vào động tác rất nhanh, cho nên trực tiếp kéo người vào bên trong.

"Mẫu thân, ta đã ăn điểm tâm."

"Chỉ là điểm tâm."

"Ta chỉ là tới thỉnh an."

"Vậy thì ăn điểm tâm xong lại đi không vội."

"Nhưng là, đại phu nhân nói, để cho ta bắt đầu từ hôm nay chuyển vào nơi này ở cùng với mẫu thân."

Cạch! Thẩm Tử An bởi vì quá giật mình, trực tiếp đụng vào trên khung cửa.

"Mẫu thân không sao chứ!"

"Hoàn toàn không có việc gì." Một hài tử xinh đẹp như vậy ở nơi này, cầu cũng không được.

Như thế, khi Tiểu thư đồng thấy không an tâm chuyện này nên chạy tới thì thấy được một hình ảnh hài hòa như vậy. Hai vị từ ăn điểm tâm biến thành ăn cơm tối, Thẩm Tử An gấp thức ăn vào trong chén của Tuần Lễ, sau đó ánh mắt sáng ngời theo dõi hắn ăn cái gì.

Tiểu thư đồng ngược lại yên tâm, thì ra là Thẩm Tử An cũng có một mặt giống nữ nhân bình thường. Cũng sẽ không bởi vì loại sự tình này mà tức giận, chỉ sẽ tính toán vì cuộc sống sau này, vì thế muốn tạo mối quan hệ với đứa bé này. Tuy nói người ở bên ngoài truyền đến hắn chỉ là một con riêng, nhưng dù sao cũng là trưởng tôn, nàng làm như vậy rất bình thường, chính là nữ nhân trong đại trạch tất cả đều nên lựa chọn kết quả như vậy.

Chỉ là, nhưng trong lòng có chút buồn bực. Nghe được trượng phu có con riêng ở bên ngoài chẳng lẽ không tức giận sao? Hoặc là, chưa bao giờ để ý tới hân người trượng phu này sao?

"Thiếu phu nhân."

Thẩm Tử An thấy hân đi vào, liền nói: "Sao người lại tới đây, thương. . . Ah, thương lượng xong sao? Buổi chiều học cái gì vậy." Thiếu chút nữa bởi vì quá chăm chú nhìn Tuần Lễ mà quên giấu giếm thay hân.

"Này, hôm nay tiểu thiếu gia đến, cho nên liền miễn việc học."

"Vậy thì tốt quá, tiểu Tuần chốc nữa ta dẫn người đi chơi, mấy con hạc rất đẹp, còn có đôi Gà, đã sinh vài cái trứng, muốn xem sao?"

"Tất cả do mẫu thân làm chủ." Tuần Lễ hết sức lễ phép mà nói.

Đứa nhỏ này rất cuộc là do ai dạy, thế nào lão thành đến loại trình độ này, cười cũng không cười một cái, mọi nơi đều lấy lễ làm đầu, tên này thật đúng là không có phí công gọi. Thẩm Tử An dùng hết toàn lực, thế nhưng đứa bé vẫn là cúi đầu, đông một câu mẫu thân xin chú ý, tây một câu mẫu thân xin tự trọng. Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng quá nghiêm túc, tuyệt không đáng yêu.

Như thế, mãi cho đến buổi tối, tình hình vẫn tiếp tục như cũ. Thẩm Tử An cũng không sai người đi an bài gian phòng, nguyên ý nàng là muốn cho Tuần Lễ ở tại gian phòng ngủ của chính mình. Dù sao cũng là một tiểu hài tử, một người còn sợ ngủ không sao? Nàng nghĩ như vậy, nhưng là Tuần Lễ cũng ở trước lúc thắp đèn nói: "Mẫu thân, xin hỏi tối nay Lễ nhi ngủ ở chỗ nào?"

"Nơi đó." Thẩm Tử An chỉ vào cái giường duy nhất, nhưng Tuần Lễ lập tức nói: "Lễ nhi đã lớn rồi, sao có thể ngủ cùng mẫu thân trên một cái giường, như thế thì sẽ quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi."

Ách.

"Nhưng là, ta muốn ôm người ngủ!" Hai ngón tay chọc chọc nhau, rốt cuộc ai mới là đứa bé!

Đột nhiên, Xảo nhi ở ngoài cửa nói: "Thiếu phu nhân, tiểu thư Đồng đã chuẩn bị gian phòng cho tiểu thiếu gia, xin thiếu phu nhân dẫn hân đi."

"Thật là xen vào chuyện của người khác." Thẩm Tử An rất ít được ở chung với đứa nhỏ, nhìn thấy đứa bé đáng yêu như vậy cũng là lần đầu cho nên hơi quá hưng phấn. Nhưng suy nghĩ một chút, đứa bé này không thể nào ở chung một chỗ với nàng, vì vậy liền bất đắc dĩ nói: "Vậy người đi phía trước dẫn đường đi!"

Đã là quá muộn, bất quá vẫn không thắp đèn. Bởi vì Thẩm Tử An luôn luôn chia rẽ Tuần Lễ và đồng tử của hân, cho nên hân (đồng tử) đã tự động đi nghỉ.

Cho nên khi Xảo nhi dẫn các nàng đi ra, lại thấy tiểu thư Đồng đã đứng ở ngoài cửa.

Tiểu thư Đồng cũng không biết vì sao, thấy nàng và Tuần Lễ cùng ở bên trong lại cảm thấy tâm tình hết sức quái dị. Lại từ chỗ Xảo nhi biết tình huống Thẩm Tử An muốn giữ Tuần Lễ ở tại chính gian phòng ngủ của mình, trong lòng lại càng không vui vẻ. Vì vậy lén lút an bài chỗ ở cho Tuần Lễ, sau đó thấy Thẩm Tử An lôi kéo tay nhỏ bé của Tuần Lễ đi ra.

Giả sử muốn lôi kéo quan hệ cũng không cần thân cận như vậy đi! Hân đi lên phía trước nói: "Thiếu phu nhân, trước kia tiểu thiếu gia đã từng ở trong gian phòng này, ở Tiền viện."

"Tại sao phải đi Tiền viện." Như vậy cũng quá xa đi!

"Bởi vì là suy nghĩ đến việc học của hân." Sau đó đi trước dẫn đường, dẫn người phía sau đến tiểu viện độc lập đầu tiên ở bên trái Tiền viện.

"Như vậy mẫu thân, ngủ ngon."

"Chờ một chút, đã trẻ thế này người ở một mình ta không yên lòng!"

"Sẽ có người hầu chăm sóc ta."

"Bọn họ đều ngủ rồi, kêu lên không tốt, cho nên vẫn là ta lưu lại đi!" Đây là lời nói thật, đối với một người hiện đại, quấy nhiễu người khác nghỉ ngơi là chuyện hết sức không nên. Nhưng là đối với với cổ đại, loại chuyện như vậy không tồn tại, chủ nhân đã phân phó, vô luận thời gian hay địa điểm nào người hầu đều phải đi làm tất cả.

Thẩm Tử An vẫn cứ tiến người vào, trước hết để cho Xảo nhi chuẩn bị giường đệm, sau đó lại nói: "Người còn chưa tắm phải không?"

"Vẫn chưa tắm rửa, chỉ là."

"Ta đi chuẩn bị nước tắm cho người!" Xảo nhi đi lấy chậu, mà tiểu thư Đồng lại bị thương, chỉ có mỗi nàng rảnh rỗi nên xung phong nhận việc đi lấy nước nóng tới. Dù sao nơi này cũng không phải nhà chính, hơn nữa từ trước đến giờ Thẩm Tử An quản lý lỏng lẻo cho nên tất cả đều hết sức tùy tiện.

"Người." Tiểu thư đồng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn Thẩm Tử An nhanh nhẹn xách theo cái thùng nước còn lớn hơn eo nàng đi tới, trên mặt hân giật giật đi tới, nói: "Vì sao tự mình đi lấy nước, chỉ cần."

"Lại không nặng, hơn nữa nước đều là đun xong rồi, đến đây đi tiểu Tuân, ta tắm cho người." Nói xong, còn lộ ra nụ cười như ác lang.

Tuần Lễ run rẩy, vội vàng nói: "Làm phiền mẫu thân đi lấy nước, chỉ là chuyện tắm này Lễ nhi tự mình làm là được rồi."

"Vậy cũng không chà được tới lưng." Vừa nói được một nửa, chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh thổi tới bên cạnh, sau đó trực tiếp bị đẩy ra ngoài cửa, một âm thanh lạnh lùng nói: "Không làm phiền thiếu phu nhân, thư đồng sẽ tự mình giúp thiếu gia chà lưng!"

Thẩm Tử An không yên lòng, nói vọng vào phía bên trong: "Tiểu thư Đồng, da đứa bé còn non, người nhẹ tay một chút cẩn thận chà rách da!"

Tiểu thư đồng ở bên trong thiếu chút nữa làm cho bồn tắm rắc rắc, trong đầu nữ nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Hắn nhìn nàng càng ngày càng không giống như đang lôi kéo quan hệ, ngược lại giống như coi Tuần Lễ như sủng vật, chẳng lẽ.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tiến Triển Có Chút Kỳ Quái

Editor: tan_hye

Tóm lại, nữ nhân này không thể dùng lẽ thường để phán đoán. Trong nhất thời Tiểu thư đồng cảm thấy mê mang, buồn bực. Còn nữa cả đời hẳn cũng chưa từng tắm rửa cho người khác, coi như là người này là một đứa bé cũng giống vậy.

Vì vậy, Thẩm Tử An ở ngoài cửa thường nghe được tiếng rên rỉ không giải thích được, hoặc là âm thanh khàn khàn hít khí. Cái này, rất dễ làm cho người ta hiểu lầm!

Khi Tiểu thư đồng tắm và mặc quần áo xong cho hẳn (Tuần Lễ), lúc mở cửa thì thấy một bóng người nhỏ ngã bổ nhào vào. Hẳn giật giật khoe miệng nói: "Người đang làm cái gì?" Tắm cũng muốn nghe lén?

Thẩm Tử An thấy Tuần Lễ mới vừa tắm rửa xong khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giống như là đang xấu hổ, liền nói: "Người không có khi dễ hẳn sao?"

Tiểu thư đồng cảm thấy buồn cười, thiếu chút nữa đưa tay ra chọc trán nàng, nói: "Tại sao ta phải khi dễ chủ tử?"

Đúng vậy, là rất không có khả năng. Nhưng vừa rồi nghe âm thanh, luôn cảm thấy có chút mập mờ ở bên trong.

Kết quả, trong đêm nay nàng cũng không thể thành công ngủ với Tuần Lễ o(ノ □ ヽ)o

Nàng bị Tiểu thư đồng mạnh mẽ đưa trở về, mà hắc và Tuần Lễ nghỉ ngơi một đêm ở thư viện. Sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu thư đồng mới vừa rời giường mở cửa, liền bên ngoài có một bóng dáng đang nhìn ngó vào bên trong. Hắc ngẩng ra nói: "Thiếu phu nhân có chuyện gì sao?"

Thẩm Tử An ngược lại không có việc gì, chỉ là nàng muốn đến nhìn một chút xem Tuần Lễ có bị khi dễ hay không, bị áp đảo gì gì đó. Một tay đẩy Tiểu thư đồng ra đi vào, sau đó thấy Tuần Lễ đã mặc xong y phục, nàng một tay kéo hắc tới, nói: "Nói mau, ngày hôm qua hắc có làm cái gì với người hay không?"

Tuần Lễ ngẩng ra nói: "Không có."

Thẩm Tử An còn muốn hỏi tiếp, người đã bị Tiểu thư đồng giận dữ xách cổ ra ngoài rồi. Tuần Lễ lại ngây người, hắc còn chưa từng gặp qua hạ nhân không lễ phép như vậy. Ngày hôm qua hắc còn lạnh nhạt với mình còn chưa tính, nghĩ là bởi vì cha sủng ái. Nhưng còn bây giờ thì sao, hắc thậm chí ngay cả thiếu phu nhân cũng dám động tay động chân. Nhưng là, người bé sức yếu, hắc cũng chỉ có thể nhìn.

Lại nói Thẩm Tử An bị xách đi, hơn nữa trực tiếp bị nhấc tới một thư phòng xa nhất. Nàng vốn cho là tiểu thư Đồng bị thương nên không dám dùng nhiều sức, nhưng giãy giụa nửa ngày thế nhưng không thoát khỏi tay hắc. Quýnh lên liền nói: "Buông ra, người như vậy thật không có lễ phép!"

Tiểu thư đồng quăng người vào bên trong, đóng cửa. Lạnh lùng nói: "Là ai không có lễ phép, chút tư tưởng kia rốt cuộc là ai dạy người?"

Thẩm Tử An rút rút, nàng cũng không thể nói là do những bộ Anime dạy nàng! Chỉ là, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của tiểu thư Đồng, không nói ra

nguyên nhân hình như lại không được. Cười nói: "Bất quá là nghe mấy hạ nhân ở nơi đó nói bậy."

"Thì ra là hạ nhân trong Thẩm phủ lại xấu xa như thế." Tiểu thư đồng hồ lạnh một tiếng.

Thẩm Tử An không thích nghe, hơn nữa nói loại chuyện đó là xấu xa. Đây rõ ràng là ô nhục trí tuệ của hủ nữ. Đứng thẳng người đến gần tiểu thư Đồng nói: "Cái gì gọi là xấu xa, người ta yêu thật lòng, muốn cả đời ở chung một chỗ có gì không đúng. Mặc dù là đồng tính, nhưng cũng không có bất luận cái gì có thể ngăn cản bọn họ yêu nhau. Người không phải là cũng yêu thích đại thiếu gia của các người sao, làm như ta không nhìn ra sao!"

"Người nói cái gì?" Bị chính thê tử của mình nói thích một nam nhân khác còn không tức giận, mà người nam nhân kia lại chính là mình. Kể từ khi hắt ra đời cho đến bây giờ cũng không có tức giận như thế, nhìn đối phương thậm chí vẫn không biết sai, cái miệng nhỏ nhắn rút rút hình như không rõ vì sao hắt tức giận, chỉ là bộ dáng kia ngược lại hết sức đáng yêu. Tiểu thư đồng cũng không biết mình là đứt gân não hay là bỗng nhiên thần kinh thất thường rồi, thế nhưng cúi người hôn môi của nàng. Sau đó ngớ ra, cảm giác hình như không tệ, vì vậy lại nhẹ nhàng mút.

Người nào đó hiện tại đã cứng đờ, hoàn toàn không biết Đông Nam Tây Bắc ở nơi nào.

Mới vừa hình như người nào đó còn giả vờ đứng đắn, nhưng bây giờ lại đang làm chuyện xấu xa với nàng, hơn nữa còn là đáng vẻ rất hưởng thụ! Cơ năng thân thể Thẩm Tử từ từ khôi phục, đại não cũng đang phân tích, là tiếp tục hưởng thụ kỹ thuật hôn xem ra cực kỳ thuần thực mất hồn của đối phương, hay là một chương đẩy ra hắt, giống như nữ sinh trong ti vi một dạng rơi lệ đây?

Kết quả, hành động của nàng nhanh hơn đầu óc nhiều.

A một tiếng, người nào đó nhảy ra, đôi môi đã chảy máu. Nhìn mỡ nữ hít khí vì chảy máu, Tiểu thư đồng ngược lại sợ run. Chính mình đang làm gì? Bản thân hôn nàng cũng không phải không thể, bởi vì dù sao nàng cũng là thê tử của mình. Nhưng mà thân phận của hắn bây giờ là một bí mật, mà bây giờ nàng cũng là chủ tử của hắn. Không những như thế, lúc nào thì mình mất đi tính nhân nại, thế nhưng làm ra loại chuyện tình không lo trước lo sau thế này.

Chỉ là, một loại tư tưởng khác lập tức chiếm giữ đại não hắn. Dù sao làm cũng đã làm, cứ tiếp tục như vậy nữa thì không tồi, nghĩ vậy ngược lại trong lòng cười hắc hắc, một dạng vui mừng giống như tóm được con mồi đã đuổi bắt rất lâu!

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thư Đồng Vô Lễ

Editor: tan_hye

Thẩm Tử An ngồi ở trong phòng của mình rồi rằm, thậm chí nàng quên mất mình trở về như thế nào. Sờ miệng mình, tiểu thư Đồng đáng giận, thế nhưng đột nhiên hôn mình, đáng đời căn chết hẳn. Nhưng người không có chết, chỉ là đôi môi rách một chút mà thôi, mà mình, bay mất nụ hôn đầu. Còn không giải thích được mà mất.

Làm thế nào, Thẩm Tử An nằm ở trên giường thậm chí ngay cả Tiểu Chính Thái đáng yêu và con chuột đều không muốn nghĩ tới. Cho đến buổi tối, đột nhiên Xảo nhi đi tới nói: "Thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia mời ngài tới, nói là hân chuẩn tạ sư yển (yển tiệc cảm tạ sư phụ) mời ngài tới dự."

"Tạ sư yển?" Thẩm Tử An không biết Tuần Lễ báỉ sư phó lúc nào nên hỏi.

"Tiểu thiếu gia nói, hân báỉ tiểu thư Đồng làm sư phụ dạy học, bởi vì chữ hân và chữ Đại thiếu gia hết sức giống nhau." Xảo nhi có chút kích động, nàng biết tiểu thư đồng đa tài, không nghĩ tới ngay cả tiểu thiếu gia cũng chuẩn bị lễ trọng báỉ sư, thật sự là cực kỳ hiếm thấy.

Thẩm Tử An vừa nghe phải ăn cơm cùng tiểu thư Đồng thì mặt liền bắt đầu nóng, nhưng không đi chẳng phải mình ở thế yếu. Đi thì đi, nói xong nắm quyền lớn tiếng nói: "Mặc quần áo cho ta, phải trang điểm thật xinh đẹp có nghe hay không."

Xảo nhi ngược lại không có suy nghĩ nhiều, cho là bởi vì là tạ sự yến cho nên mới phải ăn mặc trang trọng. Lại rất khó được Thẩm Tử An yêu cầu, cho nên nàng tận lực làm được tốt nhất. Chờ Thẩm Tử An mặc xong đứng ở trước gương nhìn, ngược lại cũng coi là tiểu mỹ nhân, chỉ là bộ dáng còn có chút non nớt. Nhìn niên kỷ (tuổi tác) của tiểu thư Đồng cũng hơn 20 tuổi rồi, rõ ràng hắc đây là muốn trâu già gặm cỏ non chứ sao. Không đúng, bình thường hắc đây là người vô cùng quy củ, tại sao đột nhiên lại vô lễ với thiếu phu nhân nàng đây? Chẳng lẽ thật sự là kim lòng không nổi. Điều này sao có thể!

Thẩm Tử An suy nghĩ lung tung, người đã đến Tiền viện.

Tạ sự yến quả nhiên dọn xong, chỉ là món ăn nóng còn chưa bưng lên bàn. Tuần Lễ cẩn thận đứng lên: "Mẫu thân, mời ngồi."

"Cái này không hợp quy củ lắm, sự phụ nên ngồi trên mới đúng." Thẩm Tử An khẽ mỉm cười, tự mình nhường lối.

Tiểu thư đồng vốn là muốn nhờ chuyện này gọi nàng ra ngoài hỏi tâm ý của nàng một chút, thế nhưng nữ nhân này lại cố ý chững diện, vẻ mặt cũng không có bất kỳ biến hóa nào. Chẳng lẽ bị nam nhân hôn môi nàng cũng không muốn làm gì sao? Hoặc là, nàng không dám? Hay là coi thường thân phận này của hắc đây? Tim của hắc đây cũng rối loạn, lại không biết lần này gọi nàng ra ngoài là đúng hay sai.

Mọi người đều có tâm sự riêng nên nhường một chút rồi cuộc vẫn phải ngồi xuống, Tuần Lễ đưa rượu lên mời Tiểu thư đồng, kêu một tiếng sự phụ.

"Ừ." Tiểu thư đồng đáp ứng một tiếng, đưa tay tiếp nhận rượu đưa tới uống một hơi cạn sạch. Hắc đây vốn không thích uống rượu, bởi vì cảm giác uống rượu sẽ hỏng việc. Chỉ là tình huống hiện tại, hắc đây cũng nghĩ uống say ngược lại tốt lắm.

Thẩm Tử An ở một bên nắm tay giả bộ trấn định, vừa làm cho Tuần Lễ rót rượu cho Tiểu thư đồng, tận lực làm dáng vẻ một thiếu phu nhân cần có. Sĩ diện bày ra như vậy, hẳn cũng sẽ không trở lại tìm nàng phiền phức một thiếu phu nhân đi!

Một bữa cơm món ăn tiếp đến, mọi người không nói mấy câu, cho dù nói cũng là cảm tạ, loại lời nói không cần này. Chờ sắc trời đã dần tối, Thẩm Tử An liền cười nói: "Lễ nhi tận hứng bồi sư phụ, nương mệt mỏi muốn đi nghỉ ngơi." Nguyên lai quy củ cũng là một loại vật tốt, lúc này dùng thật đúng là không sai.

Tiểu thư đồng đã có mấy phần men say, thấy Thẩm Tử An cứ đi như thế trong lòng càng thêm bức mình, lại liên tiếp uống thêm mấy chén mới thôi.

Bên này bởi vì xảy ra ngày hôm nay quá nhiều chuyện Thẩm Tử An muốn đi nghỉ ngơi sớm, mặc dù không ngủ được, nhưng cũng không muốn đi làm cái gì! Nàng sai Xảo nhi tắt đèn, sau đó cởi áo khoác, ngay cả áo ngực cũng cởi ra, chỉ mặc áo ngủ hai dây mình tự làm đi ngủ.

Cái này chỉ có nàng và Xảo nhi biết, bởi vì một thiếu phu nhân bị vứt bỏ, lấy đâu ra người ban đêm quấy nhiễu nàng. Cho nên, nơi này gần như là không cần sợ, cho dù mặc loại áo ngủ như vậy cũng sẽ không bị người nào ngoại trừ Xảo nhi nhìn thấy. Nhưng hôm nay là ngày tai nạn của nàng sao, ban ngày bị cường hôn, nàng càng nghĩ càng giận. Lăn qua lăn lại vẫn không thể ngủ được.

Lăn lộn lăn lộn, đột nhiên thấy bóng dáng của một người cao lớn đứng ở đầu giường. Chỉ liếc mắt một cái Thẩm Tử An đã nhận ra hẳn là tiểu thư Đồng, tiếng kêu thiếu chút nữa thoát ra bị nàng đè ở trong cổ họng.

"Người làm cái gì?" Nàng nhỏ giọng hỏi, chỉ sợ lúc này ồn ào lại dẫn đến nhiễu loạn lớn. Một thư đồng nửa đêm khuya xông vào trong phòng thiếu phu nhân, cho dù là trong sạch bị truyền đi chỉ sợ cũng biến dạng.

Mặc dù Thẩm Tử An còn chưa hiểu rõ cổ đại này, nhưng chuyện quan trọng như vậy nàng vẫn phải ghi nhớ.

"Ta. Không thích Đại Thiếu Gia." Tiểu thư đồng đi tới mới phát giác, không khỏi bắt đầu mắng mình quá xúc động rồi. Lại thấy Thẩm Tử An không có quát to mà giọng điệu nhẹ nhàng, vì vậy mặc danh kỳ diệu (không giải thích được) giải thích như vậy, sau đó xoay người muốn đi.

"Người rõ là. Có bệnh." Thẩm Tử An thở phào nhẹ nhõm, cầm một góc chăn cũng lỏng xuống.

Có lẽ do đêm nay bóng đêm rất đậm, Tiểu thư đồng mới vừa bước một cái chân ra thì khóe mắt liếc tới mảng da thịt trắng như tuyết trước ngực và bờ vai Thẩm Tử An, hẳn vốn do uống rượu mà toàn thân nóng lên, hơn nữa biết rõ người trong mộng trước mắt này còn là thê tử của mình, hai mắt đồng thời công kích còn một chút lý trí cũng bay mất đi.

Xoay người đi tới trước giường, lạnh lùng nói: "Tại sao mặc ít như vậy?"

Thẩm Tử An sợ hết hồn, lấy tay đẩy hẳn ra nói: "Ai cần người lo, tránh ra nếu không ta sẽ gọi người tới."

Tiểu thư đồng ngược lại không sợ, cười nói: "Tốt người gọi đi, đến lúc đó chúng ta bị bắt làm một đôi uyên ương đồng mệnh." Nói xong tiến đến gần, lại muốn thưởng thức cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Thẩm Tử An biết mục đích của hẳn vội vàng tránh ra, tuy nhiên nàng cảm thấy trên cổ ấm áp, đáng giận tiểu thư Đồng này thế nhưng lại đang hôn cổ của nàng, hơn nữa một đường hôn xuống phía dưới.

Bên trong áo ngủ này nàng hoàn toàn không mặc gì, hẳn lại tiếp tục hướng xuống một chút thì mình hoàn toàn bị thấy hết. Dựa vào ánh trăng tròn chiếu, còn không thu hết vào đáy mắt! Thẩm Tử An mặc dù không dám

kêu to, tuy nhiên nàng liễu mạng giãy giụa. Vóc người nàng thấp nhỏ lại có tính mèo, trong lúc giãy giụa còn cảm thấy nơi này tiểu thư Đồng nằm một chút, nơi khác lại bị hấn cắn.

Nhưng mà hấn mượn rượu, hoàn toàn bất chấp mạnh mẽ hôn lên người. Mũi người thấy mùi hơn ngọt ngào, thanh âm ưm đáng yêu cơ hồ làm cho hấn say mê.

Nhưng cũng không biết hai người lẫn lộn như thế nào, lẫn qua lẫn lại tiểu thư Đồng chỉ cảm giác bộ vị quan trọng của mình hung hăng bị đụng một cái. Hấn đau kêu một tiếng ngồi dậy, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa, nói: "Cái người nữ nhân này thế nào lại ngoan độc như thế." Nói còn chưa dứt lời hấn ngẩn ra, chân chính ngoan độc hình như là chính hấn. Bây giờ Thẩm Tử An cơ hồ là toàn bộ đều lỏa rồi, cho dù dùng hai tay khoanh trước ngực cũng khó giấu được cảnh xuân. Lại nhìn xuống, đôi chân thon dài đang bị mình đè ở phía dưới, nếu như không phải là bị đá một chút, chỉ sợ đã xong rồi.

"Người tốt cuộc muốn làm cái gì?" Thẩm Tử An cắn răng nói, thiếu chút nữa thiếu chút nữa, thật may là chân của mình giờ kịp .

"Chuyện này." Không phải cực kỳ rõ ràng sao, muốn người. Nhưng thấy đôi mắt nàng đỏ bừng, chính là không rơi xuống một giọt lệ, trong lòng mềm nhũn nói: "Thiếu phu nhân xem thường thư đồng sao?" Lấy lui làm tiến, đây là phương pháp tốt nhất, nếu không thật đúng là không giải thích được tình hình vừa nãy.

Bởi vì hấn cho là mình coi thường hấn, cho nên mới phải thừa dịp say rượu làm vậy sao? Thẩm Tử An là lý giải như vậy, lại không biết điều này cũng chính là hợp ý Tiểu thư đồng.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tỏ Tình Rõ Ràng

Editor: tan_hye

Thẩm Tử An rồi rầm, kéo chăn lúng túng nói: "Cũng không phải là. . . .
."

"Vậy tại sao người lạnh nhạt với ta như vậy?"

Cái này Thẩm Tử An rất oán hận, nói: "Người lạnh nhạt là người chứ, không đúng." Bây giờ là thời điểm giải thích không phải thời điểm gây gổ, vì vậy nói: "Ta. Thân phận của ta, là một quả phụ." Hẳn vốn là người ở thời đại này, dụng ý của những lời này phải hiểu càng rõ ràng hơn nàng chứ.

Trong lòng Tiểu thư đồng vô cùng hiểu, hiện tại rượu cũng tỉnh không sai biệt lắm, chỉ cảm thấy cái bộ dáng này của nàng thực sự rất ngon lành. Liền nói: "Thiếu phu nhân chẳng lẽ muốn thủ tiết cả đời cho Đại Thiếu Gia sao?"

"Ai sẽ thủ tiết cho một người chưa từng gặp mặt." Thẩm Tử An trực tiếp mở miệng nói lời trong lòng lại cảm giác không đúng, ho khan liên tục muốn che giấu đi, thấy Tiểu thư đồng lộ ra ánh mắt kinh ngạc, liền nói: "Chẳng qua là mượn địa vị nơi này để mẫu thân có thể qua ngày thật tốt, chờ qua mấy năm, bên kia mẫu thân ta có đệ đệ hoặc muội muội nàng có thêm chỗ dựa lúc đó ta ở lại chỗ này làm cái gì?"

"Người. Phải đi?" Tiểu thư đồng không ngờ nàng nghĩ như vậy, rõ ràng là tiểu thư khuê phòng, lại có loại ý nghĩ tốt như thế này. Chỉ là, nữ tử bình thường sẽ có tư tưởng như vậy ư, hẳn từ từ cảm thấy Thẩm Tử An cũng không giống như bên ngoài nói hoặc là chính mình thấy mặt ngoài đơn thuần như vậy.

Thẩm Tử An không muốn giải thích rõ ràng, vì vậy dứt khoát buông tha nói: "Đúng vậy Đúng vậy, ta muốn đi. Hơn nữa ta cũng không phải coi thường người, chẳng qua là cảm thấy giữa chúng ta còn không có hiểu biết lẫn nhau trình độ có thể đi chung với nhau, cho nên." Ai về nhà này, như thế coi như hết! Lòng của nàng đã rối loạn, từ nhỏ đến lớn còn chưa có bị một người đàn ông nào theo đuổi trần trụi như thế. Cho dù ở thời đại của mình, trực tiếp vào chủ đề như vậy cũng hiếm thấy.

"Như vậy, không cho ta ở lại sao?" Tiểu thư đồng ngược lại muốn thử một lần, ranh giới tốt cùng như thế nào mới có thể chạm tới vị thiếu phu nhân này. Nhưng lời nói của hã như vậy lại giống với Thẩm Tử An thường thấy trong phim ảnh trên TV, mặc dù chưa từng bị người khác nói như vậy, nhưng cũng là bị sét đánh, vì vậy nói: "Người cũng không phải là người nào của ta, hơn nữa ta cũng không thích người." Lời này đủ trực tiếp rồi chứ.

Tiểu thư đồng ngược lại chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ tỏ tình với nữ nhân, càng không nghĩ tới nữ nhân kia thậm chí ngay cả uyển chuyển cự tuyệt cũng sẽ không. Hã cảm giác lòng của mình hình như bị thứ gì quấy nhiễu, mặc dù rõ ràng là đang thử dò xét, nhưng vẫn là nhịn không được muốn làm thật. Hã đứng lên xoay người muốn đi, nhưng do dự một chút lại quay lại nói: "Thiếu phu nhân, ta sẽ không buông tha người."

Chỉ là một câu nói đơn giản, cổ tình Thẩm Tử An lại thích câu này. Một đêm vừa đầy ngã vừa tỏ tình với nàng không được, một câu nói này lại đúng lúc chộp tới điểm mềm mại của nàng, đúng vậy, từ trước đến nay nàng thích nhất chính là người yêu không buông tha.

Lần này nàng ngủ không được, chẳng lẽ mình thật đụng phải người yêu mình không buông tha? Chỉ là không gian không đúng thân phận không đúng, giữa hai người hình như không một cái gì đúng.

Hoàn hảo nàng là cú đêm, ban đêm không ngủ là thói quen. Thế nhưng ban ngày không ngủ, cũng không phải là thói quen. Kể từ khi Tiểu thư đồng nói như vậy quả nhiên hẳn làm được không buông tha! Chỉ cần hẳn dạy học cho Tuần Lễ Thư liên nghĩ lý do để cho hẳn (Tuần Lễ) gọi Thẩm Tử An ra ngoài.

Hẳn bình thường làm việc đều như thế, chỉ cần quyết định liền không buông tha, hơn nữa không cần biết bất luận là phương pháp nào, chỉ cần đạt được mục đích, thậm chí là lợi dụng nhược điểm lòng thương người. Nhược điểm của Thẩm Tử An hẳn biết rõ, không cách nào cừ tuyệt Tuần Lễ, hơn nữa ban ngày nàng có chút mơ mơ màng màng, rất dễ dàng chiếm tiện nghi.

Gần đây hẳn phát giác mình càng ngày càng kỳ quái, thế nhưng đối với chuyện chiếm tiện nghi nhỏ của Thẩm Tử An lại nhiệt tình như thế. Vô luận là có người hay không có người nào, hoặc là thời gian địa điểm nào, luôn muốn gặm cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sờ cặp mắt mê ly có chút giống như cặp mắt mèo của nàng.

Giống hôm nay, Thẩm Tử An cũng là ngủ thiếp đi ở bên cạnh. Nửa người dựa vào trên bàn, còn ngáy khò khò nhẹ nhàng giống y như mèo con. Mà lòng của Tiểu thư đồng cũng giống bị mèo gãi một cái, vô cùng nhột. Vì vậy nói: "Giấy Tuyên Thành này thật không tốt, như thế luyện chữ cũng không tốt, tiểu thiếu gia không bằng người tự mình ra ngoài lấy một chút."

"Loại chuyện như vậy bảo thư đồng của ta làm là tốt rồi."

"Tiểu thiếu gia không biết, những thứ kia đều là giấy Tuyên Thành thượng hạng là do trước kia Đại Thiếu Gia làm quan lấy được, nếu như là hạ nhân chỉ sợ không cách nào lấy được."

Tuần Lễ còn nhỏ, nghe hăn nói như vậy liền gật đầu nói: "Vậy ta đi." Sau đó ra cửa kéo theo thư đồng cũng đang uể oải ra khỏi Phong Trần Hiên.

Lại nói Tiểu thư đồng thấy hăn đi vội vàng đóng cửa lại, đột nhiên có tâm lý như đứa bé ăn trộm thức ăn, từ từ thận trọng đến gần Thẩm Tử An. Hăn đưa tay lên trên đầu Thẩm Tử An bắt đầu vuốt vuốt tóc nàng, Thẩm Tử An thế nhưng giật mình, chỉ là nàng chỉ là hơi mở mắt một chút, thấy bóng dáng quen thuộc không có cảm giác nguy hiểm lại ngủ tiếp.

Tiểu thư đồng giật giật khoe miệng, lòng cảnh giác của nàng cũng quá nhỏ đi!

Mèo là loại động vật tính cảnh giác ở bên ngoài hết sức lớn, cảm giác xung quanh mình không có gì nguy hiểm liền đặc biệt buông lỏng. Hiện tại cho dù hăn nhẹ nhàng hôn mặt của nàng, Thẩm Tử An cũng chỉ là đưa ra móng vuốt lau mấy cái, giấu mặt đi ngủ tiếp.

Động tác này nơi nào là người, rõ ràng là con mèo! Tiểu thư đồng buồn cười, nhưng càng muốn trêu đùa nàng. Đặt tay ở dưới nách của nàng nhẹ nhàng gãi, cho là ít nhất nàng sẽ không ngủ được. Ngờ đâu, Thẩm Tử An lại cảm thấy thoải mái, hướng cả người về phía hăn, sau đó khò khè tiếp tục ngủ.

Lần này đến lượt Tiểu thư đồng buồn bực, tay của hăn ở dưới nách nàng, ai ngờ Thẩm Tử An lại đột nhiên tiến lên, kết quả trực tiếp đè xuống bộ ngực bánh bao.

Tiểu thư đồng cảm giác tựa như trong nháy mắt trong trời đất chỉ còn lại tiếng tim đập của bọn họ, cách một hồi không khỏi than nhẹ, không ngờ mình lại khó khăn như vậy, không giải thích được thua trong tay một tiểu nha đầu như vậy. Đang suy nghĩ, lại nghe tiếng cửa bị người đẩy ra, một người lớn tiếng quát: "Người ở đây làm cái gì?"

Tiểu thư đồng theo bản năng buông tay của mình ra, thấy người tới không phải là người khác, chính là đệ đệ Tuần Vũ của mình. Không ngờ hăn vừa khỏi bệnh, liền tới đây, chỉ là một màn lúng túng lại bị hăn nhìn thấy rồi. Thẩm Tử An vốn thoải mái ngủ, nghe được một tiếng quát to cũng thức tỉnh, thấy chung quanh cũng không có chỗ không ổn, vì vậy mơ hồ hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Thấy Tuần Vũ hơi ngẩn ra, nói: "Bệnh của tiểu thúc đã tốt hơn sao?" Đang nói, đột nhiên thấy Tuần Vũ bước lên trực tiếp kéo Thẩm Tử An ra nói: "Nhanh tới đây, người này không thể tin tưởng."

"Tại sao?" Giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, không khí kỳ lạ như thế, hơn nữa tại sao Tiểu thư đồng nhìn chăm chăm tay của nàng, ánh mắt hết sức lạnh lẽo.

Cúi đầu, nguyên lai một cái tay mình bị Tuần Vũ nắm trong tay. Cái này. Nàng rút ra, nhưng không rút ra được. Tại sao đột nhiên có loại cảm giác bị lão công phát hiện gặp riêng người tình đây? Chỉ là chuyện không nên nháo lớn, hiện tại bên Tứ cô nương còn không có tin tức, nếu như tiếp tục nháo lớn, người xui xẻo chỉ có thể là nàng!

"Người." Tuần Vũ chỉ vào Tiểu thư đồng, ngón tay bị tức giận đến hơi trắng bệch run rẩy. Nhìn nét mặt Thẩm Tử An, nhất định nàng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, như vậy nhất định là Tiểu thư đồng có lòng riêng với đại tẩu! Cho nên, mới có thể làm ra loại chuyện đó .

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nước Cờ Cao

Editor: tan_hye

Tiểu thư đồng không nghĩ tới sự tình lại bị hấn đánh vỡ, nhưng là hấn rất nhanh định thần lại, nói: "Mới vừa chỉ là muốn phủ thêm y phục cho phu nhân, ai ngờ."

Tuần Vũ sao có thể dễ dàng tin tưởng, nói: "Nếu như."

"Nếu như loại chuyện như vậy bị người ngoài biết, vậy." Tiểu thư đồng khẽ hừ một tiếng, Tuần Vũ lập tức giật mình. Nhìn thiếu nữ vẫn còn mơ hồ, nếu như hấn nháo lớn chuyện này chỉ sợ cuối cùng người bị hại lại chỉ có một mình nàng.

Hấn cắn răng, thấy sống lưng đối phương thẳng tắp, một bộ dạng thoải mái, dường như người làm việc sai phải là hấn mới đúng. Không ngờ, Tiểu thư đồng đi theo đại ca nhiều năm như vậy, không chỉ học thức của hấn, ngay cả mưu kế và lòng gan dạ sáng suốt cũng học được mười phần mười.

Tuần Vũ hừ lạnh một tiếng nói: "Đại tẩu, xin ngài dời đi chuẩn bị cho ta chút trà bánh."

"Ừm!" Hả? Tại sao là nàng chuẩn bị, chỉ là ngáp một cái, chuẩn bị thì chuẩn bị, chỉ là phân phó người hầu làm là được rồi, cuộc sống của thiếu phu nhân này thật ra thì không tồi.

Thấy nàng đi ra ngoài, Tuần Vũ trực tiếp nói: "Người cho là mình có khả năng sẽ lấy được nàng sao?"

"Ha ha ha, nếu như thiếu phu nhân đồng ý, cho dù là đi khỏi nơi này thì có làm sao." Hắc lại chưa từng nghĩ mình có thể nói ra lời như vậy, chỉ là muốn thương tổn Tuần Vũ thì vẫn là nên nói, nếu không người đệ đệ này chỉ sợ sẽ không chết tâm.

Ai ngờ lúc đầu Tuần Vũ hồ đồ, sau lại là ngẩn ra, nói: "Thì ra chỉ là người đơn phương mà thôi."

Tiểu thư đồng không ngờ bị hắc bắt được sơ hở trong lời nói, nhưng cũng không hoảng hốt, nói: "Nhưng là thiếu phu nhân chính là đang độ thiếu nữ thanh xuân, bị nhốt ở trong nhà cao cửa rộng như vậy hắc là trong lòng tịch mịch."

Tuần Vũ bị bệnh mới khỏi, nghe nói như thế liền tức giận đến trên mặt đã nổi lên đỏ ửng khả nghi, lớn tiếng nói: "Đó lại là như thế nào, ta Tuần Vũ tuyệt đối sẽ không để cho đại tẩu theo người không mình bạch như vậy chạy ra ngoài."

"Người lại có thể thế nào?" Tim gan Tiểu thư đồng cũng không phải bằng sắt, hắc đã động lòng với tiểu thê tử, đừng nói người ngoài, chính là đệ đệ nhà mình cũng không thể nhượng bộ. Hắc vốn là người đã muốn thứ gì sẽ dùng hết mọi khả năng để lấy bằng được, cho nên liền nở một nụ cười lạnh lùng, hữu lực nhất nhanh chóng nhất công kích nhược điểm của hắc.

Không ngờ, hôm nay Tuần Vũ tới đây đã là nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Hơn nữa được muội muội ủng hộ mới dám lại tới nơi này, lý do là, cái thế giới này có tập tục xưa thúc thúc nạp chị dâu vào phòng, nhưng là những quy củ kết hôn đó đều là những phụ nữ nhà nghèo.

Nhưng đã có quy củ, chỉ cần hắc nghĩ tất cả biện pháp, có lẽ có thể làm được cũng không nhất định.

Nghe được Tiểu thư đồng nói như thế, hân cũng khẽ mỉm cười nói: "Tập tục thúc thúc thu tấu vào phòng từ xưa, điểm này người sẽ không không biết đi!"

"Người." lần đầu tiên hân biết người đệ đệ Tuần Vũ này khó chơi như thế, hơn nữa thế nhưng một lời trúng.. Cái tập tục này là có, hơn nữa bây giờ hân là nhi tử duy nhất của Tuần gia. Tuy nói là thứ xuất, nhưng chỉ cần công chúa nhận hân, như vậy liền danh chính ngôn thuận tiếp nhận Tuần phủ, đến lúc đó hân muốn làm cái gì cũng có thể.

Huống chi này Thẩm Tử An cũng không giống những quả phụ khác, nàng là ôm gà trống tiến vào cửa, bản thân vẫn còn là xử nữ. Nếu như thu nàng, cũng không coi là bôi nhọ gia phong. Hơn nữa, Tuần Vũ vô luận tướng mạo hay học thức, cái nào cũng đều là nhân tuyển tốt nhất, khó bảo đảm cái nha đầu kia không động lòng!

Hân càng nghĩ càng khẩn trương, thế nhưng nhất thời không có chủ ý.

"Chỉ sợ thiếu phu nhân sẽ không đồng ý!" Hân còn chưa bao giờ từng bị người khác đè ép chuyện gì, hiện tại hình như có thể chặn miệng Tuần Vũ, cũng chỉ có lý do này.

Quả nhiên Tuần Vũ trầm mặc, nói: "Ta tự nhiên sẽ không buông tha, cũng sẽ không cho người thực hiện được."

Trong lòng Tiểu thư đồng giật giật, quả nhiên là người một nhà, tính cách này thật giống nhau.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, Thẩm Tử An bưng trà bánh tới cắt đứt ám đấu giữa bọn họ. Nàng vừa mở cửa đi vào bên trong, ai ngờ lại quên mất còn có ngưỡng cửa, sơ ý một chút liền ngã nhào về phía trước.

Hai người đàn ông bên này sợ hết hồn, Tiểu thư đồng rất danh chính ngôn thuận trực tiếp ôm Thẩm Tử An vào trong ngực, mà trên đường Tuần

Vũ hơi hơi do dự, liền tiếp nhận mâm trà.

Thẩm Tử An nói tiếng cảm ơn, sau đó cười nói: "Trà không có bắn ra ngoài đi?" Thế nào cảm giác mặt của Nhị thiếu gia rất đen, có phải hay không làm hấn rồi.

"Không có." Tuần Vũ đáp xong lại nói: "Người là chủ tử, thế nào tự mình bưng trà đưa nước, những nô tài kia chạy đi nơi nào hết rồi?" Hấn để mâm trà xuống, không để lại dấu vết ngăn ở trước mặt Thẩm Tử An và Tiểu thư đồng quát hỏi.

Thấy Nhị thiếu gia tức giận, Thẩm Tử An sợ hết hồn, nói: "Vừa rồi thời điểm Xảo nhi nấu nước bị bỏng tay, cho nên ta đã bưng tới."

"Vậy sao, còn hai ma ma đâu?"

"Ah, họ ở phía sau cho Đại thiếu gia và Nhị phu nhân ăn." Thẩm Tử An bởi vì có chút khẩn trương cho nên nói ra lời nói bình thường đùa giỡn, Tuần Vũ suy nghĩ một chút mới hiểu rõ, nguyên lai Đại Thiếu Gia và Nhị phu nhân là hai con Gà. Vì vậy hì hì bật cười một tiếng, vốn là tâm tình bức mình thế nhưng bị quét sạch.

"Những việc về sau bảo các nàng làm là tốt rồi, nếu như mới vừa ngã xuống đụng bị thương thì làm thế nào?"

Thẩm Tử An chưa từng được người dịu dàng quan tâm như vậy, mặt đỏ lên, vội vàng khoát tay nói: "Không cần gấp gáp không cần gấp gáp. Những việc này ta có thể làm"

Bộ dạng khẩn trương như thế cũng rất đáng yêu, Tuần Vũ chỉ lo nhìn người yêu, thậm chí ngay cả áp suất chung quanh nhanh chóng giảm xuống cũng không có cảm giác. Đến lúc Thẩm Tử An ôm lấy hai cánh tay, nói: "Sao gian phòng có chút lạnh."

Tiểu thư đồng nói: "Nơi này không cho đốt lửa, cho nên là có chút lạnh lẽo. Thiếu phu nhân, không bằng mặc thêm y phục đi!" Nói xong cầm áo choàng lên muốn phủ thêm cho Thẩm Tử An. Nhưng Tuần Vũ lại nói: "Y phục của nô tài cũng muốn khoác lên trên người chủ tử sao? Đại tẩu người chính là trở về hậu viện đi, chốc nữa ta bảo Tuần Mai đến nói chuyện phiếm giải buồn với người, những khóa học này chờ trời lại tiếp tục học cũng không muộn."

"Như vậy." Nàng liếc Tiểu thư đồng một cái, rõ ràng là một người ngạo khí như vậy, bị Tuần Vũ gọi nô tài nô tài như vậy không biết. Ách, hình như hấn tức giận, nắm chặt tay như vậy!

"Đại tẩu trở về đi thôi, ta đưa người." Tuần Vũ đưa tay nhường lối, Thẩm Tử An không có biện pháp chỉ có thể cùng hấn và hai ma ma trở lại hậu viện. Sau đó, quả nhiên Tuần Mai cũng tới. Nói là tới học vẽ hoa với nàng, nhưng trong miệng vẫn luôn khen ca ca mình, tốt như thế nào, có tài học như thế nào.

Những thứ này Thẩm Tử An tất nhiên tin tưởng, chỉ là trong đầu lại chỉ nhớ đến ánh mắt của Tiểu thư đồng lúc nàng rời đi. Chờ mãi mới đến lúc sắc trời tối xuống Tuần Mai và Tuần Vũ đều đi hết, nàng ngay cả y phục cũng không khoác lên đã vội vàng chạy đến Tiền viện.

Nữ nhân đều là mềm lòng, huống chi Thẩm Tử An vốn cũng không phải loại người coi trọng cái gì nô tài cái gì chủ tử, nàng đối xử với nô tài cũng là bình đẳng giữa người với người với nhau, nếu như mới vừa ở trước mặt Tuần Vũ cậy mạnh cũng sẽ không được chỗ tốt gì. Nhưng nếu như thế yếu, hơn nữa giả bộ hết sức uất ức, như vậy.

Nhìn, nàng đã tới, hơn nữa hình như là vội vàng!

Nghe được âm thanh chân giẫm lên tuyết, trong lòng Tiểu thư đồng cảm thấy ấm áp, quả nhiên là dụng kế của mình làm nàng chú ý tới, mới vừa vẫn

còn đang sợ, nếu như nàng không đến thì sẽ làm thế nào?

Không đúng, tuyết. Bên ngoài tuyết rơi sao?

Tiểu thư đồng sợ hết hồn, thế nhưng mình không để ý bên ngoài tuyết rơi. Quan trọng là, nha đầu này thế nào đội tuyết chạy thẳng vào Tiền viện .

Hắn chạy ra ngoài mở cửa, thấy Thẩm Tử An mặc y phục vô cùng đơn bạc, ngay cả áo bông cũng không mặc thêm. Không chỉ như vậy, nàng còn xoa xoa đôi tay nhỏ bé đi vòng quanh ở trong sân tuyết, hình như đi mấy vòng, nhưng cũng không tiến vào.

Thấy nàng lạnh đến mặt đỏ bừng, Tiểu thư đồng thầm trách mình phát hiện muộn, vội đi ra nói: "Tại sao không vào?"

"Ta cho là người đã ngủ, trong phòng lại không thắp đèn." Đây là thói quen của người hiện đại, đến tối thì mở đèn, nếu như không có đèn sáng chính là ngủ.

Nhưng nàng quên mất, nơi này có thói quen đêm xuống thì cố gắng không đốt đèn.

"Vậy cũng không biết gõ cửa." Ngẫm lại cũng thấy không đúng, làm gì có nữ tử nửa đêm đi gõ cửa phòng nam nhân, đại khái hắn cũng gấp đến hồ đồ. Tiểu thư đồng xoay người nói: "Ta đi đốt đèn, người lại từ từ đi đi."

Thẩm Tử An không sợ tối, theo kịp nói: "Không phải là người nói buổi tối không cho thắp đèn sao?"

"Hiện tại ở Tiền viện không có người nào, tiểu thiếu gia cũng đã ngủ làm sao có người biết."

"Ah, người chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho dân chúng thấp đèn."

"Thiếu phu nhân dùng từ ngữ trái lại dùng rất tốt." Tiểu thư đồng thấp đèn, sau đó nói: "Không biết thiếu phu nhân tới tìm ta có chuyện gì?"

Hắn đây là biết rõ còn hỏi, tuy nhiên hắn vẫn muốn làm cho Thẩm Tử An nói ra. Nhưng không ngờ Thẩm Tử An tương đối thành thật, nói: "Ta không có mặc áo khoác, người cho ta mượn áo choàng khoác lên một chút."

Mặt Tiểu thư đồng rút rút, sau đó xoay người mang áo choàng ra, cũng tự mình khoác lên trên người của nàng. Cảm thấy trên lưng và trên tay nàng truyền tới lạnh lẽo, hắn liền hối hận mình không nên không nhìn thời tiết một chút loạn nghĩ kế. Nhẹ nhàng thở dài, đưa tay dùng áo choàng bao lấy nàng, sau đó đưa tay ôm nàng vào trong ngực.

Thẩm Tử An sợ hết hồn, vốn định giãy giụa, nhưng cảm thấy thân thể đối phương truyền đến hơi ấm, hết sức thoải mái. Hơn nữa cũng không có động tác kế tiếp, xem ra chỉ là muốn sưởi ấm giúp mình, nên vẫn không nhúc nhích nói: "Ta hiểu biết rõ lời của Nhị thiếu gia ngày hôm nay nhất định thương tổn tới người." Rõ ràng trong lòng thích một người không nên thích, còn bị chủ tử đâm trúng vết thương trong lòng, tư vị kia nhất định không dễ chịu.

"Mặc dù ta không thể chấp nhận người, nhưng là rất đồng tình với cảnh ngộ của người. Đừng nản chí, cũng đừng cảm giác mình có chỗ nào không đúng. Thích một người không sai, thân là nô tài cũng không sai. Mọi người đều là người, không phải đều là một cái lỗ mũi hai con mắt. Cho nên, lần sau chỉ cần thích một người cũng thích người là tốt rồi."

Tiểu thư đồng bị lời này thương tổn tới tâm, nàng đã rất rõ ràng đang nói, nàng không thích hắn.

"Vậy người thích ai, là Tuần Vũ sao?" Quýnh lên, ngay cả xưng hô Nhị thiếu gia hẳn cũng bỏ qua rồi.

"Mới không phải, ai ta cũng không rõ thích, cũng không thể thích."

"Người." Là vì mẫu thân nàng sao? Ngược lại là một nữ nhi hiếu thuận. Vì vậy ôm chặt hơn, nói: "Người cũng đã nói qua, thích một người không sai, ta chính là thích người rồi, mê luyện người. Về phần người có chấp nhận ta hay không, những thứ kia đều không quan trọng."

Ách. Đây là thâm tình tỏ tình cỡ nào, thế nhưng Thẩm Tử An cảm động càng thêm do dự một chút. Một nô tài thế nhưng vượt qua tầng ngăn cách ăn sâu vào tư tưởng kia mà nói ra với nàng là chủ tử như vậy, có thể thấy được trình độ nghiêm túc như thế nào! (là hiếu lắm, tuy là đối phương là rất nghiêm túc, bất quá người hiếu sai phương hướng rồi.)

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thư Đồng Tâm Sự

Editor: tan_hye

"Nhưng." Mình phải trở về thế giới cũ, mặc dù cơ thể bên kia đã chết, cũng không biết sẽ nhập vào cơ thể người nào. Nếu như nhập vào trên người của một người đàn ông, hoặc là trên người một lão cụ bà thì phải làm thế nào? Vậy chẳng phải là cả đời này không cách nào có được tình yêu sao?

Thẩm Tử An do dự, mày nhíu lại với nhau.

Tiểu thư đồng ôm thoải mái, không nỡ buông ra. Hai người cứ duy trì tư thế như vậy đứng khoảng chừng một canh giờ, sau thân thể cũng cứng ngắt, Thẩm Tử An mới giãy giụa nói: "Bây giờ ta đã thật ấm áp rồi, có thể buông ra sao?"

"Có thể." Tiểu thư đồng miễn cưỡng buông ra, sau đó thật muốn trực tiếp kéo người lên trên giường giải quyết. Đến lúc đó người là của hân, cũng không tin tiểu tử kia Tuần Vũ còn có thể có biện pháp gì đoạt đi?

"Ta vẫn nên trở về thôi!" Cảm thấy hai người đứng ở chỗ này, không khí trong gian phòng cũng có chút mập mờ.

"Chờ một chút." Tiểu thư đồng kéo nàng, nói: "Chỉ một lát thôi, chúng ta ngồi xuống uống ly trà."

Hắn nói chưa dứt lời, vừa nhắc tới Thẩm tử quả thật cảm thấy có chút khát, vì vậy gật đầu một cái ngồi xuống. Tiểu thư đồng rót trà, trước kia hắn rất tinh thông trà đạo, lần này dụng tâm hơn. Chỉ là, đối phương căn bản không hiểu những thứ này, ngay nhìn hắn bên này cũng không có.

Nếu là lúc trước, Tiểu thư đồng nhất định hoài nghi học thức của Thẩm Tử An. Nhưng mà bây giờ, thế nhưng hắn lại chỉ cảm thấy bộ dạng nàng quay đầu đi nhìn nơi khác rất đáng yêu. (Đây này, đây là trong mắt người tình hóa Tây Thi sao?)

Mới vừa cầm ly trà ở trong tay hắn ngược lại ngẩn ra, chính mình là thế nào? Trước kia ngay cả Hoàng đế muốn uống trà hắn ngâm cũng phải xem tâm tình của hắn tốt hoặc là lấy vật để đổi. Hôm nay lại vì một tiểu nha đầu pha trà, hơn nữa còn mở cờ trong bụng vui vui vẻ vẻ ước gì nàng thích lại ngâm thêm.

"Đây, người không có việc gì ngẩn người cái gì?" Thẩm Tử An phát hiện hắn bừng trà đứng ở trước bàn cũng không đặt xuống, vì vậy đưa tay quơ quơ trước mắt hắn, bày tỏ nhắc nhở.

Tiểu thư đồng quả nhiên sợ hết hồn, vội vàng đặt trà xuống, nói: "Không có gì."

Thẩm Tử An không có nghiến cứu với thưởng thức trà, chẳng qua là cảm thấy trà rất thơm mà thôi.

"Như thế nào?" Tiểu thư đồng hỏi xong lại muốn tát mình một bạt tai, như thế nào lại muốn cho nàng thích đây?

Thẩm Tử An gật đầu nói: "Rất tốt, lần sau người dạy cho ta ngâm đi."

Tiểu thư đồng cảm giác đóa hoa tươi trong lòng mình trong nháy mắt nở ra, nói: "Tốt!"

Cứ như vậy, Thẩm Tử An không chỉ uống được trà ngay cả Hoàng đế cũng rất khó uống, còn thuận tay học được trà kỹ người khác rất khó học được. Rốt cuộc vẫn phải trở về, Tiểu thư đồng lại đưa người đến hậu viện, sau đó thấy bóng lưng nàng biến mất mới chậm rãi đi trở về.

Kết quả phát hiện một người đang ở nơi đó uống bã trà, cũng không phải Chính Vũ thì là ai ?

"Làm phu nhân của người vẫn là rất hạnh phúc." Chính Vũ đặt trà xuống, rõ ràng mới vừa hắt nhìn bóng lưng hai người rời khỏi nên biết, quả nhiên hắt động lòng với nữ tử này.

"Chuyện làm được như thế nào?" Tiểu thư đồng động thủ, trực tiếp bưng trà đi.

Chính Vũ cũng không giận, nói: "Kế sách của người đã có hiệu quả, bọn họ tưởng người đã chết, bây giờ đã từ từ bí mật triệu hồi binh tướng vào trong kinh, chỉ chờ Hoàng đế xuất cung rồi."

"Như vậy thì chờ đến ngày đó, thuận lợi bắt giặc."

"Lẽ nhi có ổn không?"

"Rất tốt, để cho ta phải gánh chịu cái bạch danh (tiếng xấu không đúng) này thay hẳn nhiều năm như vậy, một khi trừ người không để cho hẳn lập tức mang người trở về cung đi." Nhất là ở trong mắt Thẩm Tử An, đứa bé này chính là chứng minh chỗ nhờ bản của hẳn. Hẳn không hy vọng vì vậy mà bị nàng ghét, cho nên chỉ muốn sau khi kết thúc chuyện này, đứa bé này cũng có thể trở lại vị trí chính xác.

"Người bây giờ, mục tiêu tựa hồ không phải toàn lực trợ giúp hẳn hoàn thành nghiệp lớn nữa!" Chính Vũ vậy mà ngoài ý muốn cười hỏi.

". Ta đồng ý hẳn tự nhiên có thể làm được."

"Được, điểm này ta và hẳn đều tin tưởng người." Chính Vũ đứng lên vỗ vỗ bờ vai của hẳn, sau đó lắc mình biến mất khỏi nơi này.

Cổ đại rất coi trọng ngày lễ tết, mặc dù cách lễ mừng năm mới vẫn còn sớm, mọi người đều đã bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị. Tối hôm qua lúc Thẩm Tử An ngủ thế nhưng nằm mơ thấy con mèo kia, thấy nàng cầm lá Phong trên tay, đảo mắt nhìn những máu kia đã chảy vào cơ thể nó, sau đó nó cười nói: "Mấy ngày nữa, ta có thể hóa thành chân thân. Người còn phải cố gắng nhiều hơn, máu con chuột cho ta." Vừa nói vừa ném lá Phong cho nàng.

Thẩm Tử An rất buồn bực canh giữ ở ngoài thư phòng, đột nhiên giống như có tâm linh tê thông, thế nhưng cửa mở ra. Tiểu thư đồng nói: "Thiếu phu nhân tại sao lại đứng ở bên ngoài, mau vào."

Ta không phải tới tìm người, ta là tới bắt con chuột. Trong lòng Thẩm Tử An kêu, nhưng bước chân lại đi theo hẳn đi vào. Thấy Tuần Lễ đang luyện chữ, mà Tiểu thư đồng giống như đang đọc sách.

Hai người chỉ mới tách ra lúc xế chiều, lúc này mới chỉ là hai giờ, Tiểu thư đồng lại cảm thấy giống như đã rất lâu không có thấy. Hẳn mời Thẩm Tử An ngồi xuống, sau đó liếc mắt nhìn Tuần Lễ cười nói: "Thiếu phu nhân nhất định là tới nghe dã sử, ta đọc cho người nghe." Sợ nàng đi, Tiểu thư đồng vội tìm một lý do để cho hai người xem ra cực kỳ quy củ một chút.

Vốn là trong lòng Thẩm Tử An không thẹn, chỉ là nhìn bộ dạng này của hẳn không khỏi cũng khẩn trương theo, giống như mình làm chuyện gì trái lương tâm, vì vậy gật đầu nói: "Ừ. Tốt!"

Kịch dã sử bắt đầu, Thẩm Tử An lắng nghe thế nhưng cảm thấy thanh âm Tiểu thư đồng rất êm tai, lại không đè nén giống trước như vậy. Tuần Lễ đột nhiên mở miệng nói: "Vì sao thanh âm của lão sư và phụ thân tương tự như vậy?"

Tiểu thư đồng ngẩn ra, thế nhưng mình quên mất ẩn giấu thanh âm, vì vậy cười nói: "Trước kia phụ thân người không nói qua với người sao, ta am hiểu nhất là bắt chước."

Những thứ này Tuần Lễ tự nhiên biết, cũng không phải từ trong miệng phụ thân mà là từ trong miệng người khác biết Tiểu thư đồng ngay cả thanh âm côn trùng kêu cũng có thể bắt chước. Nhưng vì sao hẳn phải dùng thanh âm của phụ thân để đọc cho mẫu thân, chẳng lẽ là không muốn nàng quên phụ thân sao? Suy nghĩ của đứa bé đơn thuần, cũng không hướng suy nghĩ đến nơi khác, ngược lại càng cảm kích Tiểu thư đồng.

Nhưng Thẩm Tử An có chút tức giận, rõ ràng là hẳn đã nói thích mình, tại sao còn bắt chước âm thanh nam nhân khác, đây coi là có ý gì. Nàng nghe không nổi nữa, trực tiếp đứng lên nói: "Ta có việc đi trước." Nói xong cũng không nhìn Tiểu thư đồng xoay người rời đi.

Trong lòng Tiểu thư đồng biết rõ nàng là tức giận, âm thầm tự giễu mấy câu, thấy Thẩm Tử An đi ra rất xa, mới dùng lý do đi nhà cầu đuổi theo.

Thẩm Tử An đi rất nhanh, khiến Tiểu thư đồng phải dùng khinh công mới đuổi kịp, nói: "Thiếu phu nhân tức giận sao?"

"Không có!"

Trên mặt rõ ràng viết hai chữ tức giận cũng không thừa nhận, hẳn cười nói: "Ta là đang thử thiếu phu nhân, xem người còn tưởng nhớ đến Đại Thiếu Gia hay không."

"Người có bệnh sao, ta là việc gì phải nhớ tới một người đã chết chưa từng gặp mặt."

"Nếu như. Nếu như người gặp qua Đại Thiếu Gia, có thể bởi vì hẳn tài mạo học thức mà thích hẳn hay không."

"Ai ta cũng không thích."

"Người tới!" Tiểu thư đồng trực tiếp kéo người lên lầu hai, sau đó lấy giấy bút ra vẽ lên.

Thẩm Tử An nói: "Người dẫn ta đến nơi này làm cái gì?"

"Tới gặp Đại Thiếu Gia." Tới gặp mình trước kia, không thể để cho nàng một chút ấn tượng cũng không có với mình, nếu không ngày nào đó hẳn khôi phục như cũ, ít nhất nàng có chuẩn bị một chút tâm tư.

"Gì? Người sẽ chiêu hồn sao?" Thẩm Tử An nhỏ giọng hỏi.

Tiểu thư đồng bật cười, nói: "Không biết." Hẳn vẽ vài nét bút đã vẽ xong hình người, sau đó mở tranh ra trước mắt cho Thẩm Tử An xem rồi nói: "Đây chính là Đại Thiếu Gia."

Thẩm Tử An nhìn lên mắt liền sang ngời, nam nhân như vậy không trách được Thẩm Nguyệt Đan lại nhớ mãi không quên. Dung mạo này còn tinh xảo hơn Nhị thiếu gia Tuần Vũ, chỉ là vẻ mặt quá lạnh nhạt, giống muốn cô lập chính mình.

"Như thế nào?" Tiểu thư đồng căng thẳng chờ đợi nàng đánh giá.

Dù sao kiếp trước Thẩm Tử An cũng đã nhìn rất nhiều tranh mỹ nam, cho nên phê bình nói: "Hơi thành thực chút so với Nhị thiếu gia, hơi chút khí chất, còn lại cũng không có gì."

Tiểu thư đồng im lặng, không phải hẳn tự luyện, tướng mạo của hẳn cũng coi là thượng đẳng, nếu không phải đã đính hôn, chỉ sợ đã dẫn tới tiểu thư mấy nhà tranh đoạt. Thế nhưng từ trong miệng của nàng thế nào liền thay đổi mùi vị, hẳn giật giật khóe miệng nói: "Thật sao?"

"Lại nói, người cũng đã chết rồi, chỉ có người mới ở trước mặt của ta nhắc đến hân."

"Đó là bởi vì ánh mắt của thiếu phu nhân không có nhìn ta...ta không biết trong lòng của người rốt cuộc nghĩ đến người nào." Những lời này rất chua, tuy nhiên nó là lời nói thật.

"Ta." Nam nhân trân trọng chờ nào, Thẩm Tử An có chút động lòng. Nàng không tin duyên phận là thứ rất dễ dàng đến tay, có lẽ cả đời một người chỉ có một lần như vậy, có nên nắm chặt hay không đây?

Tiểu thư đồng cũng rất chủ động, buông bức vẽ trong tay xuống ôm người vào trong ngực, sau đó chậm rãi nói: "Thiếu phu nhân, Tử An."

Tên, tên. Hân thế lại gọi tên! Tâm Thẩm Tử An liền lật rồi, bình thường chỉ gọi thiếu phu nhân, cho dù hân vô ý, nhưng là nàng cũng cảm thấy vị này tựa hồ như đang nhắc nhở thân phận của chính nàng. Nhưng là bây giờ hân lại gọi tên, không phải An nhi. Mà là Tử An. Giống như bằng hữu, lại giống như người thân!

Ở cái thế giới này Thẩm Tử An rất tịch mịch, thiếu chính là người thân và bạn bè. Lần này xem như, hình như lấy được toàn bộ lòng của nàng, thậm chí có chút say lòng, cũng không tiếp tục giãy giụa mặc cho hân ôm.

Chỉ là mới một lát, nàng liền rồi. Người ôm thì thành thành thật thật ôm, sao lại có cái tay từ hông dời lên trên, một cái tay khác lại dời xuống dưới! Tâm tình cảm động của Thẩm Tử An hoàn toàn không còn, cảm giác hân muốn quá giới hạn đột nhiên dựng thân thể lên, trực tiếp đánh cho Tiểu thư đồng một quyền nói: "Ngu ngốc." Thực phá hủy bầu không khí. Nói xong đi xuống lầu, không để ý tới hân.

Tiểu thư đồng dám nói mình hiểu trái tim tất cả mọi người, chỉ có nữ nhân này quá khó khăn. Rõ ràng không khí mới vừa không tệ, hân cho là mình có thể ra tay được, kết quả lại bị một quyền, con vẹt cũng bay mất.

Xem ra thật sự là lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, nếu muốn áp đảo thành công, mình phải cần cố gắng nhiều hơn.

Thời điểm đêm khuya yên tĩnh Tiểu thư đồng liền nhảy tới thư viện để tìm sách hôm nay tươi đẹp, không vì cái gì khác, vì ở trong đó tìm được biện pháp theo đuổi nữ nhân. Hôm nay, lại muốn học biện pháp như thế nào để trực tiếp mang nữ nhân lên giường.

Nhìn hai cuốn, đều là chút tình chàng ý thiếp, nam tử này chỉ là ném ánh mắt hoặc là cho một ám hiệu, hai người liền trực tiếp bò lên giường. Nhưng hẳn đã rất trực tiếp rồi, vẫn còn không có hiệu quả. Lại lắc đầu, tại sao mình lấy thê tử sao có thể so với những thứ □□ kia được, vẫn là tìm biện pháp khác đi!

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Phong Ba Năm Mới

Editor: tan_hye

Không ngờ lật qua lật lại lại làm cho hăn nghĩ ra một biện pháp, thuật □!

Thì ra là, loại chuyện như vậy không chỉ có thể dùng ở trên người nữ nhân, thậm chí là nam nhân cũng có thể. Hăn từ từ cởi áo của mình ra, trừ cái gương mặt này không thể đổi, nhưng thân thể này vẫn là nguyên trạng. Nếu để cho nàng nhìn, có lẽ sẽ có chút cảm tưởng đi!

Đây cũng là biện pháp trong không có biện pháp, chỉ có thể thử một lần.

Hăn khép sách lại, sau đó bắt đầu tính toán đi quyến rũ nữ nhân như thế nào.

Hăn vừa nghĩ vừa rối rắm, chính mình chưa từng đi làm chuyện lấy lòng người khác, thật sự là cảnh ngộ kỳ quái! Chỉ là, thậm chí ngay cả hối hận cũng không muốn suy nghĩ, đáy lòng còn có cảm giác hạnh phúc nho nhỏ, mình thật sự là điên rồi.

Xoa đầu, nếu muốn ngủ cũng không ngủ được.

Đảo mắt cũng đến năm mới, qua năm mới rất nhanh sẽ tới mùa xuân.

Tất cả mọi người bắt đầu bận rộn công việc, sáng sớm Thẩm Tử An đã bị Xảo nhi xách đi từ trên giường, sau đó thay đổi y phục, nghe nói muốn quét bụi. Công việc quét bụi này, thế nào lại ăn mặc thành như vậy. Xảo nhi

vừa dọn dẹp, vừa đáp lại: qua hôm nay thì không thể mặc y phục tươi đẹp nữa, lại phải một thân y phục màu trắng, giữ đạo hiếu cho Đại thiếu gia.

Được rồi! Thẩm Tử An ngược lại thích cái chuyện giữ đạo hiếu này, bởi vì cũng chỉ cần một cái áo tơ trắng, không cần ăn mặc trong trong ngoài ngoài như vậy.

Chỉ là ăn mặc như vậy, còn phải quét dọn bụi bẩn, đây không phải là chịu tội sao?

Vốn là nàng là không cần động thủ dọn dẹp, nhưng mà bởi vì Tuần Lễ đã đi gặp công chúa và Thượng Thư rồi. Bởi vì muốn ở lại hai ngày, cho nên cầm sách cũng nhiều, hai thô sử ma ma lại giúp mang sách qua. Như vậy, cả Phong Trần Hiên chỉ có ba người, nàng không thu thập thì nhiều gian phòng bẩn như vậy lúc nào mới có thể quét xong.

Vì vậy bao lấy tóc, nàng cầm chổi long quét bụi chung quanh. Xảo nhi phụ trách lầu dưới, nàng phụ trách trên lầu. Vừa đi lên đã thấy tiểu thư Đồng cũng ở đây, đang ngồi ở trên giường trúc bên cửa sổ, tư thế ưu nhã tựa hồ đang nghĩ cái gì.

Ngày bận rộn như vậy, hẳn lại vẫn có thể ngồi chơi giả người trầm tư.

"Này, chẳng lẽ người định để cho phòng vẽ tranh của đại thiếu gia người đầy tro bụi đón lễ mừng năm mới?" Nhẹ nhàng gõ mấy cái lên bàn, phát hiện thế nhưng không có chút bụi gì, có lẽ hẳn thường xuyên quét dọn nơi này!

"Tử An tới đây, nơi này ta đã quét dọn xong." Tiểu thư đồng xoay người lại, sau đó ngoắc ngoắc.

Thẩm Tử An thiếu chút nữa không đi lên, mới vừa vào trong hẳn đang nghiêng người cho nên không có phát hiện, nhưng mà bây giờ nhìn thấy lại không nhịn được rút rút khóe miệng rút rút cả người ngay cả ngón chân

cũng rút rút. Thật may người đàn ông này là chỉ có khuôn mặt bình thường, nếu như đẹp hơn một chút chút, lấy thân thể lại thêm động tác này, hẳn nhất định chính là yêu nghiệt sống lại!

Chỉ nhìn vạt áo hắn dần dần hiểu, một bên áo trượt ở dưới giường, bên kia như có như không khoác lên trước ngực của hắn, vừa đúng chặn lại hai nơi điểm đỏ. Mà những địa phương khác, cả cơ bụng kia cũng lộ hết ra không thể nghi ngờ.

Mặc dù Thẩm Tử An từng thấy qua, nhưng trạng thái nửa ẩn nửa hiện thật làm cho trong lòng người ngứa ngáy. Nàng quay đầu đi chỗ khác, nói: "Vậy ta đi quét dọn lâu dưới."

Tiểu thư đồng nhìn ra nàng ngượng ngùng, vì vậy đứng lên ngăn ở trước người của nàng. Thẩm Tử An nhìn thẳng, vừa hay nhìn thấy ngay trước hai điểm màu đỏ mắt hoảng, nàng hoảng đến lộn xộn. Vì vậy nói: "Tại sao không mặc y phục."

Tiểu thư đồng có rất tốt lấy cớ nói: "Mới vừa thời điểm quét dọn bị bắn."

Thẩm Tử An nói: "Vậy người cũng không cần quét dọn." Hắn nghĩ ngơi tốt, kia hắn cũng nên buông tha cho mình, địa phương nhỏ như vậy, nếu như nàng muốn đi thì người chịu thương thân thể là hắn. Mặc dù, là rất có lực hút. Nhưng là.

Nàng đang suy nghĩ, Tiểu thư đồng cũng đã bắt được tay nhỏ bé của Thẩm Tử An, nói: "Người biết vì sao sáng sớm ta đã thu thập sạch sẽ chỗ này hay không."

"Không biết." Hắn hỏi như vậy, làm sao nàng có thể không biết.

"Đương nhiên là muốn có thêm thời gian ở bên cạnh người, chỉ là một một lát." Nói xong nhẹ nhàng lôi kéo nàng đến bên cạnh giường, ngồi xuống.

Tâm Thâm Tử An loạn như ma, mắt càng thêm không biết nên nhìn về phía nào.

Tiểu thư đồng nhân thừa cơ hội này cởi khăn của nàng ra, sau đó cười nói: "Hôm nay người thật đáng yêu."

"Không phải buồn cười sao?" Thâm Tử An chỉ cảm giác bộ dáng chính mình buộc khăn như vậy nhất định rất buồn cười. Tiểu thư đồng nghe nàng nói như vậy cười, nói: "Tuyệt không buồn cười." Nói xong lại hôn ở trên trán nàng.

Thâm Tử An ngẩn ra, sau đó đưa tay đẩy hăn ra nói: "Không cần đột nhiên hôn ta." Ách, địa phương đây ra hình như có chút không đúng, nhẹ nhàng sờ sờ, sau đó nghe được một tiếng rên rỉ thoải mái nhàn nhạt!

Nàng xấu hổ rút lại móng vuốt trước ngực hăn nói: "Nhất thời lỡ tay, người đừng để ý."

Tiểu thư đồng thiếu chút nữa kích động áp đảo người, nhưng nhìn dáng vẻ nàng muốn tránh né liền kéo cánh tay nàng đang thu hồi tay đặt trở lại trước ngực mình nói: "Hôm nay nơi này thuộc về người."

Thâm Tử An đỏ mặt, tâm cũng nhảy. Nghe hăn trần trụi quyến rũ như vậy, mình nên làm cái gì?

Trước mắt, để một khối thịt béo thượng hạng, ăn vào có thể sẽ không tiêu hóa tốt, không ăn có thể sẽ thương tổn trái tim. Rồi rầm một lát, Thâm Tử An phát huy ý tưởng không ăn có thể sẽ bị mất, lại nhẹ nhàng bóp bóp ngực Tiểu thư đồng. Sau đó, rất xấu hổ, len lén nhìn phản ứng của hăn.

Tiểu thư đồng cứng rắn áp chế tâm tình của mình, nha đầu này là cố ý, một cái tay nhỏ xoa đông xoa tây một chút, sau đó lại không động. Nhưng là, nàng vuốt ve như vậy ngược lại hết sức thoải mái, hăn cắn răng, nhìn nàng thu tay lại thế nào.

Thẩm Tử An nhìn đến ánh mắt của hắn, nuốt nước miếng một cái, cho là nam nhân này vẫn là không nên tiếp tục sờ nữa thì tốt hơn. Vì vậy từ từ thu tay lại, nói: "Ta còn có chuyện."

"Tử An." Một thanh âm mê muội vang lên ở bên tai, Thẩm Tử An còn chưa hiểu rõ, người đã bị ngã vào trên giường.

Sau đó hai cái tay của người nam nhân kia chống tại hai bên trên đầu nàng, sau đó che môi của nàng, đầu tiên là nhẹ nhàng, sau đó lại là bú mút thật sâu, dò xét thử.

Mới đầu Thẩm Tử An không muốn, thế nhưng một lúc sau, cũng không biết là bởi vì thiếu hụt không khí nên không cung dưỡng đủ cho đại não, hay là bị nụ hôn của đối phương hấp dẫn. Nàng thế nhưng đành chỉ giãy thoát, mặc cho đối phương làm xằng làm bậy. Kế tiếp trong phòng, chỉ còn dư lại tiếng thở dốc thật thấp của hai người.

Gian kế của Tiểu thư đồng được như ý nhưng lại bất chấp vui mừng, một cái tay khác đặt ở bánh bao nhỏ của người nào đó đang tỉ mỉ vuốt ve. Đúng lúc ấy thì, một chân còn trên mặt đất đột nhiên đau nhói, hắn nâng người lên nhìn, thấy một con mèo đang ôm chân của hắn cắn mạnh.

Nhận ra, nó chính là con mèo Kỳ Kỳ bên cạnh Nhị phu nhân. Hắn vừa dùng lực, Kỳ Kỳ bay đi, trên không vẽ thành một đường thẳng rồi dừng lại.

Người phía trên đột nhiên ngừng động tác, bên này Thẩm Tử An đang tràn đầy kích tình cũng tỉnh táo lại, nàng lôi kéo y phục chính mình đã sắp thoát hết, sau đó nhìn con mèo một bên đang nghiêng răng, lại nam nhân bên cạnh xích lõa nửa người! Sau đó mặt đỏ thắm, nói: "Ta đi, các người từ từ tranh."

Tiểu thư đồng vừa định kéo nàng, nhưng con mèo kia đã nhảy dựng lên liên tục công kích hắn. Hắn ngược lại không để ý một con mèo, hắn để ý

hơn là lời nói thời điểm Thẩm Tử An chạy đi, đây là để cho hắc và con mèo này tranh cái gì?

Hắc đương nhiên là nghe không hiểu, nhưng Thẩm Tử An lại nghe hiểu, mới vừa Kỳ Kỳ cào hắc sau đó lại kêu to rõ ràng: "Không nên đụng muối muối của ta."

Vì vậy, ý của nàng là để cho hai sinh vật giống đực bọn họ tranh giành muối tử!

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Nhị Thiếu Gia La Cà

Editor: tan_hye

Thẩm Tử An nhân cơ hội cầm quần áo mặc xong, sau đó muốn tung tăng rời đi.

Tiểu thư đồng nói: "Đợi đã."

Chờ một chút mới là lạ, Thẩm Tử An cơ hồ là chạy đi xuống lầu, sau đó vừa sửa quần áo ngay ngắn trong phòng xong, thì nghe bên ngoài có ma ma kêu lên: "Thiếu phu nhân có ở đây không, Nhị thiếu gia hỏi người có chuyện gì cần giúp một tay không?"

Thẩm Tử An vốn sợ Tiểu thư đồng lại đến tìm, nhưng là nếu như có Nhị thiếu gia ở bên cạnh thì chính là một cái bóng đèn đặc biệt quý danh, hẳn muốn làm cái gì cũng không thể nào.

"Có." Thẩm Tử An vội vàng trả lời, chỉ sợ hẳn đi một chút chính mình lại đụng phải Tiểu thư đồng, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả năng lực để cho mình trấn định cũng không có.

Nàng lớn như vậy còn chưa có sợ gặp qua người nào, ngược lại Tiểu thư đồng là người thứ nhất.

Tuần Vũ thấy Thẩm Tử An đi ra, cười nói: "Bên kia của ta cũng không sai biệt lắm cho nên bảo các nàng tới giúp người, mới vừa nghe hạ nhân nói bên này của người không đủ người."

"Ừm, đa tạ nhị thúc." Thấm Tử An bởi vì mới vừa đã xảy ra chút chuyện nên mặt còn hơi hồng hồng, hô hấp còn có chút dồn dập. Nhưng những thứ này nhìn ở trong mắt Tuần Vũ, lại có một phen phong tình. Không khỏi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, từ lúc chào đời tới nay vẫn là lần đầu tiên hẳn có cái loại cảm giác này.

"Bên ngoài lạnh lẽo, đại tẩu không bằng tiến gian phòng đi!"

"Ừm!" Thấm Tử An gật đầu một cái sau đó đi vào phòng ngoài cùng Tuần Vũ, vừa ngồi xuống thì nghe thấy tiếng bước chân vang đến, tiếp thấy Tiểu thư đồng sai bước chân đi vào.

Thấm Tử An nhìn thấy hẳn mặt lại nóng lên, vội vàng xoay đầu sang một bên, coi như hoàn toàn chưa từng thấy người này.

Tiểu thư đồng ở trên lầu nghe được Tuần Vũ tới đây chính là một hồi lo lắng, thấy hẳn lại ở đơn độc một phòng với Thấm Tử An, hình như cố ý làm cho hai người không minh bạch, tiếp tục như vậy chỉ cần hẳn ở trước mặt công chúa hơi chút lực, như vậy Thấm Tử An rất có thể sẽ tái giá.

Nhưng là rất nhanh hẳn trấn định lại, nói: "Thì ra là Nhị thiếu gia cũng ở đây, đúng dịp, con mèo của Nhị phu nhân không biết làm sao lại chạy đến nơi này, hình như bị bệnh điên khùng gì đó, có xin ngài mang nó trở về trông giữ cẩn thận được không."

Tuần Vũ nhận lấy Kỳ Kỳ từ trong tay hẳn, thấy nó nhe răng với Tiểu thư đồng, còn kêu meo meo, hình như có thâm sâu đại hận gì đó, không biết sao. Càng dọa người hơn chính là, trên răng của nó còn dính tia máu. Vì vậy nói: "Nó cắn người bị thương?"

Tiểu thư đồng nói: "Thương tổn đến không sao cả, chỉ là từ trước đến giờ Nhị phu nhân đều yêu quý con mèo này, nếu như có chuyện gì xảy ra. . . ."

Tuần Vũ nghĩ cũng đúng, nhưng hắn mới vừa đứng lên muốn ôm Kỳ Kỳ trở về, lại có hai người không muốn. Một người chính là Thẩm Tử An, nàng vội vàng kêu lên: "Chờ một chút."

Hai là Kỳ Kỳ, nó ở trong ngực Tuần Vũ liều mạng giãy giụa, chỉ cần lại cào Tiểu thư đồng một cái.

Lần đầu tiên Tuần Vũ được Thẩm Tử An nhiệt liệt giữ lại như thế, trên mặt nóng lên nói: "Đại tẩu có thể có chuyện sao?"

"Ách. Ăn cơm rồi hãy đi!" Nàng thế nhưng thuận mồm nói lời nói khách sáo, chỉ là Tuần Vũ lại cảm giác hết sức hưởng thụ, vì vậy gật đầu cười nói: "Tốt!"

Tiểu thư đồng tức giận, nhìn chăm chăm Thẩm Tử An thật đánh mấy cái vào hông nữ nhân này mới hả giận. Nhưng mà hắn cũng không thả lỏng nói: "Nhị thiếu gia nếu muốn lưu lại ăn cơm trưa, vậy có cần ta đi thông báo phòng bếp làm thêm món ăn tối đây?"

Tuần Vũ ngẩn ra, nếu như bị phòng bếp biết chuyện này, chỉ sợ không biết sẽ truyền thành cái dạng gì. Chính hắn mặc dù đã quyết định không sợ, nhưng là bên Thẩm Tử An không thể để cho nàng bị áp lực trong nhà, nếu không nàng bị lời nói lạnh nhạt còn nghiêm trọng hơn mình nhiều. Từ nhỏ sinh ở trong gia đình như vậy tự nhiên tất cả hắn đều hiểu được. Vì vậy nói: "Này, không cần."

"Ta tự mình làm cho người ăn." Thẩm Tử An chỉ cảm thấy hiện tại để Tuần Vũ đi, như vậy Tiểu thư đồng nhất định sẽ được vui đùa tiên, không khỏi vội vàng muốn nắm chắc hắn cái phao cứu mạng này.

Tiểu thư đồng nắm chặt tay, tận lực đè nén khó chịu trong lòng nói: "Thiếu phu nhân có biết nơi này không thể đốt lửa sao?"

"Chỗ của Đại Thiếu Gia và Nhị phu nhân không phải có một phòng nhỏ cách xa sân sao? Ta đã bảo Xảo nhi chuẩn bị lò ở đó, vốn là nghĩ khi đói bụng thì dùng, không nghĩ tới bây giờ có chút công dụng rồi. Ta sẽ đi làm, nhị thúc ở chỗ này chờ một chút." Nói xong vội vàng chạy ra khỏi gian phòng, lưu lại ba sinh vật giống đực ở nơi này mắt to trừng mắt nhỏ.

Lò này đã từng dùng qua, thế nhưng gia vị nấu ăn lại không có cái gì. Nàng đến phòng bếp nhỏ liền hôn mê, vốn là không định làm món ăn gì, làm sao bây giờ?

Cho nên khi Tiểu thư đồng mượn cơ hội rời đi, sau đó đi tới phòng bếp nhỏ liền nhìn thấy Thẩm Tử An một người ngồi ở trước mặt gà trống và gà mái ngẩn người. Lòng hăn liền run lên, đi lên nói: "Sẽ không, muốn dùng Đại Thiếu Gia và Nhị phu nhân làm thành món ăn cho Nhị thiếu gia ăn đi!" Mình nói mình tại sao kỳ quái như thế.

Thẩm Tử An sợ hết hồn, đứng lên lui hai bước nói: "Mới không phải, ta là đang đợi Nhị phu nhân đẻ trứng."

Tiểu thư đồng thở dài, nói: "Người chờ."

Chỉ chốc lát sau, Thẩm Tử An thấy hăn ôm mấy quả trứng ra ngoài, sau đó cười nói: "Thì ra là người có gom lại, nhiều trứng như vậy có thể làm trứng chiên rồi."

Tiểu thư đồng thấy nàng rất cuộc cười, cũng thở phào nhẹ nhõm nói: "Ta sẽ đi phòng bếp bảo bọn họ thêm món ăn, chỉ nói là người thấy bọn ta làm công việc mệt mỏi nên thưởng xuống."

Thẩm Tử An ngẩn ra, nàng vốn cho là hăn sẽ tức giận, nhưng không nghĩ còn vòng vo ý niệm giúp mình giải quyết khó khăn, cảm động nói: "Cám ơn người!"

Tiểu thư đồng cúi đầu nói: "Ta chỉ là không muốn làm khó người."
." Sau đó yên lặng xoay người muốn đi.

Trong lòng Thẩm Tử An mềm nhũn, nói: "Thật ra thì. Thật ra thì người rất tốt, chỉ là hiện tại ta." Không cách nào biết được tâm ý của mình mà thôi.

"Ta vốn là không xứng với thiếu phu nhân, là thư đồng suy nghĩ nhiều." Một đường tiếp xuống, cũng là theo ý nghĩ của mình. Nàng bởi vì thương hại hắn, lại cảm thấy tình cảm của hắn sâu sắc, trong lòng nhất định sẽ nhận thấy. Quả nhiên, Thẩm Tử An xoa xoa tay nói: "Vậy, thật xin lỗi. Chuyện ngày hôm nay, coi như. Chưa từng xảy ra. Về sau, chúng ta vẫn giống như trước kia."

Coi như chưa từng xảy ra? Trong lòng Tiểu thư đồng cười lạnh, hắn cũng không cho là như thế.

Cứ như vậy, Nhị thiếu gia có tin tức đồ ăn, Thẩm Tử An cũng chỉ làm một món ăn, chính là trứng chiên. Bởi vì khoe tài hơi kém, mới bưng lên Nhị thiếu gia liền nhận ra nói: "Đây là chị dâu làm sao?"

O(∩ □ ∪)o

"Phải Cũng không biết hương vị thế nào, thật ra thì ta không am hiểu nấu ăn."

"Không sao, ta chỉ sợ món ăn đệ nhất Thượng Thư Phủ thượng cũng là món ăn của tấu tử người làm." Tuần Vũ nói xong ăn một miếng, mùi vị không tốt lắm, nhưng lại cảm thấy so với kia một bàn món ăn kia hương vị ngọt ngào ngon miệng hơn nhiều.

Một bên tay Tiểu thư đồng khách khách vang lên, nhìn Tuần Vũ ăn xong hài lòng mang theo người của hắn đi. Hắn nhin lại nhin, rốt cuộc ở buổi chiều thời điểm không có người nào lên vào trong phòng của Thẩm Tử An.

Thẩm Tử An không hề có thói quen khóa cửa, bởi vì trên căn bản buổi chiều nàng rất cảnh giác. Mắt thấy có người đi vào, biết rõ là Tiểu thư đồng, nàng vội vã mặc thêm y phục nói: "Người tới làm cái gì?"

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chuẩn Bị Năm Mới

Editor: tan_hye

Tiểu thư đồng đặt ba quả trứng lên bàn, sau đó nói: "Tử An có thể cũng làm một bàn món ăn cho ta hay không."

"Người là tiểu hài tử sao?" Thẩm Tử An giật giật khóe miệng, trong lời nói của hắn rõ ràng có ghen tuông, có thể chua chết người.

Tiểu thư đồng cũng cảm thấy gần đây hành động của mình khác thường, ở chuyện khác thì cũng không thấy có cái gì đặc biệt, chỉ là lúc đối mặt với Thẩm Tử An thì lại ngoài ý muốn làm chút chuyện khác thường. Tỷ như, hắn nhìn nhị đệ ăn món ăn Thẩm Tử An làm, đây rõ ràng không phải là cái gì sơn hào hải vị, nhưng hắn chính là cũng muốn nếm thử.

Thẩm Tử An thấy hắn không đi, nên nói: "VẬY, không có gia vị."

"Ta đều mang đến." Tiểu thư đồng đặt từng kiện đông tây đặt lên lên bàn, sau đó ở trên chậu than nóng nói: "Ta nhớ lần trước người dùng cái này sắc thuốc cho ta."

"Người không phải là không muốn để cho người khác biết sao." Hai người ngồi xuống bên cạnh chậu than, vừa mở nồi ra vừa nói chuyện phiếm, mỗi người lại cảm thấy có chút ít cảm giác thỏa mãn.

Từ khi Thẩm Tử An đi tới cái thế giới này tới nay còn không có vào buổi tối bình tĩnh nói chuyện phiếm với người khác như vậy, nàng vừa bỏ

trứng gà vào trong nồi vừa nói: "Trước kia, mẹ. Là nướng buổi sáng cũng sẽ làm trứng chiên cho ta, bởi vì đơn giản."

"Rất bận sao?"

"Ừ, mặc dù cũng không biết rốt cuộc bận rộn cái gì."

"Nhớ nhà?"

Thẩm Tử An dừng tay lại, nàng quả thật nhớ nhà, chỉ là vẫn không có ở trong lòng thừa nhận, cũng không có ai hỏi nàng. Hiện tại đột nhiên bị hỏi, trong con mắt chợt nổi lên một tầng sương.

Không được khóc! Nàng hít một hơi, cười nói: "Tốt lắm."

"Hình như trứng gà vẫn chưa chín."

"Trứng gà phải tám phần chín ăn mới ngon."

"Nhưng nó còn chưa có chín !"

"Chưa chín người cũng ăn đi."

"Cái người nữ nhân này thật không phân rõ phải trái."

"Ta lại không nói qua ta rất phân rõ phải trái."

Kết quả, Tiểu thư đồng chỉ lo ầm ĩ với nàng, cũng không ném ra trứng là cái tư vị gì. Nhưng là tâm tình Thẩm Tử An lại tốt hơn nhiều.

Năm trước chuẩn bị rất nhiều, thời điểm Thẩm Tử An ở hiện đại cũng không háo hức lắm, đến nơi này càng phải như vậy. Nói thí dụ như, mỗi ngày sáng sớm, Tuần Lễ liền tới thảnh thơi.

Nàng vốn là rất mệt, trước kia là bắt con chuột, nhưng bây giờ có chút giống như đang yêu trộm.

Tiểu thư đồng an phận hơn nhiều, chỉ là ở buổi chiều tìm nàng nói chuyện một lát, sau đó tự động đi ra ngoài.

Người này chuyển đổi tính tình sao? Thế nào đột nhiên trở nên cấm dục như vậy!

Mặc dù kỳ quái, chỉ là cũng cho là hãn như vậy rất có cảm giác thân thiết.

Thẩm Tử An người này cực kỳ dễ dàng ở lâu sinh tình, vì vậy từ từ cũng có cảm giác với hãn.

Đồng nhất không quan trọng, trong mắt một tiểu thiếu gia nào đấy quan hệ của hai người cũng rất vi diệu (không hiểu được).

Ngày hôm đó, Thẩm Tử An đang dựa vào trong thư phòng ngủ gật, Tiểu thư đồng liền khoác lên cho nàng một bộ y phục miễn cho bị cảm lạnh. Tuần Lễ nhìn vào mắt, nhưng là cũng không nói được cái gì. Thẩm Tử An mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy y phục khoác trên người cười nói: "Cảm tạ." Tiếp theo sau đó ngủ.

Nếu như nàng nói cảm ơn với một người hầu thật cũng không quan trọng hơn, nhưng nàng tùy ý như vậy lại giống như bằng hữu quen thuộc nói hai chữ cảm tạ. Tuần Lễ cau mày, nói: "Lão sư, xin hỏi chỗ này là viết như thế nào." Thấy Tiểu thư đồng nhìn chăm chăm dung nhan mẫu thân ngủ không dời, hãn liền viện cớ tới hỏi.

Tiểu thư đồng thông minh bậc nào, chỉ là nhìn ánh mắt của hãn cũng đã hiểu tám chín phần, vì vậy đi tới ngồi xuống nói: "Nơi nào?"

Tuần Lễ cũng không có giờ chữ lên hỏi, chỉ là nói: "Mẫu thân cũng là khổ cực, về sau lúc ta viết chữ vẫn là không cần nàng đến thì hơn."

Tiểu thư đồng giật giật khóe miệng, đứa nhỏ này quả nhiên nhạy cảm như phụ thân hă, chỉ là mấy ngày nay cũng đã nhìn ra giữa bọn họ có chuyện rồi. (người giống con ruồi nhìn người ta chăm chăm giống như miếng thịt, hă có thể không nhìn ra được sao!)

"Nếu tiểu thiếu gia đã nói như thế, vậy ngày mai không cần gọi phu nhân tới. Chỉ là, mỗi ngày ở trong phòng suy nghĩ. Ta cảm thấy nàng gần đây, chỉ sợ là nhớ nhà."

"Hả?"

"Hình như nàng coi nô tài thành đại ca nhà mẹ đẻ."

"Thật sao?" Vậy cũng có chút an ủi, chẳng lẽ là mình suy nghĩ nhiều sao?

Dù sao cũng là tiểu hài tử, vừa nghĩ Tuần Lễ lại cảm thấy Tiểu thư đồng thì ra là chỉ là đang an ủi mẫu thân, vì vậy nói: "Vậy vẫn nên để mẫu thân đến đây đi, dù sao ở một mình càng thêm nhớ nhà."

"Chuyện này."

"Tự ta sẽ nói."

Trong lòng Tiểu thư đồng cười lạnh, phụ thân của người còn không dám trêu chọc ta, huống chi cái loại người nhỏ tuổi như người. Chỉ là đứa nhỏ cũng là trưởng thành sớm, thế nhưng hiểu được lấy cớ để giữ chân mình. Hơn nữa, hă đã biết bảo vệ mình như thế nào. Ngày sau, tất nhiên sẽ có sự nghiệp lớn đi!

Bên này Thẩm Tử An mơ mơ màng màng ngủ , nói: "Hai ngày nữa chính là mùa xuân."

Tiểu thư đồng cười nói: "Người muốn làm cái gì?"

"Ăn sủi cỏ, dán câu đối xuân."

"Mẫu thân, bởi vì năm nay không giống, cho nên này câu đối xuân phải ba năm sau mới có thể dán. Về phần sủi cỏ, hằng năm ta phải đi chỗ của đại phu nhân." Càng nói xong âm thanh của hắn càng nhỏ, mới vừa nghe được lời nói Tiểu thư đồng biết mẫu thân nhớ nhà, nhưng ngày lễ hắn lại không có ở đây. Tuy nói người nương này có chút sai sót, nhưng dù sao cũng tốt với mình, không giống những người khác chỉ là không biết là có tâm tư gì với hắn.

Thẩm Tử An tự nhiên nhìn ra ý tứ của hắn, nói: "Không phải chỉ là không thể dán câu đối xuân sao, không sao."

"Vậy chúng ta có thể dùng giấy trắng dán, không phải là mảnh giấy lớn màu sắc sặc sỡ thì cũng không sao." Tiểu thư đồng cảm thấy ý định của hai cái đứa bé này đều rất đơn thuần, vì vậy cười nói.

"Đáng tiếc, chữ của ta." Thẩm Tử An biết mình chữ không có bản lĩnh.

"Ta cũng chưa luyện thành." Tuần Lễ đỏ bừng mặt nói.

"Để ta viết cho." Tiểu thư đồng sáng khoái nói.

Ba người đang nói cười, thì nghe Xảo nhi nói: "Tiểu thiếu gia, quản gia mời ngài qua, nói là mua pháo hoa tới đây. Nhưng là trong nhà không cho tốt, cho nên quản gia hỏi người có muốn lấy một chút chơi không."

Dù sao cũng là tính tình trẻ con, Tuần Lễ liếc mắt nhìn Thẩm Tử An, ý là hỏi ý kiến nàng. Thẩm Tử An thấy mặt hắn khát vọng, nên nói: "Mau đi đi, lấy thêm chút trở lại." Minh cũng đi theo chơi.

Tiểu thư đồng lại đoán được tâm tư của nàng, nói: "Người cũng muốn chơi sao?"

Ách.

Thẩm Tử An gãi gãi cái ót, nói: "Nghĩ đến, nơi này không được đốt lửa."

"Người có thể đến chỗ phòng bếp nhỏ chơi." Trong lòng Tiểu thư đồng điền cuồng vò đầu, nàng cũng không phải là tiểu hài tử, tại sao mình lại muốn cứng chiều như vậy.

"Cám ơn!" Trước kia Thẩm Tử An cũng là thích chơi pháo hoa, nữ hài khác không dám phóng, chỉ có mình nàng ngay cả ngàn kim cũng dám đốt. Trong nhà ngày tết phóng pháo hoa, đều là do nàng phóng.

Không ngờ ở thế giới khác, nàng còn có thể bắn pháo hoa, đây không thể không nói là một kỳ tích.

"Đang suy nghĩ gì?" Tiểu thư đồng vô cùng không thích nàng mắt nhìn phương xa, tựa hồ vĩnh viễn hẩn cũng không thể thấy được địa phương giống như vậy, vì vậy cắt đứt suy nghĩ của nàng nói.

"Nghĩ, nương bây giờ đang làm cái gì?"

"Muốn biết?"

Thẩm Tử An cảm thấy hình như trong mắt Tiểu thư đồng chớp động đặc biệt sáng, trong nội tâm khẽ động nói: "Người biết tin tức của nương ta sao?"

"Biết."

"Nói mau, nàng như thế nào?" Thẩm Tử An cười hỏi.

Nhưng là đối với phương cũng không như ý của nàng, cũng cười nói: "Chỉ cần người chịu hôn ta, ta sẽ nói cho người biết."

Thẩm Tử An rất thận trọng, nguyên tưởng rằng hẳn là dối tính, không nghĩ tới lại càng nghiêm trọng hơn!

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Bị Áp Đảo Hay Áp Đảo Trở Lại

Editor: tan_hye

Tiểu thư đồng nhìn dáng vẻ khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng nàng nuốt nước miếng một cái, vội đè nén kích động trong lòng xuống, nói: "Nghe người ta nói, Tứ phu nhân sống rất tốt, mấy ngày trước." Nói được một nửa hắt lại nhớ trước kia Thẩm Tử An nói, nếu Tứ phu nhân có nơi dựa vào rất có thể nàng sẽ rời đi. Nghĩ đến nàng sẽ rời đi, nội tâm lập tức đau nhức giống như bị khoét một lỗ. Hít vào một hơi, cười cười đối đề tài nói: "Nghe nói, phụ thân người hầu như vẫn luôn ở lại chỗ của nương người." Lời còn lại cũng không cần phải nói tiếp nữa, nàng hắt hiu rõ.

Thôi, làm hại nàng mừng hụt, cho là nương có thai. Cái này cũng là do phụ thân không có lực, cũng đã ngủ lại rất nhiều ngày rồi, mà bụng nương vẫn chưa có tin tức gì. Thở dài, xem ra mình vẫn phải tiếp tục nhẫn.

Trong lòng Tiểu thư đồng rút rút, xem ra mình vẫn chưa tiến được vào lòng của nàng. Từ trong ánh mắt của nàng có thể nhìn ra được!

"Tử An. Ta." Chính hắt cũng không biết phát cái thần kinh gì, ngẩng đầu ôn nhu vén tóc trên trán nàng vuốt vuốt, sau đó chỉ cười.

Nàng đã sớm rõ ràng Tiểu thư đồng tâm tư tỉ mỉ, chỉ là không ngờ hắt ngay cả nội tâm người khác hắt cũng có thể hiểu rõ, không khỏi âm thầm tự trách.

"Chúng ta không thể nào." Mặc dù lời này rất đả kích người, nhưng Thẩm Tử An vẫn muốn nói.

Toàn thân Tiểu thư đồng chấn động, thế nhưng sau đó lại không có nổi giận, chỉ là cười khổ nói: "Thì ra là ta cố gắng như thế vẫn không thể đi vào trong lòng của người." Nói xong xoay người, từ từ rời đi.

Bóng dáng của hân hết sức cô đơn, trong lòng Thẩm Tử An thế nhưng hơi đau xót. Nhất là hai ngày nay, Tiểu thư đồng trốn tránh không gặp nàng, điều này làm cho nàng càng ngày càng lo lắng.

Buổi tối năm mơ, gặp được Miêu nhi đó.

Nàng thế nhưng giống đứa ngốc mở miệng hỏi: "Nếu như ta không trở về, có được không?"

Miêu nhi cười nói: "Có thể có thể, nếu như người không muốn trở về ta còn tiết kiệm được mấy trăm năm công lực, có cái gì không thể."

Thẩm Tử An giật giật khóe miệng nói: "Hẹp hòi."

Miêu nhi nói: "Thế nào, vì nam nhân sao? Thật ra thì ta có thể cảm nhận mùi vị đối phương từ trên người người. Chắc chắn là một nam nhân chừng chạc, tâm tư cẩn thận, rất dễ dàng bị thương, cho nên."

"Hân, thật rất dễ dàng bị thương sao?"

"Đúng vậy." Miêu nhi ra sức mà gật đầu, chỉ hy vọng có thể làm cho Thẩm Tử An tìm được lý do để lưu lại. Thậm chí ngay cả có thể khôi phục lại chân thân, cũng không nói.

Từ lúc Thẩm Tử An nghe xong cho đến lúc tỉnh dậy trong đầu vẫn là những lời này, nhin đến đêm thấy Xảo nhi đã ngủ, không chút nghĩ ngợi đã chạy thẳng từ gian phòng của mình đến Tiền viện.

Nơi đó như cũ vẫn không đốt đèn, cũng không biết hắc đang làm cái gì?

Nhăn nhó hồi lâu, Thẩm Tử An vẫn quyết định đi vào. Một nữ nhân hiện đại sao để ý những thứ này, trước kia ngay cả chỗ ở của nam binh (người lính là nam) nàng còn dám xông vào!

Đưa tay gõ cửa không thấy động tĩnh gì, không có ở đây sao? Trực tiếp đá văng cửa ra, lại thấy hắc mềm nhũn nằm ở trên bàn, bên cạnh còn mấy hũ rượu. Ánh mắt nàng rất tốt, cho nên này tất cả đều thu vào trong mắt.

Đây là, mượn rượu giải sầu sao?

Hắc cũng sẽ như vậy?

Một nam nhân tính tình mạnh mẽ, đa nghi cũng sẽ mượn rượu giải sầu! Thẩm Tử An cũng không biết nên đau lòng hay nên thở dài. Nàng đá bầu rượu bên phải ra, sau đó kéo hắc, hơn nửa đêm nằm ở đây nhất định sẽ cảm lạnh.

Chỉ là, một nữ nhân nâng một nam nhân thì vô cùng tốn sức, cũng may người đàn ông này hình như vẫn còn một chút ý thức, thế nhưng mượn lực của nàng đứng lên, nếu không Thẩm Tử An hoài nghi cho dù mình dùng hết sức cũng không thể đưa người đến phòng ngủ được.

Lỗi tai Thẩm Tử An rất tốt, nghe được từ trong miệng hắc vừa đi vừa gọi thầm: "Tử An."

"Aiz, ta đang ở đây."

Hình như Tiểu thư đồng nghe được, nói: "Tử An, khi nào người mới có thể nhìn đến ta?"

"Hiện tại đã thấy được, toàn thân cao thấp đều nhìn được. A. A. Người đừng đột nhiên giãy giụa, thiếu chút nữa đụng vào giường

rồi." Một tay Thẩm Tử An vịn vào giường, một tay đỡ người lên trên giường.

Nhưng Tiểu thư đồng lại không chịu buông ra, kết quả Thẩm Tử An cũng trực tiếp bị kéo lên, hơn nữa còn là tư thế nằm sấp ở trên ngực Tiểu thư đồng.

Bị hơi thở ấm áp làm cho toàn thân run lên, theo bản năng Tiểu thư đồng liền đè người xuống dưới thân.

Bây giờ hẳn không giống có ý thức giống như bình thường, Thẩm Tử An nhớ lại những lần bị áp đảo, lần này nhất định không trốn được rồi.

Kỳ quái là nàng lại không có sợ, chỉ là có chút khẩn trương muốn đẩy người ra.

Hiện tại Tiểu thư đồng nào còn lo lắng chuyện gì, ngay cả quần áo cũng không cởi mà xé ra. Xé của Thẩm Tử An trước, rồi mới xé của mình, sau đó cúi người xuống hôn mãnh liệt.

Thẩm Tử An chỉ là giãy giụa, cũng không thể gọi người, nên tùy ý hẳn hôn. Hôn đến nỗi nàng cũng choáng váng, thì cũng buông lỏng cảnh giới cuối cùng. Trong đầu nghĩ, dù sao thân thể cũng sẽ bị vứt bỏ, như vậy thì để cho hẳn được như ý muốn thôi.

Chỉ là có đau hay không? Nàng kẹp chặt hai chân, theo bản năng lui thân thể về phía sau một chút.

Nhưng rất nhanh chân của nàng bị giữ chặt, cả người bị ôm trở lại. Tiểu thư đồng hơi ngẩng mặt lên, trong mắt chớp động ánh sáng □, đột nhiên cúi đầu, Thẩm Tử An bị hẳn kích thích vào bụng đến muốn hét to, nhưng lại chỉ phát ra một tiếng rên rỉ nho nhỏ.

Ách. Thấm Tử An tự che miệng chính mình, âm thanh này thật sự có chút hấp dẫn, còn chưa phải ở tái phát ra.

Nhưng mà, không nhìn được.

Đang rối rắm thì Tiểu thư đồng bên kia đã công hãm tất cả hệ thống phòng ngự của nàng chuẩn bị tiến công vào khung thành rồi. Thấm Tử An không biết dây thần kinh nào của mình bị làm sao nữa, thế nhưng rơi xuống hai giọt nước mắt.

Lách tách. Rơi vào trong lòng bàn tay của Tiểu thư đồng.

Cả người hăn run lên, ngẩng đầu nhìn Thấm Tử An, sau đó thở dài nói: "Nếu người không thích như vậy thì ta sẽ không làm." Nói xong ôm lấy nàng nói: "Ta chỉ là không muốn cho người rời đi mà thôi, loại chuyện như vậy ta vốn định vào thời điểm chúng ta chính thức thành thân mới làm."

Thì ra là, mấy ngày nay hăn bỗng suy nghĩ thông suốt, muốn quý trọng nàng chứ không phải là chỉ lấy được thân thể của nàng. Nhưng lại nghĩ nếu không làm thì nàng sẽ rời đi, cho nên vẫn rất rối rắm, nếu như không phải là say rượu thì rất là khó khăn xảy ra tình huống như thế.

Chỉ là, như vậy là xong chuyện rồi hả?

Cái này và đốt lửa không thêm củi có gì khác nhau? Nghẹn chết người! Thấm Tử An rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, kể cả là trong lòng hay sinh lý, vậy mà hăn đến đây rồi còn dừng lại ngay được, đây rốt cuộc có phải là nam nhân hay không? Nàng khóc không ra nước mắt, vừa định đổi lại tư thế, nửa người nằm thẳng hai chân như vậy thật sự rất mập mờ! Nhưng vừa động, thì nghe người nam nhân bên cạnh rên rỉ một tiếng, thì ra là hăn còn chưa thực sự buông tha, nơi nào đó vẫn còn rất mạnh mẽ!

Thẩm Tử An nuốt nước miếng một cái, đột nhiên lật người ngồi ở trên người của Tiểu thư đồng, chỉ là lại ngồi ở bụng, không dám chạm vào nơi không nên chạm.

"Tử. Tử An." Tiểu thư đồng giật mình, vừa muốn nói chuyện lại cảm thấy người phía trên mình dịch người về phía sau, chạm vào, không khỏi thoải mái căn môi.

Ách. Nói như thế nào đây? Chính mình hiện tại cảm giác rất có thành tựu. Thẩm Tử An nở nụ cười xấu xa, nói: "Thật ra thì, người vẫn còn rất khó chịu có đúng hay không?"

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Năm Mới

Editor: tan_hye

Tiểu thư đồng vốn đang ở trạng thái mơ hồ, đột nhiên cảm thấy □ bị xâm phạm, hăn lập tức tỉnh táo được một chút. Hăn nhìn thấy Thẩm Tử An đang trên người mình gương mặt ửng hồng, y phục chỉ còn một nửa thì lấp bắp kinh hãi, nhưng lập tức trấn định lại, muốn thử xem một chút nàng muốn làm cái gì?

"Ừm, rất khó chịu." Quả thật muốn lập tức đung ngã nữ nhân này, lại hiếu kỳ đến tột cùng nàng biết những chuyện này được bao nhiêu. Một thiếu nữ chưa lấy chồng, sao lại lớn mật như thế.

Nhưng Thẩm Tử An không có nhìn ra, nàng vốn định dùng tay nắm lấy, sau đó khiêu khích hăn lật lại. Nhưng ngón tay mới vừa chạm đến nàng đã sợ đến mức a kêu to một tiếng, rụt người lại, kéo y phục không có can đảm làm tiếp nữa.

Tiểu thư đồng buồn cười, thì ra là một con cọp giấy. Mới vừa nhìn bộ dáng của nàng còn tưởng rằng rất dũng mãnh! Đứng dậy kéo lại y phục cho Thẩm Tử An, khẽ hôn lên trên trán nàng nói: "Khuya lắm rồi, ta đưa người trở về!"

"Người định cứ như vậy?"

"Vậy người còn muốn như thế nào?" Nàng thật không biết chịu đựng có bao nhiêu khổ sở, Tiểu thư đồng nghĩ cứ như vậy muốn nàng một đêm.

"Không. Không được tốt lắm. Ta đi về, người không cần phải tiễn." Thẩm Tử An trực tiếp nhảy xuống giường, bởi vì vừa rồi cũng không có cởi giày ra, cho nên nàng kéo y phục lại xong thì chạy luôn ra khỏi phòng của Tiểu thư đồng.

Tiểu thư đồng nhìn bóng dáng nàng vội vàng chạy đi không khỏi mỉm cười, thì ra là nàng vẫn lo lắng cho mình, chỉ là hiện tại mình say rượu, chỉ sợ không khống chế được chính mình làm tổn thương nàng. Nhưng mà bây giờ, chắc hẳn phải tắm nước lạnh mới có thể đi ngủ được.

Đêm nay Thẩm Tử An cũng không ngủ được, sờ sờ ngực của mình, không có lực hấp dẫn sao? Mặc dù có chút nhỏ, nhưng cũng có hình dáng chứ? Càng nghĩ càng cảm thấy Tiểu thư đồng quá đáng, đến nông nổi như vậy rồi còn có thể dừng lại được!

Chỉ là hôm sau chính là năm mới rồi, sáng sớm đã bị Xảo nhi kéo dậy, sau đó chải tóc ngay ngắn.

Mới vừa qua giờ cơm, Nhị thiếu gia đã dẫn theo đại tiểu thư, mang theo quà tặng tới. Chỉ là bởi vì bận chuyện, chỉ ngồi một chút thì đi luôn.

Sau đó thì thanh tĩnh, bởi vì nơi này có tang, cho nên ngay cả một chút không khí vui vẻ cũng không có. Hơn nữa Thẩm Tử An lại bắt đầu nhớ nhà, những người khác đều vui mừng đón năm mới, nàng lại ở phía sau chuồng gà nhìn hai con gà có đôi có cặp mà ngẩn người.

Thấy trời dần dần tối, mọi người cũng vội bận chuyện của mình. Bởi vì nhà của Xảo nhi ở gần đây, nên Thẩm Tử An cho phép nàng nghỉ ba ngày, còn Tuần Lễ lại đi sang bên kia đoàn tụ với đại phu nhân, trong cả viện chỉ có hai con gà, mấy con Tiên Hạc, hai ma ma, Tiểu thư đồng cộng thêm nàng.

Nhóm ma ma ăn cơm xong thì đi nghỉ, chỗ cần quét dọn cũng quét dọn xong rồi, dọn dẹp cũng dọn dẹp xong, họ vui vẻ nhàn rỗi đi.

Ước chừng nhìn gà nửa giờ, Thẩm Tử An cảm thấy từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu không có một chỗ không lạnh. Vì vậy xoa xoa tay phải đi về, lại phát hiện Tiểu thư đồng cầm áo choàng đứng ở phía sau mình, hình như đã đứng ở đây rất lâu, tay đã lạnh đến đỏ bừng.

"Làm cái gì?"

Tiểu thư đồng lấy lại tinh thần, hắn chỉ là nhìn Thẩm Tử An rất khó có được ngồi yên lặng ở một chỗ, thế nhưng nhất thời nhìn đến ngây ngốc. Thấy nàng đột nhiên nói chuyện với mình, nên nói: "Lạnh không!" Nói xong phủ thêm áo choàng cho nàng, nói: "Có ai cùng người ăn cơm tất niên không?"

"Họ đều ngủ rồi, ngay cả Đại Thiếu Gia và Nhị phu nhân cũng vào chuồng rồi."

"Vậy đi vào phòng vẽ tranh trên lầu đi!" Nói xong đi trước dẫn đường, Thẩm Tử An đi theo ở phía sau. Về phần tại sao nàng ngoan ngoãn như vậy, có lẽ là bởi vì quá tịch mịch.

Chỉ là không ngờ chính là, Tiểu thư đồng lại chuẩn bị rất nhiều món ăn, thậm chí còn có sủi cảo.

Mặc dù tập tục đón năm mới ở nơi này không khác gì nơi kia cả, nhưng là lại không ăn sủi cảo.

Còn chuyện sủi cảo, là buổi sáng trong lúc vô tình nàng nhắc tới, không ngờ hắn lại còn nhớ.

"Những thứ này."

"Tối uống vài hớp rượu, những rượu này là ta. rượu nho quý trước kia của Đại Thiếu Gia, nếm thử." Nói xong rót một chén cho Thẩm Tử An, sau đó chính mình ngồi xuống trước, chỉ chỗ ngồi đối diện.

Thẩm Tử An ngồi xuống, nàng có chút cảm động, sau đó cười nói: "Người đã chuẩn bị, vậy thì ta bồi người uống tới cùng."

"Được, ta uống rượu gạo, người uống rượu nho, xem người nào say trước." Tiểu thư đồng không ngờ nữ tử trước mặt mình lại lộ ra hào khí.

Thẩm Tử An ăn sủi cỏ uống rượu nho, nàng không ngờ thân thể lại không uống được rượu, mấy chén đã say rồi. Ánh mắt mê mang nói: "Kỳ thật, ta hiểu rõ ý nghĩ trong lòng người, ta cũng có chút thích người. Chỉ là, không được. Không phải là bởi vì thân phận của người, cái gì nô tài cái gì chủ tử, những thứ kia đều là P."

Tiểu thư đồng giật giật khóe miệng, nhưng mà vẫn tương đối để ý nguyên nhân, nói: "Vậy thì vì cái gì?"

"Bởi vì ta nhớ nhà, ta muốn trở về. Nơi đó ta đã sinh sống hơn hai mươi năm, nói rời đi thì rời đi." Nước mắt Thẩm Tử An nhẹ nhàng rơi, từ trước đến giờ nàng luôn là đồ máu không đồ lệ, chỉ là uống chút rượu thì tuyến lệ cũng phát triển rồi.

Quả nhiên uống quá nhiều, rõ ràng mới hơn mười tuổi, lại nói cái gì hơn hai mươi năm. Chỉ là, đây là lần đầu tiên thấy nàng khóc. Tiểu thư đồng kéo người vào lòng, sau đó vỗ lưng của nàng nói: "Nếu như, ta sẽ dùng tình yêu gấp bội người nhà người yêu người thì sao?"

"Người biết sao?"

"Biết, chỉ cần qua hôm nay, toàn bộ sẽ phát sinh biến hóa rất lớn."

"Chuyện này thì liên quan gì tới ta?"

"Đến lúc đó thì ta có thể quang minh chính đại ở cùng với người." Thì ra hiện tại đã bớt đi tâm tình vội vã, nhưng là cảm giác lại càng ngày càng sâu

đậm hơn, lúc trước chỉ muốn lấy được nàng, bây giờ lại muốn giữ chặt lòng của nàng, cả đời không muốn buông tay.

"Người lấy biện pháp gì? Mặc dù biết người rất nhiều ý xấu, nhưng là Sẽ không muốn ta bỏ trốn với người chứ!" Thẩm Tử An không khóc nữa cười hỏi.

Tiểu thư đồng không có biện pháp với nàng, vì sao trong miệng nữ nhân này lại có thể nói ra câu kinh thế hãi tục như thế, bất quá, có lẽ là thói quen, hẳn lại có thể không làm chút cử động nào.

Nhưng một người say rượu, thì không coi rượu có gì đáng lo. Bên này Thẩm Tử An trái một ly lại một ly không ngừng, ngay cả món ăn cũng không ăn.

Tiểu thư đồng bất đắc dĩ, kéo đều kéo không được, thật vất vả kéo người qua một bên nói: "Người uống ít thôi, sẽ làm bị thương đến thân thể."

"5555555555555555 ta muốn về nhà, nhưng lại có chút sợ không thấy được người nữa. Làm thế nào?"

Lần này là khóc đùa giỡn sao? Tiểu thư đồng nói: "Ta biết, qua năm chuyện tình làm xong ta cùng người trở về."

"Người đi cùng? Tiểu cô nương Thẩm Nguyệt Đan kia nhất định sẽ khi dễ ta một phen."

"Tại sao?"

"Bởi vì theo nàng người kém Đại Thiếu Gia rất xa, ha ha. Chỉ là, nhìn cẩn thận thì vẫn xuất sắc, người không cần phải tổn thương lòng tự ái, từ trước đến giờ ta đều không phải chú trọng dung mạo." Nói xong giơ tay lên vỗ vỗ mặt của Tiểu thư đồng.

Ngược lại Tiểu thư đồng rất vui mừng trong lòng nàng có mình, chỉ là vẫn la hét về nhà ngược lại kỳ quái.

"Thật sao?"

"Ta sẽ nhớ người, thật."

"Nếu như ở cùng ta thì không cần nhớ ta, hơn nữa coi như người về đến nhà, ta cũng có thể đến tìm người." Bắt trở lại lần nữa là được rồi.

"Người không tìm được, cái nhà kia của ta không ở nơi này, rất xa, ai cũng không tìm được."

Trong lòng Tiểu thư đồng căng thẳng, hẳn đã sớm nhận thấy Thẩm Tử An nói nhà không đơn giản, nhưng không nghĩ nàng vậy mà không để cho mọi người tìm được nàng.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Lại Trở Về Đường Cũ

Editor: tan_hye

Hắn ôm chặt nàng!

Dùng âm thanh gần như chỉ có bọn họ có thể nghe được nói: "Không cần đi."

Thẩm Tử An đang mơ mơ màng màng vậy mà lại nghe được, đột nhiên nàng rất thoải mái vỗ vỗ bả vai Tiểu thư đồng, cười nói: "Vậy người nuôi ta sao? Ta dùng cực kỳ nhiều tiền, hơn nữa ăn cũng nhiều. Nắc. Ta."

Tiểu thư đồng co quắp, với một năm lương bổng của mình đừng nói nuôi một mình nàng, nuôi mười nàng cũng đủ. Ôm lấy nàng không để cho nàng ngã xuống, nói: "Có thể!"

"Nhưng là, nam nhân các người đều là đã ăn trong bát còn nhìn trong nôi, người nhìn cha ta. Lại nhìn Thượng Thư đại nhân một chút, đều cười rất nhiều người đẹp. Còn có Nhị thiếu gia, tuổi còn trẻ nên nhất định phải nghe lời mẫu thân cầm tay chỉ lối, không thể nói sẽ không lấy mấy người về. Dung mạo kia lại rất chộc người, một chút cảm giác an toàn cũng không có."

Tiểu thư đồng hiểu, nàng rất đáng ghét nam nhân có nhiều thiệp, có lẽ là do chuyện tình của nương nàng! Từ trước đến giờ hắn vốn không thích những thứ này, hơn nữa Thẩm Tử An cũng không phải chủ nhân mà nam

nhân bình thường có thể đối phó được, lại cưới thêm một người không náo loạn mới là lạ.

"Ta chỉ muốn một mình người là đủ rồi."

Trong nội tâm Thẩm Tử An khẽ động, nói: "Không hối hận sao?"

"VẬY, nếu như người hối hận, ta lập tức trở về nhà, cho người cả đời cũng không tìm được ta."

"Tốt! Chỉ cần người không trở về nhà, thì ta sẽ không nhìn đến nữ nhân khác."

Bởi vì Thẩm Tử An uống đến quá nhiều, đầu óc ong ong hỗn loạn, nghe được hần nói cũng hợp lý, nên gật đầu đáp ứng.

Tiểu thư đồng thấy nàng đồng ý không đi trong lòng cao hứng, nhẹ nhàng ôm nàng nói: "Người đã nói cũng không cho đổi ý."

"Một lời ta đã nói ra, bốn con ngựa cũng không đuổi kịp, yên tâm." Thẩm Tử An nói xong còn vỗ vỗ cơ ngực hần, nói: "Tiểu tử, rất có lực nha, đã luyện công phu sao?"

Tiểu thư đồng 囧, nha đầu này muốn nói sang chuyện khác thì nói đi, sao lại còn táy máy chân tay. Vốn là người uống say rượu thì rất dễ bị kích thích, nàng còn làm như vậy? Đang suy nghĩ lại cảm thấy trên người chột lạnh, mảng da thịt lớn trước ngực đã lộ ra bên ngoài.

Hần cứng đờ người, nha đầu này tính toán làm cái gì, thế nhưng bỗng nhiên lại cười y phục của hần ra.

"Lần trước ta đã cảm thấy làn da của người vô cùng tốt, quả nhiên trắng hơn trên mặt nhiều. Còn có cơ bắp nữa, ta thích." Nói xong lại nhéo nhéo, bởi vì dùng lực hơi lớn làm cho lưu lại dấu vết ở mấy chỗ bị nhéo.

Tiểu thư đồng buồn bực thốt một tiếng, vừa đau nhức lại vừa kích động, nàng còn lộn xộn như vậy chỉ sợ là mình sẽ nhất thời không nhận được.
. Rõ ràng còn có hơn mười ngày, chỉ là bỗng nhiên bây giờ nghĩ đến, cảm thấy thời gian rất xa xôi. Hắn hô hấp từng ngậm từng ngậm, từ từ lui về phía sau, mong chờ Thẩm Tử An dừng tay.

Nhưng hắn không nghĩ tới Thẩm Tử An chính là mèo, mèo là động vật có thói quen di chuyển theo hoàn cảnh!

Thấy gì đó trước mắt chuyển đi, Thẩm Tử An nhảy tới bắt được, hưng phấn ôm lấy vừa liếm vừa cắn. Đây chính là cái gọi là lúc mèo hưng phấn, đối phương rất xui xẻo.

Đông!

Tiểu thư đồng ngã ở trên giường, nếu như hắn muốn đẩy nàng ra thì cũng rất dễ dàng, chỉ là lại không nỡ đẩy người ra ngoài. Dù sao thời điểm nàng chủ động cắn bản là không có, hơn nữa lại đang ở trong ngực hắn vừa cắn vừa cọ cọ, hết sức thoải mái!

Thật ra thì, cũng không phải Thẩm Tử An muốn khinh bạc người nào đó, chỉ là nàng muốn tìm một chỗ để ngủ. Lồng ngực Tiểu thư đồng rất ấm áp, nàng theo bản năng áp mặt vào bên. Sau đó lại giống bộ dáng của mèo vừa liếm vừa cắn chỗ mình quen thuộc, vì vậy lồng ngực Tiểu thư đồng bị xui xẻo.

Nhất là hai điểm mẫn cảm nhất kia, bị nàng liếm một cái lập tức Tiểu thư đồng có kích động muốn phản công.

Hắn thật vất vả nhận xuống, lại cảm giác được, cả thân thể Thẩm Tử An đều nằm lên, hai chân đặt ở hai bên chân hắn, tay lại đặt ở trước ngực hắn sau đó ngáp một cái, ngủ.

Tiểu thư đồng cảm thấy lòng tự ái của mình bị khiêu chiến mạnh mẽ, nha đầu này khiêu khích mình phát hỏa xong, mà nàng lại nằm ở trên người của mình —— ngủ. Đây thật là thúc có thể nhịn thắm cũng không nhịn được.

Thời điểm Thấm Tử An đang mơ mơ màng màng bỗng nhiên thân thể bị người dời đi, nàng ưm một tiếng, nói: "Buồn ngủ quá."

Thanh âm quen thuộc của Tiểu thư đồng vang lên ở lỗ tai nàng nói: "Nhịn một chút, rất nhanh thì có thể ngủ. Ngủ." Giọng nói có chút trầm thấp, tràn đầy tư vị □. Nhưng mà Thấm Tử An lại nghe được, gật đầu nói: "Ừm." Một tiếng ưm không quan trọng, lại trúng ngay đáy lòng Tiểu thư đồng.

Thấm Tử An chỉ cảm thấy thân thể có chút lạnh (y phục bị cởi ra không lạnh mới là lạ!), nên rụt rụt vào bên trong. Lại cảm thấy có người đang giơ chân của mình, nghĩ ngồi ngủ như vậy có chút không thoải mái, vì vậy lui người lại ngồi thẳng lên, hai tay vòng qua cổ của Tiểu thư đồng, tiếp tục ngủ.

Tiểu thư đồng hận, nha đầu này là mèo sao, thế nào ngay cả loại tư thế ngồi này cũng có thể ngủ được. Hắn cảm giác trong lòng mình dâng lên một cỗ tà niệm (chủ ý xấu), khóe miệng hơi nhếch lên cười khê một tiếng nói: "Tử An, lát nữa sẽ có chút đau, người ngủ tiếp là tốt, rất nhanh sẽ qua"

Thấm Tử An gật đầu một cái, sau đó tựa đầu vào cổ Tiểu thư đồng, mặc cho hắn vuốt ve lưng của nàng, nàng thoải mái duỗi thẳng lưng. Tiểu thư đồng lại giúp cho nàng, một tay ôm hông của nàng nhắc lên phía trên, để cho nàng đầu không bị treo một bên, mà là nằm thẳng trên vai hắn.

Thấm Tử An thật sự thâm nghĩ cảm tạ, bởi vì tư thế thật sự là rất thoải mái. Nhưng kế tiếp thì không thoải mái, bởi vì đột nhiên phía dưới truyền

đến đau đớn toàn thân nàng giật giật một cái, hơi mở hai mắt, nói: "Thật là đau."

"Hô. Hô. Người ngủ tiếp, rất nhanh sẽ tốt, ngủ đi!" Thanh âm rất bình tĩnh, chỉ là hơi thở có chút hỗn hển.

Giấc ngủ này rất không thoải mái, chìm chìm nổi nổi, một lớp sóng lại một lớp sóng

Thậm chí ngay cả nằm mơ Thẩm Tử An mơ thấy mình đang ngồi trên một chiếc thuyền đang bơi trên biển, nhưng là tận cùng của biển ở nơi nào, thì không tìm được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mới vừa thấy một ánh tà dương, cho rằng đó chính là tận cùng, nhưng lại bị một con sóng to ập tới, nàng lại bị lạc ở trong biển lớn.

Cảm giác càng chạy thì càng xa, thật sự không chịu được Thẩm Tử An từ từ mở hai mắt ra, thanh âm khàn khàn nói: "Ta không muốn trôi nữa, ta muốn lên bờ. Ừm. Ừm." Người nào đó liên tục phát ra mấy tiếng rên rỉ, hình như. Là mình? Lần này Thẩm Tử An hoàn toàn tỉnh táo lại, hơi mở hai mắt lại nhìn thấy đôi con người trước mặt sáng long lanh, lại tràn đầy nhu tình.

Lại nhìn xuống mình, bộ ngực trơn bóng, nhìn xuống chút nữa.

Thẩm Tử An có chút choáng váng, vô cùng choáng váng.

"Đã tỉnh rồi hả?" Tiểu thư đồng khê mỉm cười ngừng lại, sau đó nhẹ nhàng hôn mặt của nàng nói: "Ta cho là, người sẽ ngủ thật lâu, không nghĩ tới lập tức đã tỉnh. Muốn. Tiếp tục sao?" Mặc dù hăn hỏi như vậy, nhưng trong lòng lại thật không muốn dừng lại.

Từ trước đến giờ Thẩm Tử An luôn thích ứng theo hoàn cảnh, nếu đã như vậy, dừng lại mình cũng thua thiệt, tất cả quá trình hưởng thụ đều ngủ mất rồi.

"Tiếp tục, nhưng là. Nếu như người không có lực, ta lập tức đá người xuống." Thẩm Tử An cảm thấy rất uất ức, lần đầu tiên của hai đời thế nhưng lại ngủ mất. Chỉ là, tính toán đoạn thời gian thống khổ nhất kia hình như qua, mình ngủ thiếp đi ngược lại cũng không cảm thấy khó chịu như thế nào. Kế tiếp.

Kế tiếp Tiểu thư đồng khê mỉm cười, hẳn rất có lực. Nhưng là Thẩm Tử An cũng không có lực, trong thời gian ngắn nàng chiến bại đầu hàng, lại ngủ mê mang.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thăm Gia Tới Chúc Tết

Editor: tan_hye

Tục ngữ nói, nếu đã có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, có thứ haithì cũng sẽ có thứ ba!!!

Có ba thì không có bốn nữa, bởi vì Xảo nhi đã trở về!

Thăm Tử An thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể yên tĩnh nghỉ ngơi. Mà Tiểu thư đồng lại buồn bực, nhìn Xảo nhi giống như nhìn kẻ thù. Làm cho Xảo nhi nhìn thấy hăn, thì bộ dạng giống như nhìn thấy quỷ. Lại hỏi Thăm Tử An vẫn nằm ở trên giường dưỡng thương nói: "Thiếu phu nhân, cũng không phải là ta đắc tội tiểu thư Đồng, thế nào vừa nhìn hăn, lập tức bị trừng."

"Ngáp. Vậy người suy nghĩ một chút rốt cuộc đắc tội hăn chỗ nào. Ngáp." Nói xong ngọ đầu ngủ tiếp.

Xảo nhi định nói tiếp lại phát hiện người đã ngủ, nên bưng trà ra ngoài, phát hiện tiểu thư Đồng vẫn còn đang quét sân. Nàng cảm thấy kỳ lạ, bây giờ tuyết rơi cũng không có lá cây, thế nào lại chịu khó quét viện như vậy.

Nhưng vừa mới dừng lại, lập tức bị tiểu thư Đồng trừng, nàng bị dọa sợ vội vã chạy đi.

"Hôm nay tiểu thiếu gia hăn là đã trở lại, như thế nào còn chưa thấy thiếu phu nhân."

"À, nàng vừa ngủ thiếp đi, có lẽ là do mấy ngày nay ăn tết quá bận rộn người mệt chết đi!"

Tiểu thư đồng ho sặc sụa, nguyên nhân hẳn đương nhiên biết. Còn không phải là bởi vì mới nếm thử tư vị của tình yêu nam nữ, cho nên có chút vô cùng mãnh liệt, nàng mệt mỏi ngược lại rất bình thường, chỉ là trong lòng không khỏi có chút áy náy.

Thôi, để cho nàng nghỉ ngơi đi, chính mình cũng có rất nhiều chuyện phải bận rộn! Hẳn xách theo công cụ trở lại thư viện, chuẩn bị một chút rồi ra khỏi Thượng Thư Phủ.

Mà bên này, tiểu thiếu gia trở lại, hơn nữa còn dẫn theo Nhị thiếu gia Tuần Vũ.

Thẩm Tử An đang ngủ say, thì bị Xảo nhi kéo lên. Nàng mơ mơ màng màng đứng ở trước mặt Nhị thiếu gia và tiểu thiếu gia, nhận lời chúc tết, sau đó đáp lại một câu chúc mừng năm mới.

Tuần Vũ chỉ cảm thấy hôm nay Thẩm Tử An hết sức rung động, hai má đỏ rực phi thường đáng yêu. Mặt hắn đỏ lên, nhiều ngày không thấy, nhớ mong và vui mừng trong lòng thế nhưng nhất thời không biết nên nói như thế nào.

"Đại tẩu, hôm nay tiểu muội bày tiểu yến ở bên ngoài, không biết có bằng lòng dời bước đi ra ngoài hay không?" Dụng ý Tuần Vũ và tiểu muội an bài, cũng chỉ là muốn Thẩm Tử An đi ra ngoài một chút.

Thẩm Tử An tự nhiên không muốn đồng ý, bây giờ nàng chỉ muốn ngủ.

Đang lúc khó xử thì Tiểu thư đồng đi từ bên ngoài vào, hẳn đã sớm biết Tuần Lễ và Tuần Vũ đến, vì vậy vội vã đi tới, thấy Thẩm Tử An giả bộ cả kinh, nói: "Thiếu phu nhân không phải nói không thoải mái phải nghỉ ngơi sao, làm sao lại dậy rồi?"

Thẩm Tử An lập tức mượn bậc thang xuống, nói: "Bởi vì thúc thúc và Lễ nhi tới đây."

"Thì ra là đại tẩu không thoải mái, hôm nay thôi vậy, nhanh đi nghỉ ngơi đi! Ngày khác tốt hơn, lại ra ngoài đi dạo."

"Ừm!" Thẩm Tử An đồng ý một tiếng, giả bộ dáng vẻ nhu nhược để Xảo nhi dìu nàng đi xuống.

Nha đầu Xảo nhi ngốc còn hỏi nói: "Thì ra là thiếu phu nhân không thoải mái, thế nào lại không nói với ta?"

"Khụ. Sợ người lo lắng."

"Vậy hay là trở lại trên giường nằm một chút đi!"

"Tốt." Thẩm Tử An phát giác mình và tiểu thư Đồng thật sự càng ngày càng ăn ý rồi!

Vừa trở về phòng đã muốn nằm xuống, thì lại cảm thấy tiếng bước chân truyền đến, cũng không phải Xảo nhi, mà là người càng quen thuộc hơn, tiểu thư Đồng. Mặt nàng lập tức đỏ như lửa đốt, thân thể cũng không giải thích được nóng lên. Đây là uống lộn thuốc gì.

Bả vai bị một bàn tay to nắm lấy, sau đó bị kéo vào trong một lồng ngực.

"Không nên như vậy, Xảo nhi."

"Bị ta đánh ngất xỉu."

"." Thẩm Tử An không còn lời nào để nói, hẳn thật đúng là đủ cường đại. Tiếp đó, hai người vẫn vụng trộm như cũ, sau đó, Thẩm Tử An cảm thấy cực kỳ giống đôi câu nam nữ mà trong sách và ti vi nói. Trong lòng không khỏi muốn rời khỏi nơi này, nói: "Lúc nào thì chúng ta rời đi."

"Rời đi?"

Nhưng lời này của Tiểu thư Đồng khiến Thẩm Tử An cảm thấy mình bị lừa gạt, nói: "Người chưa từng nghĩ muốn rời khỏi sao?"

Tiểu thư đồng nhận thấy nàng đang tức giận, nói: "Chỉ là ta có biện pháp để cho người và ta có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ."

"Biện pháp gì?" Nhanh tức giận cũng nhanh biến mất.

"Đây là bí mật, người chỉ cần đợi mấy ngày là được." Tiểu thư đồng cực kỳ yêu thích vẻ mặt nàng nghiêm túc, điều này chứng minh rất cuộc nàng đặt mình ở trong lòng rồi.

Trong lòng hần đang âm thầm đếm, còn có mấy ngày, thắng bại là ở hành động này. Đột nhiên nghe được có thanh âm dạn dò bên ngoài, hần biết là Xảo nhi đã tỉnh, giật giật khoe miệng nói: "Ta đi, người nghỉ ngơi cho tốt."

"Ừm!" Thẩm Tử An không hỏi kỹ, có người nói thời điểm người đang yếu trí lực càng ngày sẽ càng thấp, thời điểm nàng ngủ mới hiểu được, thế nhưng không có nửa điểm hoài nghi với hần, thật là càng ngày càng si mê. Đang si mê, Miêu nhi hỏi: "Muốn trở về sao?"

"Ta suy nghĩ một chút, vẫn là, ở lại đây đi!"

Miêu nhi cười khẽ, nói: "Đã như vậy, nếu có chuyện thì gọi ta. Bây giờ ta đã có thể khôi phục lại chân thân, chỉ là tạm thời không trở về được thời không ban đầu, bây giờ vừa đúng lúc có thể giúp người."

"Ừm!"

Thẩm Tử An tỉnh dậy đã gần buổi trưa, Xảo nhi vừa rời khỏi đây đã trở lại cười nói: "Ai da thiếu phu nhân, nghe nói người nhà mẹ đẻ ngài tới,

đại phu nhân muốn người chuẩn bị một chút rồi đi qua."

"Gì." Người nhà mẹ đẻ tới? Thấm Tử An nghĩ tới Tứ cô nương, trong lòng có chút nhớ, cũng không biết nàng có tới hay không. Vì vậy vội vàng thu thập xong, nói: "Là người nào tới vậy?"

"Cái này ta cũng không biết."

Trang điểm xong xuôi, Thấm Tử An được Xảo nhi tương dìu đi nhanh ra khỏi Phong Trần Hiên. Đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài, nhưng chỉ lo nghĩ chuyện của Tứ cô nương, cho nên cũng không có để ý tới cái gì khác.

Nhưng đến mới biết, người tới lại Thấm Thanh Bình, đại phu nhân và Thấm Nguyệt Đan! Thấm Thanh Bình là bởi vì có chuyện lên kinh thành, cho nên thuận tiện tới nhà thân gia chúc tết. Điều này vốn không có gì, nhưng mà vào kinh có chuyện vì sao còn phải dẫn theo phu nhân và nữ nhi, vấn đề này Thấm Tử An không hiểu.

Chỉ là hàn huyên một lát, nàng cũng có chút hiểu. Thì ra là đại phu nhân lại nhìn trúng Nhị công tử Tuần gia, rõ ràng tán dương Thấm Tử An, nhưng lại ngầm khen đại nữ nhi của mình. Nói gần nói xa ý tứ là, tiểu nữ nhi gả tới quá tịch mệnh, lại không có người làm bạn.

Mà Thấm Tử An và công chúa đều nghe hiểu, đây rõ ràng là nàng tới đòi nhân tình, nói là Thấm gia gả một nữ nhi thật tốt cho một cái Quý Hồn, hi vọng bọn họ nhớ rõ. Tốt nhất tìm cho Thấm Nguyệt Đan một kết quả tốt, trực tiếp gả cho Nhị công tử nhà bọn họ ngược lại tốt nhất.

Công chúa uống trà không nói, khí thế dè người.

Thấm Tử An lạnh nhạt uống trà, các người thích đấu thế nào thì đấu thế nào, cái này không liên quan gì tới nàng. Mình trông coi một mẫu ba phân đất của mình (ý nói chỉ bảo cần để ý đến cuộc sống của mình), cuộc sống gia đình của mình tạm ổn, bọn họ thích náo loạn ầm ĩ thế nào thì tùy!

Công chúa nhìn Thăm Tử An một cái, nói: "Nếu đã đến như vậy rồi thì ở lại chơi vài ngày, đã nhiều ngày chưa gặp Tử An, vẫn là trước nói chuyện tâm sự đi, chúng ta cũng không quấy rầy nữa, trở về trước."

Công chúa trực tiếp giao chuyện cho Thăm Tử An, thứ nhất là không muốn nghe đại phu nhân nói như thế nào, thứ hai cũng thử một chút xem người con dâu này rốt cuộc là đứng ở bên nào.

Thăm Tử An bị đùn đẩy vào cảnh ngộ bất hạnh, sau đó lại nghe Thăm Nguyệt Đan cười nói: "Mấy ngày nay muội muội có khỏe không?"

Thăm Tử An nghe nàng gọi hai tiếng muội muội trực tiếp run lấy bầy, cái này có chút hung hiểm, sẽ không phải là muốn tính kế nàng đi!

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ngày Sinh Nhật

Editor: tan_hye

Thẩm Tử An khom người, thu tay vào trong tay áo không để cho Thẩm Nguyệt Đan cầm, nói: "Vẫn tốt, còn tỷ tỷ?"

"Rất tốt." Mặt Thẩm Nguyệt Đan đỏ lên, sau đó nói: "Nhị công tử có tốt không?"

Thẩm Tử An nghe vậy rút rút, rút đến nỗi bụng cũng đau chính là cười không nổi. Nếu như bàn về dung mạo, Thẩm Nguyệt Đan trái lại có thể xứng với Nhị thiếu gia, nhưng là cá tính, thật sự là một thiên sứ một tiểu ác ma. Dĩ nhiên, bên nam là thiên sứ còn bên nữ là ác ma.

"Hắn cũng rất tốt, chỉ là tỷ tỷ chuyện này." Nói được nửa câu thì nuốt xuống, phía sau chính người đoán đi.

Dĩ nhiên Thẩm Nguyệt Đan đoán được, mặt càng đỏ. Mà đại phu nhân ở một bên lại cười nói: " Tính tình người tỷ tỷ ngốc này người nên rất rõ ràng, đây là chuyện tình đầu năm. Nha đầu ngốc này liếc mắt nhìn Nhị thiếu gia một cái, liền lưu tâm. Cái này không, mới vừa khỏi một trận ốm nặng. Vì thế, chúng ta phải buông tha thể diện mà đến, không biết An nhi có thể giúp chúng ta chu toàn từ trong hay không."

Không chỉ tìm Thẩm Tử An, ngay cả chân cũng rút. Đại phu nhân này rõ ràng là người thông minh, vẻ mặt vừa rồi của công chúa nàng cũng có thể nhìn ra, như nào vẫn da mặt dày liều chết gượng thỉnh cầu. Còn có

bệnh của Thăm Nguyệt Đan. Ngay cả vị hôn phu chết cũng không thấy nàng ngã bệnh, huống chi là chỉ vì thấy mặt của Nhị thiếu gia.

Cũng chỉ là nhìn dung mạo người ta rất tuấn tú, lại là người thừa kế Tuần phủ, cho nên hai mẹ con này mới động tâm. Dùng cái chiêu này lừa nàng, ai tin được!

Nàng uống ly trà, sau khi suy tính làm thế nào để cho các nàng hiểu, Thăm Nguyệt Đan căn bản không xứng với Nhị thiếu gia. Đột nhiên tâm niệm vừa động, nói: "Đại phu nhân cũng biết hoàn cảnh của ta ở nơi này cũng không tốt."

"Nếu như tỷ muội cùng ở đây, nhất định sẽ chiếu cố lẫn nhau."

Chiếu cố cái rắm, đến lúc đó không khắp nơi tìm cơ hội châm chọc nàng mới là lạ. Nhị thiếu gia nói: "Điều này cũng đúng, mặc dù ta có nói chuyện này cũng không đả động được cái gì, nhưng lại có biện pháp để cho Nhị thiếu gia chủ động đề xuất."

"Biện pháp gì?" Đại phu nhân và Thăm Nguyệt Đan cùng kêu lên hỏi.

"Nhị thiếu gia đã từng nói qua, hẳn muốn tìm một nữ tử cầm sắt hợp mình (vợ chồng hòa hợp) sống chung một đời. Chỉ là, nữ nhi trong thiên hạ có thể được Nhị thiếu gia gọi là cầm sắt hòa mình quá ít."

"Chuyện này." Mẹ con Thăm gia đồng thời ngẩn ra, sau đó nhìn nhau một chút, lại mở to mắt.

Thăm Tử An nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa cũng nhớ rất rõ ràng, mặc dù Thăm Nguyệt Đan xưng là cầm kỳ thư họa mọi thứ đều biết, cũng là mọi thứ đều qua quít, không một cái nào tinh thông.

"Chuyện này không đề cập tới, lại nói mấy ngày nữa chính là sinh nhật công chúa, chúng ta đúng lúc đến thăm. Không biết nàng thích những thứ

gì, để chúng ta chuẩn bị cho cẩn thận." Đại phu nhân mở rộng đề tài, nàng nhìn ra Thấm Tử An cũng không phải là có ý muốn giúp các nàng, nên không tự tìm mất mặt nữa.

"Này, chuyện của công chúa ta cũng không rõ ràng lắm." Thấm Tử An đẩy không còn một mảnh, mới xem bọn họ còn muốn lăn qua lăn lại như thế nào.

Chỉ là cũng may, đầu óc đại phu nhân vẫn là tỉnh táo, vì vậy sau khi Thấm Tử An cáo từ liền đơn giản trở lại Phong Trần Hiên của mình.

Xảo nhi mới vừa gõ cửa một cái, cửa đã mở ra. Tiểu thư đồng mở cửa, nhưng vẫn là không biết gì nói: "Trở lại."

"Ừm!" Thấm Tử An khẽ mỉm cười, trong lòng lập tức có cảm giác về đến nhà, hết sức thoải mái.

Lúc nàng đi ngang qua Tiểu thư đồng nhẹ nhàng mà nắm chặt tay của nàng, ý là dùng hành động để an ủi. Chỉ là buổi tối, hai người lại không giải thích được cái vả. Nguyên nhân là, Thấm Tử An hỏi ngày sinh nhật công chúa mình nên đưa những thứ gì. Nhưng Tiểu thư đồng lại hi vọng nàng cáo ốm không cần ra mặt!

Thấm Tử An lại nghĩ là, người nam nhân này rèn luyện mình thời gian dài như vậy không phải là để cho nàng đi sao? Qua một lát, Thấm Tử An cảm thấy mệt mỏi, nói: "Không đi thì không đi, ta ngủ." Nói đạo lý nàng nói không được, cũng chỉ có thể đi ngủ!

Một bên Tiểu thư đồng khẽ mỉm cười, bộ dạng này của nàng có khác gì tiểu hài tử. Bởi vì lo lắng an nguy của nàng cho nên chính mình mới ngăn cản nàng đi, mà càng giống hài tử. Vốn đã chuẩn bị chu đáo rồi, nhưng nghĩ vẫn là lo lắng.

Yêu thương đỡ bả vai của nàng, ký ức ôn tồn vừa rồi vẫn còn mới mẻ, thế nhưng vẫn là chưa đủ! Nhưng mà bởi vì đối phương tức giận, dường như cũng sẽ không cho hắn thêm cơ hội, đã mệt mỏi đắp chăn đi ngủ, hoàn toàn không để ý tới hắn. Giật giật khóe miệng, nói: "Ngoan ngoãn, qua ngày sinh nhật, chúng ta lập tức có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ." Không cần mỗi lần đều giống như vụng trộm phải đánh Xảo nhi ngất xỉu, hoặc là muốn có càng nhiều thời gian hơn thì phải điểm huyết của nàng.

Đến ngày hôm sau trở về thì mới động thủ giải huyết kia cho nàng.

Bất quá, đây cũng không phải là kế hoạch lâu dài.

Thẩm Tử An đang giả bộ ngủ, nghe được hắn nói như vậy trong lòng không khỏi âm áp nói: "Mặc dù không biết người dùng biện pháp gì, nhưng là chính mình cẩn thận đi!"

"Người đang lo lắng ta sao?" Tiểu thư đồng cảm thấy được đối phương có chút buông lỏng ra, không khỏi cẩn thận đi lên, nhỏ giọng nói: "Chỉ cần nương tử đồng ý lại để cho vi phu hôn một chút, như vậy thì cho dù gặp phải nguy hiểm lớn hơn nữa vi phu cũng sẽ không có chuyện gì."

"Đi tìm chết đi." Thẩm Tử An dùng sức đá Tiểu thư đồng xuống giường, sau đó tức giận ngủ tiếp, khóe miệng lại khẽ nâng lên.

Tiểu thư đồng bất đắc dĩ thở dài, nói: "Nhà có hãn thê (thê tử hung dữ)." Sau đó lại lên giường, dựa vào bên cạnh Thẩm Tử An.

Mẹ con Thẩm gia thật đúng là ở lại, hơn nữa còn thỉnh thoảng cho người tới mời nàng đi ra ngoài. Nhưng Thẩm Tử An lấy cớ thân thể không khỏe từ chối.

Mất thấy ngày càng gần, bọn họ không lại gửi thư đến nữa.

Mà trong đó, Nhị thiếu gia vẫn tới thăm nàng. Bất quá Tiểu thư đồng bị trực tiếp đẩy ra, lúc ấy Thẩm Tử An núp ở phía sau giá sách, không khỏi đứng thẳng lại.

Tiểu thư đồng cái gì cũng tốt ngay cả sức ghen cũng rất lớn, chỉ cần vừa nghe đến tên tuổi Nhị thiếu gia, thì trở nên vội vã cuống cuồng. Nếu như nàng kiên trì muốn gặp mặt, hẳn nhất định phát điên. Thẩm Tử An vì gia đình hòa thuận không thể làm gì khác hơn là thật xin lỗi Nhị thiếu gia rồi. Hơn nữa, nàng không ngốc, tâm tư Nhị thiếu gia từ từ nàng cũng phát hiện được, nhất là sau khi nói chuyện yêu đương, lập tức dễ dàng hiểu ý tứ của hắn.

Thẩm Tử An thấy người đã đi thì ở phía sau giá sách nói: "Thật ra thì Nhị thiếu gia cũng là người rất tốt."

"Người, nghĩ muốn thế nào, ừm!?" Thanh âm lạnh như băng truyền đến, Thẩm Tử An run rẩy cả người cười nói: "Ta có thể muốn thế nào, không phải là chú ý một chút tiểu thư nhà nào vừa đẹp lại có tài thì giới thiệu cho hắn nhận thức."

"Như thế không phải tỷ tỷ của người sao?" Tiểu thư đồng nghe nàng nói qua chuyện của Thẩm Nguyệt Đan.

"Ta nói rồi, tỷ tỷ ta không xứng với Nhị thiếu gia. Hai người bọn họ quả thực là. Đối lập giống như Đại Thiếu Gia và Tiên Hạc ở hậu viện."

"Khụ. Khụ." Tiểu thư đồng bị sặc bởi nước miếng của chính mình, thật lâu sau mới nói: "Ta bị điều đến Tiền viện, cho nên tạm thời rời đi, người tự chiều cố chính mình cho tốt."

"Đi đi đi đi." Thẩm Tử An nói lời vòng vo, sau đó trong lòng nói: chờ ta cũng đi ra, thật muốn nhìn thấy bộ dạng thất kinh của người. Nghĩ tới đây nàng lại cảm thấy buồn cười, chưa từng thấy qua vẻ mặt quá mức vui

mừng hoặc là quá mức khẩn trương của hần bao giờ, luôn luôn là bộ mặt than.

Nghĩ tới đây, nhìn tiểu thư Đồng biến mất lập tức chạy thẳng tới hậu viện, thấy Xảo nhi thì cười nói: "Mau thay đổi trang phục cho ta, nhớ phải mặc bộ y phục ngày hôm qua chọn, quá hoa lệ thì không thể mặc."

"Đúng vậy thiếu phu nhân, ta sẽ cho người ăn mặc thật xinh đẹp." Xảo nhi cũng rất ít khi thấy nàng vui vẻ muốn bày ra một mặt xinh đẹp của chính mình như vậy, vì vậy rất cao hứng vì nàng trang điểm. Chỉ là gần đây, nàng hoàn toàn phát giác thiếu phu nhân rất xinh đẹp. Không chỉ làn da bóng loáng nhẵn nhụi, ngay cả tài năng cũng càng ngày càng tốt.

Mặc y phục trang điểm xong, cũng là có loại cảm giác quyến rũ □. Rất kỳ quái thế nào trong thời gian ngắn nàng lại biến hóa nhiều như vậy, chẳng lẽ đang trở mã?

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Kinh Biến

Editor: tan_hye

Thẩm Tử An nhìn lại bộ dáng mình, nói: "Bộ dáng như vậy cáo ốm không tham gia cũng không ai tin là lời nói dối."

Nàng để cho Xảo nhi đỡ, hai người thoải mái nhắm mắt theo đuôi tới Tiền viện. Có không ít người phát hiện nàng, nên nói: "Thiếu phu nhân tới. . . ." Nói xong thông báo vào bên trong.

Lần này bởi vì còn có tang sự cho nên đã giản lược đi, cả trong vườn chỉ có mười mấy bàn khách, trừ người trong nhà thì chỉ còn bằng hữu thân thuộc với Tuần gia. Thẩm Tử An mới tới, lại nhìn chung quanh không thấy tiểu thư Đồng không biết hẳn đang bận làm cái gì. Mà công chúa hỏi nàng vì sao không nghỉ ngơi, Thẩm Tử An nói: "Sinh nhật phu nhân con dâu sao dám không tới."

"Ngồi đi!" Công chúa chỉ vào một chỗ ngồi, thực ra đã sớm chuẩn bị xong.

Thẩm Tử An quy củ ngồi xuống, nhìn thấy Thẩm Nguyệt Đan và đại phu nhân đang nhìn nàng, lại giả vờ làm như không nhìn thấy.

Mà sắc mặt Nhị thiếu gia Tuần Vũ lại ửng đỏ, hôm nay Thẩm Tử An mặc thanh nhã, mặc dù dung mạo không phải nghiêng nước nghiêng thành như thế nào, nhưng lại có một phen phong thái riêng. Mà Tuần Mai lại nói: "Hôm nay chị dâu thật là xinh đẹp."

"Muội muội mới xinh đẹp." Thẩm Tử An phí tâm như vậy cũng chỉ là để cho một nhìn người, thế nhưng người lại không có ở đây. Đang buồn bực, lại nghe một cái thanh âm nói: "Hoàng thượng giá đáo."

Công chúa lập tức vội vàng đứng lên, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Hoàng thượng? Thẩm Tử An cũng không nghĩ tới, học công chúa đứng lên đi ra ngoài cửa đón. Chỉ chốc lát sau, hoàng thượng từ từ đi vào, mà Thẩm Tử An phát hiện tiểu thư Đồng đang đứng ở bên cạnh hắn. Thì ra là đi giữ cửa rồi, xem ra thật sự rất bận. Sau đó ánh mắt lại đặt ở trên người hoàng thượng, lại thấy hắn hình như cũng nhìn mình. Chỉ là liếc mắt một cái, nàng vội vã cúi đầu. Ánh mắt người nam nhân này rất sắc bén, nhưng là dung mạo lại có chút nhìn quen mắt, giống như đã từng thấy ở nơi nào.

Hoàng thượng nói: "Hôm nay là sinh nhật cô cô không cần đại lễ, đứng lên đi!"

Công chúa đồng ý một tiếng từ từ đứng lên nói: "Thế nào Hoàng thượng cũng tới?"

Hoàng thượng nói: "Năm trước bởi vì bận chuyện không đến được, hôm nay vừa đúng nhân hạ, cũng mang theo quà tặng tặng cho ngài." Nói xong rất bình tĩnh ngồi ở chủ vị.

Ngờ đâu bên này mới vừa ngồi xuống, ngoài cửa lập tức nói: "Tả Tướng và Nam tướng quân tới chúc mừng sinh nhật công chúa."

"Bọn hắn tại sao lại đến." Trên mặt công chúa hiện lên vẻ tức giận, lập tức Thẩm Tử An một bên cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Chỉ chốc lát sau, hai tướng quân đi vào. Đánh giá của Thẩm Tử An đối với bọn họ chính là, rất bình thường, nhưng sát khí rất nặng.

Nàng nhìn tiểu thư Đồng một cái, lại phát giác ánh mắt hắc cũng không có nhìn mình mà là mặt lại hướng về phía hai vị Tướng quân kia. Kỳ quái hơn chính là, hai người kia đi vào cũng không có hành lễ với hoàng thượng, mà là ha ha cười nói: "Hoàng thượng người chịu ra khỏi Hoàng cung rồi sao? Như vậy hôm nay, cũng không cần phải trở về nữa."

Hoàng thượng mỉm cười, không nói một lời, quả nhiên đủ bình tĩnh.

Thẩm Tử An lại căng lên, không trách được tiểu thư Đồng không cho nàng đến, thì ra là có chuyện như vậy phát sinh. Các nữ quyến Tuần phủ sợ hết hồn, Tuần Thượng Thư đứng lên nói: "Tướng gia, các người đây là ý gì?"

"Rất rõ ràng, hiện tại tất cả các người đều phải chết ở đây, vương triều này chính là của chúng ta." Nói xong Tả Tướng ngoắc tay, lập tức có vô số binh sĩ xông tới.

Tiết mục tranh quyền đoạt vị, làm sao lại vô duyên vô cớ xảy ra như vậy? Chỉ là, nàng rất bình tĩnh, việc không liên quan đến mình. Dù sao chạy trốn, nàng có năng lực này. Người của Tuần gia ngoại trừ Nhị thiếu gia và Tuần Mai, nàng cũng không có năng lực để nhớ đến người nào. Về phần tiểu thư Đồng, hẳn là có năng lực chạy trốn.

Vừa ngẩng đầu, nàng lại rút. Tiểu thư Đồng nơi nào chuẩn bị chạy trốn, thế nào lại đứng gần hoàng thượng hơn. Hai vị này hẳn rất quen thuộc, làm sao người khác cũng không có đứng gần như vậy, chỉ có bọn họ. Hơn nữa, xem ra là một phe.

Hoàng thượng lại hết sức bình tĩnh cười nói: "Rốt cuộc lộ ra cái đuôi hồ ly sao?"

Nói xong xoay người nói: "Thật là làm cho quả nhân đợi rất lâu, người nói có đúng không?"

Tiểu thư Đồng tiếp lời nói: "Đúng vậy, chính mình đưa ra cái đuôi để cho người ta chặt, vậy chúng ta cũng đừng làm cho người ta thất vọng." Nói xong cười ha ha.

Thẩm Tử An đột nhiên có suy nghĩ, hẳn không phải tiểu thư Đồng trước đây mình quen biết, hẳn lúc này có loại cảm giác hung hãn bá đạo lại cường giả mưu tính sâu xa. Nàng ngăn chặn đáy lòng bất an, tiếp tục nhìn.

"Phô trương thanh thế." Tả Tướng là dẫn trọng binh (đội quân hùng hậu) mà đến, dĩ nhiên không sợ.

"Muốn thử một chút sao?" Tiểu thư Đồng nói xong.

"Động thủ." Tả Tướng cảm thấy không đúng, vội vàng sai người ta động thủ.

Nhưng là, những binh lính kia lại không động, chẳng những không động còn nhắm mục tiêu vào bọn hắn. Tả Tướng kinh hãi nói: "Các người."

"Kinh ngạc đi, thật ra thì nói ra cũng không có gì. Ta chỉ là thuyết phục ba tên Phó tướng mà thôi."

Nam tướng quân kinh hãi nói: "Không thể nào, ba Phó tướng nay vào sinh ra tử với ta nhiều năm, không thể nào phản bội."

"Mỗi người đều có mong muốn riêng, ta chỉ là cho phép bọn họ có khả năng làm gì thì làm cái đó, những thứ này còn giá trị hơn người."

"Người, rốt cuộc là ai?" Tả Tướng cảm thấy không đúng, cao giọng hỏi.

"Đáng tiếc, một hồi âm mưu, giết chết cũng chỉ là một người vô tội thôi." Tiểu thư Đồng nói xong, đưa tay gỡ mặt nạ da người trên mặt xuống.

Dung mạo tương tự Nhị thiếu gia, nhưng lại thành thực hơn rất nhiều lộ ra.

Tim Thẩm Tử An một hồi hít thở không thông, thế mới biết vì sao mặt hắn rất đen, nhưng là da trên người lại rất trắng. Cũng biết tại sao mặc dù tâm tình hắn biến hóa, nhưng mà trên mặt lại vô cùng cứng nhắc. Thì ra là, thật có cái gọi là mặt nạ da người!

Mình có được tính là người đùa bỡn hay không, hơn nữa còn đùa giỡn cực kỳ nghiêm trọng! Ngay cả tâm và thân thể cũng đều ném vào rồi! Nàng có loại cảm giác muốn khóc mà khóc không được, muốn mắng mình lại không thể nào mắng được. Căn răng, nhìn nam nhân trong sân mạnh hơn tiểu thư Đồng trước kia gấp trăm lần, giống như là trong nháy mắt hắn giết chết người yêu của mình.

"Hạo, thì ra là người không bị chết." Công chúa kích động đứng lên, mà Tuần Thượng Thư mặc dù không nói chuyện, nước mắt cũng đã rơi xuống.

Thẩm Nguyệt Đan bị dung mạo phong thái Tuần Hạo trấn trụ, trong lúc nhất thời ngay cả sợ hãi cũng quên mất. Đại phu nhân trừng mắt liếc Thẩm Tử An, nha đầu này thật là quá may mắn. Nhìn, đã kích động rơi nước mắt rồi.

Mà Tuần Vũ đầu tiên là mừng rỡ huynh trưởng chưa chết, đột nhiên lại nghĩ tới Thẩm Tử An, quay đầu nhìn lên vị trí kia nào còn có người ở đây. Hắn ngăn ra, ở tình hình như vậy, chỉ cần người vừa động lập tức có thể bị người chú ý tới, nàng rời đi khi nào thế nhưng không có người nào chú ý tới.

Trong lòng hắn đau xót, đại ca còn sống, như vậy tâm tư của mình phải che giấu rồi. Có đại ca ưu tú như thế, nàng sao có thể lại nhìn trúng mình

đây? Chỉ là, nàng vốn nên vui mừng tại sao muốn rời đi. Chẳng lẽ, bởi vì tâm nàng quá loạn, muốn yên tĩnh một chút sao?

Lúc này, Tuần Hạo quát nhẹ một tiếng, trong sân lập tức một mảnh yên tĩnh.

"Buông binh khí trên người xuống, thì có thể bảo toàn tánh mạng. Tướng gia và các Tướng quân các người lựa chọn như thế nào? Hoặc là tiếp tục làm chuyện hành thích vua, rơi vào kết quả diệt môn?"

"Ha ha. Quả nhiên là không loại trừ Tuần Hạo người thì không được, không ngờ chúng ta tỉ mỉ an bài ám sát lại vẫn bị người hóa giải." Tả Tướng và Tướng quân đều là người thông minh, mắt thấy tình thế đã không thể cứu vãn, lập tức quyết định đầu hàng, nếu không thật sẽ liên lụy đến toàn bộ người nhà.

"Lời người nói có thể tính sao?" Tướng quân hỏi Tuần Hạo nói.

"Tự nhiên." Nhiều ngày an bài cuối cùng cũng được đền đáp, chuyện kết thúc lập tức có thể quang minh chính đại làm lễ với con mèo kia rồi.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Một Người Một Con Mèo Đi Thiên Nhai

*thiên nhai: chân trời

Editor: tan_hye

Lại nói, trong nháy mắt Thẩm Tử An cảm giác tình yêu của mình với tiểu thư Đồng đã chết. Nàng đau lòng yên lặng bỏ đi, bất tri bất giác thế nhưng chính mình trở lại Phong Trần Hiên, chỉ là nơi này đã không người. Nàng nghĩ lại chuyện lúc trước, không khỏi lớn tiếng kêu lên: "Ta muốn trở về." Bây giờ nàng thật muốn trở về, bởi vì bị lừa gạt rất nghiêm trọng.

Một cái thanh âm nói: "Bây giờ ta không có năng lực đưa người trở về, nhưng lại có thể mang người mang ra khỏi nơi này. Như thế nào, muốn đi ra ngoài một chút sao?"

Thẩm Tử An nghe được là thanh âm Miêu nhi, xoay người thấy một con mèo nhỏ đứng ở phía sau mình. Chính là, Miêu nhi kia.

Thẩm Tử An đột nhiên nghĩ đến một người, nói: "Nhưng là, Tứ cô nương."

"Xem ra người còn không biết, Tứ cô nương đã mang thai đệ đệ của người, cho nên cho dù người đi cũng sẽ không mang cho nàng tổn thương quá lớn."

"Như thế là tốt." Không thể nghĩ tới là như vậy.

Chân trái Miêu nhi bước một bước nói: "Đi tay không sao?"

Thẩm Tử An nắm quyền nói: "Mới sẽ không, đồ trước kia ta chuẩn bị vẫn còn ở đó." Nàng thu dọn đồ đạc của mình sau đó buộc thành một bọc nhỏ, nói: "Ta không muốn tiếp tục ở lại đây, đi thôi!"

Miêu nhi gật đầu, sau đó nói: "Đi theo ta." Nói xong nhảy lên đi ở phía trước.

Thẩm Tử An sớm biết Miêu nhi đã có năng lực hiện nguyên hình, chỉ là không biết vì sao hôm nay nó lại đột nhiên xuất hiện. Chỉ là, bây giờ nàng cảm giác tất cả đều không quan trọng, chỉ muốn cách nơi này càng xa.

Động tác một người một mèo vô cùng nhanh, nhưng đến bên ngoài nàng mới nhìn thấy, Kinh Thành đã loạn thành một đoàn. Không ngờ nhìn Tuần phủ coi như còn bình yên, chiến trường bắt đầu cũng là kết thúc. Bên ngoài, vẫn còn chưa có kết thúc, hoặc là còn chưa có bắt đầu.

Quân đội tách ra đánh nhau, không muốn nhường cho nhau.

Miêu nhi nói: "Đi từ phía trên thôi, phía dưới hình như không cách nào đi ra thành." Nói xong lại nói: "Bây giờ người tưởng tượng mình là một con mèo, không phải là người."

Mèo thì mèo đi, Thẩm Tử An vội vã đi ra ngoài, vì vậy lập tức vội suy nghĩ mình là con mèo. Quả nhiên, không có ai chú ý tới các nàng, thế nhưng không bận tâm đi ra khỏi thành.

Đi liên tiếp mấy dặm, Thẩm Tử An mới cảm thấy mệt mỏi, ngừng lại nói: "Nghỉ ngơi một chút đi!"

Miêu nhi nói: "Không phải người sợ hấn đuổi theo sao?"

"Hắn đang vội vàng chuyện quốc gia đại sự, đuổi theo ta mới là lạ. Coi như đuổi tới, ta cũng vậy không biết hắn." Thấm Tử An ngồi xuống, lại cảm giác trong lòng phiền hoảng, lại đứng lên nói: "Vẫn là tiếp tục đi thôi!"

"Người thất tình quả nhiên nói gió thì có mưa." Miêu nhi ở cùng nàng, thật ra thì bây giờ nó có thể đưa người trở về. Nhưng mà, vẫn không thể làm cho nàng sống lại mà cũng phải tiếp tục sống bằng cơ thể người khác. Mà nàng bây giờ, mặc dù gặp phải vấn đề khó khăn, nhưng không khó giữ được hạnh phúc về sau.

Một người một mèo lên đường một mạch ba ngày, Thấm Tử An rốt cuộc mệt đến nằm ở trên giường khách điểm, một giấc ngủ rất sâu. Vốn tưởng rằng ra ngoài giải sầu sẽ khá hơn chút, ai biết lại đến chỗ tiểu thư Đồng biến mất, trong lòng lập tức vô cùng khó chịu. Mặc dù người cũng không có chết, nhưng thân phận và lời nói dối trước kia nói với nàng đều trở thành bọt nước.

Rõ ràng hôm trước còn hết sức ân ái, ngày hôm sau lập tức thay đổi tình hình. Không trách được hắn không đồng ý để cho nàng tham gia bữa tiệc, chính là sợ loại tình hình này đi!

Mới vừa tỉnh ngủ, đầu óc lại nghĩ những thứ này. Không được, muốn tìm một số chuyện làm. Nàng ngồi dậy, vừa lúc thấy Miêu nhi ở một bên nói: " muốn tìm việc làm?"

"Người biết?"

"Đoán cũng đoán được, không phải là mệt đến không chịu được mới ngủ, người đây là muốn cho mình chết lặng. Đúng lúc trong cửa tiệm này mướn công nhân, không bằng người đi thử một lần đi." Miêu nhi liếm móng vuốt của mình nói.

"Dù sao bây giờ cũng cách rất xa, ta đi thử làm tiểu nhị bồi bàn một lần xem như thế nào." Thấm Tử An nhảy xuống giường thu thập một tý, sau đó

chạy đi nộp đơn vào công việc tiểu nhị ở cổ đại.

————— phân cách tuyến chuyển đổi nhân vật —————

Lại nói bên này Tuần Hạo xử lý xong tất cả mọi chuyện, lại thỉnh an cha mẹ xong, lại phát hiện một chuyện không đúng, đó chính là con mèo nhỏ kia của mình không biết như thế nào lại không thấy tung tích. Nhất định là nhất thời không tiếp thụ nổi, cho nên tức giận chạy về.

Hắn bên này ngay cả hoàng thượng cũng không tự mình tiễn đưa, chạy thẳng tới Phong Trần Hiên của mình.

Chỉ là cảnh vật vẫn như cũ, nhưng không thấy người.

Trong lòng hắn lập tức cảm thấy lạnh lẽo một mảnh, lại nhớ đến Thẩm Tử An từng nói, nếu như nàng muốn rời khỏi, thì sẽ không một ai tìm được nàng. Im lặng ngồi sững ở trên giường của nàng, trong phòng vẫn lưu lại mùi thơm ngọt ngào của nàng như cũ, nhưng người lại không biết đi nơi nào?

Mình rõ ràng đã khôi phục thân phận, hơn nữa tướng mạo còn không biết tốt hơn Tiểu thư đồng gấp mấy lần, coi như nàng không hài lòng cũng có thể nói thẳng, tại sao lại lựa chọn rời đi? Hoặc là, nàng chỉ là lạc đường ở trong viện.

Nghĩ tới đây chính mình cũng không bình tĩnh như vừa mới chỉ huy nữa, chạy ra ngoài lập tức kêu người chạy khắp nơi tìm kiếm vị trí Thẩm Tử An.

Đồng nhất việc tìm người trong tất cả các viện làm kinh động toàn bộ phủ công chúa, công chúa đi ra lại thấy nhi tử này của mình từ trước đến giờ đều lạnh nhạt lại gấp đến độ mồ hôi đầy đầu sắc mặt tái nhợt, cho dù là bình tĩnh đứng ở nơi đó, một đôi tay cũng có chút run rẩy. Nàng chưa từng

nhìn thấy bộ dáng nhi tử như thế, không khỏi đi lên nói: "Con a, người đang làm cái gì?"

Từ trong nội tâm Tuần Hạo sinh ra một loại cảm giác tuyệt vọng, có lẽ đời này sẽ không còn được gặp lại nàng. Trước mặt bỗng tối sầm, đứng nguyên tại chỗ hơi choáng váng.

Tuần Mai vội la lên: "Đại ca, đây là thế nào."

Tuần Vũ lại thở dài nói: "Nhất định. Nhất định là chị dâu không thấy." Hẳn ít nhiều gì cũng có loại cảm giác này, cho nên rất rõ ràng tâm tình đại ca hiện tại. Nếu như đại ca chính là Tiểu thư đồng, nếu như đại tẩu biết chân tướng. Mặc dù nàng mặt ngoài rất ngoan ngoãn, nhưng hẳn nhìn ra được, nàng giống như gió, làm cho người ta sờ không tới chân chính phương hướng.

Công chúa nhú nhú mày, tuy nói người là cưới hỏi đảng hoàng tới, chỉ là cũng chính là một nhi nữ thứ xuất. Dung mạo cũng không quá xuất chúng, làm sao lại khiến nhi tử lưu tâm. Nghĩ đến bọn họ ở cùng dưới một mái hiên rất lâu, có lẽ. Nàng vốn còn muốn sau khi chuyện chấm dứt, lập tức sẽ tìm một nữ tử môn đăng hộ đối vào cửa, mặc dù không thể trừ đi danh phận của Thẩm Tử An, nhưng là có thể bỏ xuống làm phu nhân. Như thế, đối với nàng cũng coi là hợp tình hợp lý.

Ai ngờ, đây chẳng qua là đi ra ngoài một lát, nhi tử liền gấp thành như vậy, trong lòng hơi bỏ đi ý niệm thoáng chút nói: "Thiếu phu nhân nhất định là đi lạc đường, mọi người nhanh cũng tìm mọi nơi một chút."

Kết quả, tìm cả ngày cũng không thấy người. Lại ra khỏi thành tìm, cũng không có ai nhìn thấy. Xảo nhi lại ngồi đốt dầu nói: "Ngân lượng bình thường Thiếu phu nhân cất giữ đều không thấy."

Tuần Hạo vốn mất hết ý chí nghe lời này nhảy lên, bắt được đôi tay Xảo nhi nói: "Thật sự không thấy."

Xảo nhi hốt hoảng gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Nói như vậy nàng vẫn còn, như vậy rất tốt, như vậy rất tốt." Tuần Hạo vòng vo hai vòng trên mặt đất, lập tức kêu lên: "Người tới, nghe lệnh ta điều động quân đội, vô luận như thế nào, nhất định phải tìm được nàng."

Công chúa cau mày nói: "Chờ một chút, như vậy có phải quá mức hay không."

Tuần Hạo cười khố nói: "Nếu thật không tìm được nàng, nhi tử nguyện cả đời không lập gia đình." Nữ tử khác chẳng qua là ham mê dung mạo và thân phận của hắc mà thôi, nhưng là Thẩm Tử An lại bất đồng. Nàng không quan tâm thân phận thư đồng của hắc, không quan tâm dung mạo hắc bình thường, chỉ là thật lòng thương hắc người này mà thôi. Nếu như thật sự mất đi, như vậy cõi đời này còn đi nơi nào tìm được nữ tử như vậy.

Công chúa bị hắc làm sặc cho đến không nói một lời nói, mặc dù nàng dung túng thân tử, nhưng là cũng là biết rõ tính tình của hắc. Luôn luôn biết tiến biết lùi, khác thường như vậy cũng là lần đầu tiên. Hơn nữa tính tình của hắc, là chuyện đã quyết định nhất định phải làm được. Nếu không cũng sẽ không vì trợ giúp hoàng thượng tiêu diệt gian thần mà giả chết, thậm chí ngay cả phụ mẫu thân sinh cũng giấu giếm.

Hôm nay, bị một nữ tử cự tuyệt gấp thành như vậy. Ngay cả cơm cũng không ăn, chỉ nghĩ tất cả biện pháp tìm kiếm, nếu như mình lại nói ngược lại ý hắc, không biết hắc sẽ phản ứng thế nào.

Tuần Hạo đột nhiên bắt được một tia ánh mặt trời, há có thể bỏ qua cho. Thậm chí dứt khoát tự mình ra ngoài tìm, cũng không tin dùng quân đội dò xét lại không tìm được một người. Chỉ là, hắc càng nghĩ càng không rõ tư vị. Rõ ràng hai người đã có da thịt thân thiết, nhưng nàng lại không chút do dự rời đi. Chỉ nghe nói nam tử phụ lòng có thể như vậy, thế nào nàng một tiểu nữ tử lại như vậy! Trong lòng đột nhiên lại một [盒], chính mình tính là

cái gì, tìm được người thì yêu cầu nàng chịu trách nhiệm sao? Nghĩ tới đây gương mặt không khỏi đỏ lên, đại nam tử một cửa ải này lại không qua được rồi.

Chỉ là, trước mắt tìm người quan trọng hơn, nếu nàng thật sự biến mất, chỉ sợ mình sẽ hối hận cả đời.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Người Là Thê Tử Của Ta

Editor: tan_hye

Cũng không biết qua bao nhiêu ngày, tóm lại tâm tình Thẩm Tử An cũng từ từ tỉnh táo lại.

Mặc dù đuổi theo Miêu nhi rất nhiều lần, nhưng nàng luôn nói không cách nào trở lại hiện đại.

Cũng may từ trước đến giờ Thẩm Tử An đều hết sức kiên cường, có nam nhân cũng sống, không có nam nhân nàng cũng muốn sống được thật sinh động.

Làm thuê ở chỗ này rất thoải mái, thứ nhất thiếu nữ làm thuê cho người khác vốn là ít, cho nên lão bản rất chăm sóc. Thứ hai tiêu điểm chuyên để phòng tránh, cho nên cũng không có mấy người khách nhân. Nàng sống cũng không vất vả, buổi sáng lau rửa một chút, buổi tối từ sớm đã lên giường nghỉ ngơi.

Miêu nhi nói: "Người thật không có ý định quay trở lại sao?"

"Không đi trở về, ta như vậy tốt vô cùng. Chờ sự tình phai nhạt, ta sẽ học theo nữ chủ trong truyện xuyên việt mở cửa tiệm, đến lúc đó có tiền trong tay, ta còn sợ cái gì?" Mặc dù nói như vậy, cảm giác bị lừa vẫn là không thể nào dễ chịu.

"Hả? Cho dù tìm người cũng không về sao."

"Không trở về không trở về, kêu la cái gì, ngủ."

Thẩm Tử An an ổn đi ngủ, nàng không muốn nghĩ quá nhiều, vốn là muốn đếm dê ép mình ngủ say, nhưng nàng phát giác hoàn toàn không cần phải như thế, mới vừa dính gối đầu nàng cũng đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, nàng thức dậy giống như mọi hôm bắt đầu quét dọn đình viện. Sau đó lau cái bàn, mở cửa tiệm.

Bên này vừa dọn dẹp cái bàn xong, bên kia liền có khách tới cửa, nàng học tập ngữ điệu của nữ hầu trong Anime nói: "Hoan nghênh quang lâm. Đi thông thả, không tiền." Nhìn người tới, nàng lập tức đổi sắc mặt.

Không ngờ địa phương hẻo lánh như vậy hắn cũng có thể tìm đến, một bước đi vào, lại cảm thấy nơi này và phong thái của hắn hết sức không xứng.

Tuần Hạo nghe được tin tức lập tức chạy tới, đến còn tưởng rằng là báo lầm, nàng sao lại gầy yếu như vậy làm sao có thể ở trong tiệm làm bồi bàn. Nhưng chính mắt thấy được, hắn liền thấy lòng của mình vốn đã bị đâm một dao lại nứt thành bốn mảnh.

Hắn năm quyền nói: "Làm sao người lại làm khổ mình như thế?"

Thẩm Tử An nói: "Khách quan người ở đây nói cái gì, ta không hiểu rõ." Nàng quyết định chủ ý không nhận người, vì vậy tiếp tục vội việc của mình, mặc cho hắn đang ngăn người mà đứng.

Tuần Hạo nói: "Tử An."

Thẩm Tử An nói: "Nếu như ngài không phải là tới ở trọ hoặc ăn cơm, xin rời đi."

"Ta. Ở." Tuần Hạo thấy Thẩm Tử An cũng không để ý hẳn, vì vậy chỉ có thể tính toán trước ở lại từ từ lại nói.

Nhưng Thẩm Tử An lại thấy lão bản đi ra, nói: "Lão bản ta có chút không thoải mái, khách quan nơi này người chiêu đãi đi!"

Lão bản rất dễ nói chuyện, vì vậy tự mình đến thi lễ với Tuần Hạo.

Mà Thẩm Tử An là thừa này trở về phòng, trực tiếp nhắc bọc nhỏ y phục lên, nói: "Người đuổi tới, chúng ta đi."

Miêu nhi nói: "Người muốn trốn cả đời sao?"

"Hắn đuổi theo mãi cũng sẽ mệt." Thẩm Tử An quyết định chủ ý, mở cửa sổ liền muốn nhảy. Tuy nhiên mở cửa sổ lại phát hiện phía dưới cửa sổ, Tuần Hạo đang đứng ở nơi đó, nói: "Người là thê tử của ta, vì sao còn phải chạy trốn."

Thẩm Tử An rất thản nhiên ngồi ở trên cửa sổ nói: "Ta là thê tử của người sao? Ta nhớ được ta phải là thê tử của Tiểu thư đồng mới đúng, hôm nay hẳn không có ở đây, ta đương nhiên đi khỏi nơi đó."

Tuần Hạo nói: "Ta chính là Tiểu thư đồng, Tiểu thư đồng chính là ta."

"Ta mặc kệ người là ai, tóm lại ta chỉ thích tiểu thư Đồng lúc trước mà thôi. Đối với người, trong lòng ta chẳng qua là một người chết."

"Người." Tuần Hạo lung lay mấy cái, nói: "Đúng vậy, Đúng vậy. . . . Ta đây là tự làm tự chịu, nếu như ban đầu nói rõ thân phận với người."

"Đáng tiếc, ta lại không thích người mặt phần thiếu gia như vậy. Hẹn gặp lại." Thẩm Tử An từ trên cửa sổ trở lại, mở cửa quang minh chánh đại đi.

Nhưng đi tới cửa thì lại phát hiện Tuần Hạo đã đứng ở cửa nói: "Người nhất định phải tránh ta như vậy sao?"

Thẩm Tử An giật giật khoe miệng, nói: "Đúng là không cần thiết, chúng ta lại chưa quen thuộc tại sao phải trốn tránh người?" nàng lấy bao y phục thả lại vào gian phòng, tiếp tục làm công việc những ngày qua.

Tuần Hạo không thể làm gì, hăn nửa đời cơ trí, nhưng lại không có một tia biện pháp với nàng. Hăn chỉ có ngồi một bên, nhìn nàng làm tới làm lui, chiêu đãi khách nhân qua lại.

Một tiểu thư khuê các, nhà giàu lại để thê tử xuất đầu lộ diện ở nơi này, hăn rất bất đắc dĩ nhưng lại biết nếu như ép quá, nàng còn có thể chạy trốn, hơn nữa sẽ trốn rất xa, ẩn rất sâu, thậm chí biến mất.

Vậy thì chỉ có chờ đợi, một bên hăn uống rượu, thế nhưng nhẹ nhàng thở dài.

Đột nhiên, bên ngoài đi vào một đại cô nương trang điểm lộng lẫy. Chỉ là, dung mạo này thật sự không làm cho người nào có thể tán thành trang điểm là xinh đẹp.

Nàng đi vào liếc nhìn Tuần Hạo, sau đó lập tức nước miếng chảy N dài.

Thẩm Tử An thấy vậy tay run một cái, thiếu chút nữa không phá công cười to. Nữ tử này ở chung quanh đây nổi danh nữ hoa si (gái mê trai), tuổi đã gần 30 nhưng chưa gả ra ngoài. Cũng không phải bởi vì không người nào muốn nàng, mà là nàng hoa si thành tính, không phải là nam tử có tướng mạo tốt hơn không tiếp cận. Cho nên, nhiều năm như vậy, nam nhân bị nàng để mắt tới rất nhiều, dám muốn nàng lại rất ít.

Hơn nữa, nàng thường xuất hiện trong tất cả khách sạn để xem xét mục tiêu, sau.

Hôm nay Tuần Hạo chính là mục tiêu của nàng, thế này có thể nhìn.

Nàng chảy nước miếng xong, dùng sức xoa xoa, thay một bộ tươi cười rồi chạy đến chỗ Tuần Hạo. Bên này, Thẩm Tử An cố nén cười đến hít thở không thông, tay trái nắm chặt tay phải, cắn môi cười.

Vẫn là biện pháp cũ, nữ hoa si giả bộ làm ngã nhào muốn trực tiếp nằm ở trên người Tuần Hạo. Mặc dù người nào đó đang ngăn người nhưng phản ứng lại vẫn rất nhanh. Đứng dậy lui về phía sau, khiến cho nữ hoa si lập tức nhào tới trên bàn.

Tuần Hạo cau mày nói: "Cô nương có chuyện gì sao?"

Nữ hoa si nói: "Ta cũng đã gặp qua công tử sao? Vì sao nhìn thấy quen mắt như thế?"

Thẩm Tử An đã sắp bấm đỏ tay của chính mình, nhin nữa có thể dẫn đến nội thương.

Tuần Hạo biết mình bị lừa giỡn, quay đầu lại nhìn Thẩm Tử An, ngờ đâu nét mặt nha đầu này lại cắn môi liều mạng nín cười, hắc cơ hồ liền muốn động thủ dẹp người.

"Ta nghĩ cô nương nhận lầm người."

"Không có không có, ta làm sao sẽ nhận lầm đây? Dung mạo giống công tử như vậy ta sao có thể nhận lầm đây?" Nữ hoa si chủ động ngồi xuống.

"Nhưng ta chưa bao giờ thấy qua cô nương?"

"Một hồi thì nhận thức hai hồi thì quen thuộc, ba hồi thì."

Tuần Hạo nói: "Xin cô nương tự trọng."

Nữ hoa si làm sao sẽ tự trọng, lại đứng đứng về phía Tuần Hạo bên cạnh, còn đuổi một cặp móng nắm cánh tay Tuần Hạo. Tuần Hạo không nghĩ đến sẽ có nữ tử lớn mật như thế, không khỏi liên tiếp lui lại mấy bước, kết quả tay áo thế nhưng bị nữ hoa si xé ra, lộ ra nửa đoạn cánh tay trắng nõn.

Lão bản ở phía sau nói với Thẩm Tử An: "Đi ngăn cản một chút đi, đừng cho khách nhân phiền toái."

Thẩm Tử An không nhận được, trước ngời chồm hồm ở một bên cười một hồi lâu. Sau đó mới nói: "Tốt."

Nàng ho nhẹ một tiếng, sau đó đi tới bên cạnh bọn họ nói: "Hoa cô nương, vị công tử này là hôm nay mới đến nơi này, cho nên các người hẳn chưa từng gặp mặt."

Tuần Hạo không ngờ Thẩm Tử An sẽ đến giải vây thay mình, liền thở phào nhẹ nhõm nói: "Người chính là không cách nào tiếp tục thờ ơ."

"Hoa cô nương, nếu như người muốn nối lại tiền duyên với vị công tử này vẫn là thỉnh ra khỏi cửa tiệm lại nói." Thẩm Tử An đưa tay dùng tư thế mời, Tuần Hạo lập tức hiểu ý tứ.

Hắn nắm quyền một cái, phất tay áo nói: "Ta đi nghỉ ngơi." Nói xong chạy về phòng khách phía trên lầu.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Dung Mạo Người Thích

Editor: tan_hye

Toàn bộ một buổi chiều không thấy, Thẩm Tử An cho là hẫng bỏ qua. Trong lòng hơi buông lỏng, nhưng lại mơ hồ có một loại cảm giác thất vọng. Buổi tối nghỉ ngơi, lại nghe có người gõ cửa. Mở ra nhìn lên, lại là cái khuôn mặt mình quen thuộc nhất kia.

Có chút ngây ngốc, nhưng lại cảm giác đây mới thật sự, là mặt của Tiểu thư đồng mặt.

Trong lúc nhất thời, trăm ngàn loại cảm giác đánh úp tới trong đầu của Thẩm Tử An, nước mắt nhĩ rốt cuộc không nghe sai sử rơi xuống. Nàng cuống quýt xoa xoa nói: "Người làm cái gì?"

"Người chính là thích Tiểu thư đồng, như vậy ta có thể cả đời đều là Tiểu thư đồng."

"Bỏ lỡ đã không thể trở lại nữa." Thẩm Tử An đưa tay đóng cửa, nhưng Tuần Hạo lại chen ở ngoài cửa, nói: "Muốn ta nói bao nhiêu lần mới được, ta chính là Tiểu thư đồng. Người yêu thích cái gì ta đều biết, mà ta thích cái gì người cũng biết."

Khí lực Thẩm Tử An không bằng hẫng, nên buông tay trở về ngồi xuống, nói: "Hi vọng người không cần tự tiện xông vào khuê phòng nữ tử, cần thận ta sẽ kêu người."

Tuần Hạo nói: "Người nhất định phải phân rạch rời với ta như vậy sao?"

Thẩm Tử An nhìn gương mặt này cũng không biết muốn nói gì được, chỉ có cúi đầu nói: "Ta chỉ thích tiểu thư Đồng phổ phổ thông thông, Đại Thiếu Gia không thích hợp với ta."

"Vậy ta hiện tại chính là ta"

"Người cần gì lừa gạt mình đây?"

Tuần Hạo cười khố nói: "Ta đối với người chưa từng từng thay đổi."

Thẩm Tử An căn môi dưới, thân phận một người đột nhiên biến thành một người khác điều này làm cho nàng có chút không thể nào tiếp thu được. Chỉ là, lúc này dùng lời nhỏ nhẹ với nàng, đúng là cái đó tiểu thư Đồng. Hoặc là, người kia không có chết?

Nàng đang rối rắm, thì thấy Tuần Hạo đã đi vào rồi, đi lên phía trước nắm tay của nàng nói: "Đời này, không phải là khanh không cưới."

Thẩm Tử An sợ nhất người khác nói lời dịu dàng, mà Tuần Hạo lại đã sớm hiểu rõ tính khí của nàng. Nàng muốn rút tay của mình về, nhưng cổ tình lại bị cầm phải vô cùng chặt, không nhúc nhích. Chính lúc bọn họ đang đỏ bừng mặt vì giằng co tay nhau, vừa nhìn Miêu nhi nhìn đùa giỡn hồi lâu rồi cuộc không nhịn được nói chuyện, nói: "Ta nghĩ, chuyện này không thể như ý nguyện của người."

Tuần Hạo sợ hết hồn, nhìn về phía trên giường, lại thấy một con mèo đang ngồi ở chỗ đó, vừa vẫy đuôi vừa nói chuyện với bọn hắn. Đúng, là nói chuyện, còn là ngôn ngữ của nhân loại. Tuy là hắn kiến thức rộng rãi, nhưng là loại tình hình giả tưởng này vẫn chưa gặp qua bao giờ.

Hắn theo bản năng bảo hộ Thẩm Tử An ở sau lưng, nói: "Người là yêu quái gì, muốn làm cái gì?"

Thẩm Tử An cũng nháy mắt với Miêu nhi, không hiểu tại sao nó lại nói chuyện ở trước mặt Tuần Hạo?

Miêu nhi nhìn Thẩm Tử An một cái, sau đó dùng móng vuốt chỉ vào Thẩm Tử An nói: "Cô gái này thật ra thì trước khi hết năm lúc chưa gả vào Tuần gia đã rơi xuống nước chết rồi, là ta cho mượn một cái mạng nàng mới sống lại."

Cả người Tuần Hạo chính là run lên, nói: "Người. Nói bậy."

Miêu nhi hừ một tiếng nói: "Không tin người hỏi nàng?"

Thẩm Tử An nghĩ, quả thật không giả, vì vậy nhìn Tuần Hạo nhìn về phía mình, phần khẩn trương và lo lắng lộ cùng vẻ trấn định hãn bình thường tựa như ở hai tròng mắt. Nàng khẽ gật đầu, bởi vì đây là sự thật.

Tuần Hạo vội la lên: "Vậy người muốn thế nào?"

"Ta chỉ là đồng ý cho nàng mượn dùng tạm một cái mạng, nhưng là bây giờ mẫu thân của nàng đã có chỗ dựa tốt, lại xảy ra không thể yêu, cho nên ta đã tới lúc ta thu hồi tánh mạng của nàng."

"Không thể, người. Vô luận người là yêu quái hoặc là cái gì, chỉ cần người có thể lưu lại mạng của nàng, vô luận muốn cái gì ta Tuần Hạo cũng sẽ đem hết toàn lực thỏa mãn."

Thẩm Tử An không muốn nhìn hãn lại như thế, nói: "Chuyện của chính ta không cần người lo."

"Người đã là thê tử của ta, vô luận có chuyện gì ta đây một người làm phu quân đều phải có trách nhiệm gánh chịu tất cả."

Thẩm Tử An từ nhỏ bị giáo dục sống độc lập, bộ dáng được người che chở như vậy vẫn là lần đầu tiên.

"Chậm, hôm nay đúng lúc thu hồi." Miêu nhi tuyệt không thông tình đạt lý mà nói.

"Chờ một chút." Tuần Hạo muốn mang Thẩm Tử An chạy trốn, bởi vì trong mắt Miêu nhi đã phát ra hào quang màu xanh lam. Nhưng là, mới vừa di động một bước, Thẩm Tử An đã cảm thấy thân thể trầm xuống cả người té ở trong ngực hắn.

Lòng của Tuần Hạo như rơi xuống thâm cốc, đưa tay nhẹ nhàng dò thử, lại phát giác đã không còn hơi thở.

Thế nào cũng không nghĩ đến sẽ biến hóa như thế, trong lúc nhất thời hắn ôm thi thể Thẩm Tử An không biết khóc rồi không biết bi thương, hình như cả người cũng mất đi cảm giác bình thường.

Lại nói Thẩm Tử An chỉ có cảm giác mình bay bay ở trong không trung, hỏi Miêu nhi nói: "Người làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn đưa ta trở về?"

Miêu nhi tựa hồ có mưu đồ nói chuyện, nói: "Cho hắn một cơ hội, nếu như hắn không cách nào cảm động người, như vậy ta sẽ đưa người trở về."

Thẩm Tử An hừ một tiếng nói: "Đây là người nói, tốt." Nhưng ánh mắt lại nhìn hai người trong phòng không nhúc nhích, hình như không khí cũng ngưng kết .

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tuần Hạo đột nhiên lẩm bẩm nói: "Sẽ không, Tử An sẽ không cứ như vậy rời đi, nhất định còn có biện pháp cứu nàng." Sau đó chuyển sang Miêu nhi, lạnh lùng nói: "Người tốt nhất trả Tử An lại cho ta, nếu không, ta Tuần Hạo thề, coi như lên trời xuống đất cũng muốn nghiền người thành tro."

Miêu nhi bình tĩnh nói: "Ai yêu, thật là đáng sợ. Chỉ là, ngược lại cũng không phải là không có cách nào cứu nàng, chỉ xem người có chịu hay không?"

Tuần Hạo vui vẻ nói: "Tự nhiên chịu, là biện pháp gì."

Thẩm Tử An bất đắc dĩ, vị này sắc mặt thay đổi đúng là nhanh thật. Chỉ nghe Miêu nhi nói: "Vô Cực sơn người đã nghe qua đi!"

Tuần Hạo gật đầu nói: "Là ngọn núi cao nhất nước."

Miêu nhi nói: "Chỗ cao nhất trên Vô Cực sơn có một suối nước nóng, chỉ cần để người ngâm ở trong đó, và sử dụng máu tươi trên thân người, có lẽ sẽ triệu hồi được linh hồn, lần nữa sống lại."

Tuần Hạo cau mày nói: "Vô Cực sơn hết sức hiểm trở, hơn nữa hàng năm tuyết đọng băng hàn, tại sao có thể có Ôn Tuyền?"

"Người có thể không tin, cũng có thể không đi. Chỉ là, thi thể này nếu như không nhanh sớm mang tới Vô Cực sơn, chỉ sợ."

"Câm miệng, nàng còn sống." Tuần Hạo lớn tiếng nói. Hắn cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Tử An, sau đó nói: "Có phương pháp là tốt rồi, ta nhất định cứu người." Nói xong ôm người lên, thậm chí ngay cả hành lý cũng không thu dọn trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống, chạy thẳng tới phương hướng Vô Cực sơn.

Thẩm Tử An bởi vì dính liền với thân thể, cũng bị mang đi. Mà Miêu nhi hóa thành hình ảnh mờ nhạt, đứng trên bả vai linh hồn nàng cười nói: "Cái phương pháp này rất tốt!"

"Không phải là lại một chỗ, có cái gì tốt hay không tốt?"

"Cùng lắm thì, ta an bài người khác ngăn hẳn, này cũng có thể đi!" Miêu nhi vươn vươn móng vuốt, nói: "Nếu ta không gọi người, người này cũng sắp đến."

Thẩm Tử An không tự nhiên biết nàng đang nói những thứ gì, nhưng chỉ cảm thấy bên tai tiếng gió dồn dập, không khỏi nghĩ tới ôm một người cũng có thể chạy nhanh như vậy, quả nhiên công phu của Tuần Hạo không tệ. Chỉ là, rõ ràng có người công phu còn tốt hơn hẳn. Chỉ thấy một cái bóng đen đi theo phía sau, chỉ chốc lát sau liền đuổi kịp trước mặt của hắn, nói: "Tuần Hạo. Người dừng lại."

Tuần Hạo đã chạy vội hồi lâu, hắn chỉ nghĩ tới cứu người nơi nào lo lắng người khác. Đột nhiên thấy có người ngăn trở đường đi liền dừng lại, nói: "Chuyện gì?"

Người tới cũng là Chính Vũ, nhìn hắn Tuần Hạo ôm cũng là Thẩm Tử An, liền thở phào nhẹ nhõm nói: "Đã tìm được rồi? Vậy liền có thể thu quân đội tránh cho thiên hạ đại loạn."

Tuần Hạo nói: "Tùy người, ta có việc gấp, đi trước một bước."

"Chờ một chút." Chính Vũ cảm thấy không đúng, đột nhiên xông về phía trước liền nhấn thân thể Thẩm Tử An một cái, sau đó thất kinh nói: "Nàng. Tại sao có thể như vậy?"

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Không Vứt Bỏ Được Tình Cảm

Editor: tan_hye

Tuần Hạo không nói, tiếp tục đi về phía trước.

Chính Vũ nói: "Chờ một chút, người phải đi nơi nào?" Tuần Hạo như vậy hẳn chưa từng thấy bao giờ, sẽ không bởi vì thương tâm quá độ mà đi làm chuyện điên rồ chứ?

Tuần Hạo cũng rất kiên quyết nói: "Vô Cực sơn."

"Đi đến đó làm cái gì?" Chính Vũ vài bước thì đuổi kịp hỏi.

"Ta muốn cứu nàng."

Chính Vũ đại khái là bị làm cho giật mình, thân thể ngừng lại một chút, sau đó nắm chặt lấy bả vai Tuần Hạo nói: "Người điên rồi sao, nàng đã chết, một chút hơi thở cũng hoàn toàn không có, người muốn cứu như thế nào?"

Thẩm Tử An bay ở phía trên cũng rút rút, người bình thường đều cho là hắn điên rồi, ngay cả nàng cũng cho là như vậy. Nhưng Tuần Hạo cũng không dừng lại, hất ra tay Chính Vũ càng chạy càng nhanh.

Chính Vũ nóng nảy nói: "Người lại vì một nữ nhân như thế, chẳng lẽ cũng không nghĩ phụ mẫu của mình và Lễ nghi một chút nào sao?"

Tuần Hạo vừa đi vừa nói: "Từ nhỏ ta đã sống vì bọn họ, lớn lên thì sống vì bằng hữu, rốt cuộc tìm được người mình yêu. Ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng có chuyện."

Nội tâm Thẩm Tử An khê động, nhưng vẫn không nói được lời nào ra ngoài.

"Người già không trông nom, nhưng còn đứa nhỏ."

"Lễ nghi là hài tử của ai người nên rõ ràng, chờ chuyện tình trong cung chấm dứt, chương ngại không còn tồn tại thì hắn sẽ phải cung nghênh thái tử tương lai trở về cung."

Thì ra là Tuần Lễ lại là nhi tử của Đường Kim hoàng thượng, không trách được lúc mới gặp mặt Hoàng đế lại cảm thấy nhìn hắn rất quen mắt, thì ra là bộ dáng vô cùng giống Lễ nghi.

Chính Vũ lại nói: "Người chết sẽ sống lại được, người tinh táo lại đi."

Tuần Hạo nói: "Ta tin tưởng có thể, nhất định có thể." Câu đầu giống như chứng minh cái gì, câu sau lại giống như đang an ủi mình.

"Người." Chính Vũ không có cách nào, hắn vốn định đánh ngất mang người đi, nhưng nhìn vẻ mặt si mê của hắn biết thì biết coi như mang được người đi, nhưng hắn nhất định sẽ còn quay lại một lần.

Không có cách nào, hắn chỉ có thể theo ở phía sau.

Vô Cực sơn rất xa, nhưng Tuần Hạo ngày đêm bốn ba, rốt cuộc vào ngày hôm sau thì chạy tới nơi. Vừa vào núi thì gió lạnh thổi ác liệt, nơi nơi đều là tuyết. Ngay cả y phục Tuần Hạo cũng không có chuẩn bị lập tức lên núi, Chính Vũ không có cách nào, chỉ có thể trở về mua vài kiện áo bông sau đó lại đuổi theo.

Thẩm Tử An nói: "Đứa ngốc, ít nhất cũng phải ăn một chút gì đó rồi lên đường."

"Đau lòng? Như vậy bây giờ người có thể lựa chọn sống lại." Miêu nhi hì hì mà nói.

"Người nào đau lòng, mặc kệ hănh." Thẩm Tử An giận dữ không hề nói chuyện nữa, lại thấy phía dưới Tuần Hạo cột thân thể nàng vào trên lưng, dùng cả chân tay bò lên trên núi.

Miêu nhi ở trên bả vai Thẩm Tử An nói: "Coi như hănh bèn chí có thể bò được rất xa, nhưng không có một ai có thể bò đến đỉnh ngọn núi này. Bởi vì, nhiệt độ nơi đó đã vượt qua cực hạn của loài người, nếu thật leo được lên thì lập tức sẽ bị đông thành người băng."

"Cái gì?" Những thứ này Tuần Hạo không thể nào không biết, tại sao còn tiếp tục tới? Coi như đến lúc đó nàng thật sống lại, vậy hănh đã biến thành người băng rồi còn có cái gì có thể nói là hạnh phúc.

"Chính là như thế."

"Đứa ngốc." Thẩm Tử An cắn môi một cái, trong đầu bắt đầu hiện lên những lời nói nhẹ nhàng trước kia tiểu thư Đồng nói với nàng, dạy nàng viết chữ, lại dạy nàng vẽ tranh.

Đã đến giữa sườn núi, Chính Vũ cảm thấy lồng ngực mình đều muốn đông lại. Hănh lại một lần nữa kéo Tuần Hạo nói: "Không cần lại tiếp tục leo lên, nếu không sẽ giá rét tổn thương."

Tuần Hạo hoàn toàn không để ý tới, nói: "Chỉ cần kiên trì một chút nữa." Hai mắt hănh đã đỏ rực, một đôi tay bởi vì leo núi mà bị mài hồng rồi, máu và nước tuyết trộn lẫn vào nhau đông thành trụ băng, dị thường đáng sợ.

Chính Vũ không muốn lại leo tiếp nữa, nói: "Nếu như người lại tiếp tục leo lên cũng đừng trách ta không khách khí."

"Nếu như người không muốn ta có chuyện, cũng không cần ngăn cản ta." Tuần Hạo ngay cả đầu cũng không quay lại, tiếp tục vịn băng bò lên trên.

Thẩm Tử An lại mắng một tiếng đứa ngốc, lại nghe Miêu nhi nói: "Sắp đến cực hạn rồi, ta xem hiện tại người không cách nào cảm thấy rét lạnh cho nên không có cái gì, nhưng là bọn hăn, chỉ sợ sẽ bị lạnh cóng đi!"

Thẩm Tử An không nhìn nổi, nói: "Thôi, để cho hăn trở về đi thôi!"

"Ta nói vô dụng, người nên rất rõ ràng." Miêu nhi khẽ cười nói.

Thẩm Tử An dậm chân ở trên không trung, nhưng lại không có biện pháp. Đột nhiên, nghe được Tuần Hạo a một tiếng, thế nhưng người đang rơi thẳng xuống. Chính Vũ muốn bắt lấy hăn, nhưng bởi vì đường núi băng trơn, lại không có bắt được.

Mắt thấy Tuần Hạo lăn xuống chân núi, Thẩm Tử An cảm giác lòng của mình đều bị giữ chặt trong cổ họng. Cũng may, trong núi có một chỗ nhô ra chặn lại Tuần Hạo đang rơi xuống, nhưng Thẩm Tử An lại nhìn thấy máu tươi từ cánh tay hăn chảy ra. Xem ra là bởi vì che chở thân thể của nàng, lúc lăn xuống bị khối băng quẹt làm bị thương.

Cần gì chứ? Nước mắt Thẩm Tử An không nghe sai khiến rớt xuống, nói: "Đứa ngốc."

Bay tới bên cạnh hăn muốn tra xét thương thế, nhưng Chính Vũ nhanh hơn nàng chạy tới. Kéo Tuần Hạo nói: "Người không sao chứ?"

Tuần Hạo nâng thân thể lên nói: "Không sao." Đột nhiên sau đó sờ sờ mặt của mình nói: "Mặt nạ có thể bị hư hại không?"

"Cũng bị thương thành như vậy, người còn quan tâm mặt nạ làm cái gì?"

"Người cũng không biết, thì ra là nàng không thích dung mạo thật của ta." Tuần Hạo cười khổ nói: "Nếu như mặt nạ hư hại, nàng càng sẽ không để ý đến ta nữa."

"Người. Thật là không có thuốc nào cứu được." Chính Vũ cũng không biết phải nói cái gì mới được, chỉ nhìn thấy Tuần Hạo cởi dây ra, sau đó nói: "Hình như không có đụng vào thân thể của nàng." Kiểm tra một chút quả nhiên không có, sau đó mới xé y phục cuốn vào cánh tay, lại vác thân thể Thẩm Tử An trên lưng, còn phải tiếp tục leo núi.

Chính Vũ kéo hẳn nói: "Người." Nói gì? Dù thế nào đi nữa hẳn nói cái gì vị này cũng sẽ không nghe. Đột nhiên, hẳn lấy tay trực tiếp đoạt lấy thân thể Thẩm Tử An nói: "Người tỉnh táo một chút, nàng đã chết. Toàn thân lạnh lẽo." Chính Vũ vừa nói vừa kỳ quái, nếu như nói người chết toàn thân lạnh lẽo, nhưng vì sao chưa từng xuất hiện hiện tượng co cứng đây?

(Bổ sung thêm cho bạn nào muốn biết: Hiện tượng co cứng tử thi là một giai đoạn sau cái chết khi các khớp xương trở nên cứng và khó dịch chuyển, nguyên nhân là do từng phần của các cơ bị co lại. Hiện tượng co cứng tử thi xảy ra sau khi chết 3 – 4 giờ và đạt cứng cực hạn sau 12 giờ rồi giảm dần đi. Sau 24 giờ tính từ thời điểm chết đạt xấp xỉ nhiệt độ phòng. Tùy thuộc nhiệt độ cũng như điều kiện khác, co cứng tử thi có dài đến xấp xỉ 72 giờ.)

Tuần Hạo thất kinh nói: "Mau trả lại nàng cho ta."

Chính Vũ nói: "Người theo ta xuống núi, ta lập tức trả nàng lại cho người."

"Người. Ta phải lên núi, chỉ như vậy mới có thể cứu nàng."

"Nhưng cứu được nàng, người cũng không sống được. Ta chưa bao giờ nghe qua, có người có thể leo đến đỉnh Vô Cực sơn."

"Ta nhất định sẽ leo được, ta nhất định phải cứu nàng. Cho dù chết, ta cũng muốn cho nàng hiểu, nàng đối với ta trọng yếu như thế nào."

Bây giờ Thẩm Tử An không nhìn nổi nữa, hai cái đại nam nhân cách thân thể của mình ở lưng chừng núi âm ỉ. Quan trọng nhất là, cái người Chính Vũ thể nhưng lại không chút nào thương tiếc nắm chặt thắt hông của nàng mà quát. Điều này làm cho nàng cảm giác, hình như chính mình mới là Tiểu Tam, mà bọn hăn mới đúng là một cặp chân chính.

Thẩm Tử An tức giận cái gì cũng không muốn, trong lúc bất chợt đến gần bọn họ nói: "Đừng tranh cãi nữa."

Sau đó thế giới an tĩnh, Thẩm Tử An đột nhiên cảm thấy một cơn gió lạnh thổi tới, đồng thời ngang hông cũng truyền tới đau rát.

Nàng trước kêu một tiếng: "Lạnh quá." Sau đó lại nói: "Thật là đau." Nói xong, bộp một tiếng nàng bị ném trên mặt đất. Không đợi nàng nổi giận, lại bị một người ôm thật chặt vào trong ngực, thiếu chút nữa hít vào không khí lạnh băng cũng mạnh mẽ bị đẩy ra.

Thẩm Tử An biết mình sống lại, nhưng nàng lại không có hối hận, có chỉ là một tia đau lòng và sầu não.

TÂN NƯƠNG MỚI GẢ

Dạ Tử Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tân Nương

Edior: tan_hye

Bị ôm thật lâu, nàng rốt cuộc nói: "Ta. Ta sắp lạnh cóng rồi."

Tuần Hạo hoàn toàn quên mất chuyện như này, vội vàng nói: "Được, chúng ta lập tức xuống núi." Sau đó dùng tư thế bế công chúa ôm Thẩm Tử An vừa bị Chính Vũ ném thành Mộc Đầu Nhân xuống núi, tốc độ này nhanh hơn lúc lên núi rất nhiều.

Trong lòng Thẩm Tử An hết sức ấm áp, mặc dù nàng rất lo lắng với cuộc sống sau này, nhưng nàng rất có lòng tin với người nam nhân bên cạnh này. Ít nhất, trên thế giới này nam nhân có thể vì mình mà chết đã rất ít ỏi rồi.

Cho tới khi Tuần Hạo ôm nàng vào một trong gian phòng của khách sạn, sau đó lại phân phó chuẩn bị nước nóng.

Cả người Thẩm Tử An bị ném vào trong nước nóng, hết sức thoải mái thở phào nhẹ nhõm, hai mắt nhắm hờ (mệt) nhìn thương thế trên người Tuần Hạo nói: "Thương thế của người, có muốn ta giúp người xử lý một chút hay không."

Tuần Hạo nói: "Thương? Ah, hình như là bị thương." Sau đó cười một tiếng nói: "Có thể, nhưng mà phải lau sạch trước đã."

Mặt Thẩm Tử An đỏ lên, nói: "Vây cùng nhau tắm đi." Hãn không sẽ chờ câu này chứ?

Quả nhiên, Tuần Hạo lập tức cởi y phục của chính mình rồi nhảy vào trong thùng. Thùng nước tắm nói lớn không lớn, nói nhỏ thật sự rất nhỏ. Hai thân thể cứ như vậy dính sát vào nhau, làm sao còn dám nói rét lạnh, nhất định chính là nhiệt độ sắp bị chưng chín.

Tuần Hạo rất chủ động, hãn càng thêm quý trọng với thê tử tưởng mất mà có lại.

"Trên người người có thương tích." Thẩm Tử An vốn là hi vọng hãn quý trọng thân thể của mình, chỉ tiếc so với thương thể kia Tuần Hạo càng muốn như thế nào làm cho nàng ngoan ngoãn nằm ở phía dưới.

Vì không muốn để cho người kia ở đây mà thương càng thêm thương, Thẩm Tử An thành thật phối hợp.

Mà bên ngoài, mới từ trên Tuyết Sơn xuống, Chính Vũ vốn là muốn tới tìm hỏi chân tướng. Chỉ tiếc mới vừa tìm được chỗ ở của hai người, lập tức nghe thấy âm thanh rên rỉ từ bên trong truyền đến. Mặt hãn đỏ bừng, hung hăng nắm chặt quả đấm một cái muốn dẹp người. Mới vừa còn phải sống phải chết lên núi, bây giờ lại ở đây làm cái loại chuyện này .

Hãn cũng không cách nào ở lại, chính mình cô lẻ loi đi tắm nước nóng vậy, một bên lại nghĩ, có phải mình cũng nên tìm một nữ tử tới nói chuyện yêu đương không?

Lại nói, ngày hôm sau Tuần Hạo cũng đã khôi phục phong thái của ngày xưa. Chỉ là, cũng không tháo mặt nạ xuống.

Chính Vũ thấy đôi phu thê này đi ra, thì nói: "Các người thật đúng là vội."

Mặt Thăm Tử An đỏ lên, Tuần Hạo lại cười lớn nói: "Đúng vậy, rất nhanh ta lại muốn đến Thăm gia lấy nàng vào cửa một lần."

Thăm Tử An ngần ra nói: "Tại sao?"

Tuần Hạo nói: "Đại Thiếu Gia ngày đó người gả tới vẫn còn ở trong viện bồi Nhị phu nhân ăn gạo, hiện tại ta đã trở về tự nhiên muốn tái giá một lần."

Trong lòng Thăm Tử An tràn đầy hạnh phúc nói: "Người tự tính toán."

Tuần Hạo vỗ vỗ Chính Vũ nói: "Nhớ tới uống rượu mừng."

Chính Vũ giật giật khóe miệng nói: "Đương nhiên là phải uống, chỉ là, ngày hôm qua các người là chuyện gì xảy ra?"

Tuần Hạo nói tiền nhân hậu quả (nguyên nhân kết quả, nói rõ từ đầu đến cuối) ra, mặc dù Chính Vũ nửa tin nửa ngờ, nhưng mà hẳn biết Tuần Hạo không phải người tùy tiện nói xằng nói bậy, hơn nữa bây giờ người có thể để cho hẳn nói xằng nói bậy cũng đã sống lại.

Chỉ là, đột nhiên hẳn tìm được một cơ hội trả thù, lập tức nói: "Người định mang theo mặt nạ cả đời sao?"

Tuần Hạo nói: "Không tồi, dù sao mọi người đều mang mặt nạ, bất quá mặt nạ của ta là thật mà thôi." Nói xong sờ mặt của mình một cái nói: "Hơn nữa rất mỏng cũng không phiền toái lắm." Nói xong cười một tiếng với Thăm Tử An.

Thăm Tử An nghĩ tới hoa si cô nương kia, cũng là cười một tiếng. Chỉ là nàng vẫn là đưa tay tới trước mặt Tuần Hạo kéo kéo nói: "Thôi, thật vất vả tìm được một tướng công như hoa như ngọc, người luôn mang theo mặt nạ vậy ta sao có thể khoe khoang với người nào được."

Khuôn mặt làm cho người ta ghen tỵ lộ ra, làm cho Chính Vũ ho nhẹ mấy tiếng, nói: "Mặc dù là từ nhỏ thường thấy, chỉ là dung mạo cái người này, ta cảm thấy vẫn là giấu đi thì tốt hơn."

Tuần Hạo cười khẽ, kéo Thẩm Tử An nói: "Cho dù người nói vậy, những thứ này đều không quan trọng."

Chính Vũ nghe được dứt khoát, nói: "Các người đã không sao, vậy thì ta đi đây."

Chính Vũ nói đi là đi, nhưng là đi điều động toàn bộ nhánh quân đội do Tuần Hạo điều khiển. Hắn trực tiếp đưa Thẩm Tử An về Thẩm gia, điều này làm cho mọi người trong Thẩm gia đều khẩn trương. Kết quả hắn nói rõ mục đích, lại để cho mọi người Thẩm gia vui mừng ra mặt. Cái này dĩ nhiên không bao gồm Thẩm Nguyệt Đan và đại phu nhân.

Thẩm Tử An gặp lại Tứ cô nương, nhào vào trong ngực nàng làm nũng. Nguyên nhân, gần đây đại khái bởi vì Miêu nhi phân cho nàng toàn bộ cái mạng này, cho nên hành động càng ngày càng dựa sát giống mèo.

Bây giờ bụng Tứ cô nương đã cực kì lồi ra rồi, bị nàng như vậy thì nói: "Ai yêu, người nhẹ chút, vị kia bên trong còn đang đá ta đau."

Thẩm Tử An áp lỗ tai nghe, nói: "Nhịp tim rất vững vàng, rất có lực, nhất định là một nam hài."

Tứ cô nương nói: "Người nghe được sao?"

"Ừ, nghe được." Trên mặt Thẩm Tử An tràn ngập hạnh phúc, nàng cảm thấy mình thật may là không có chọn rời đi.

Chỉ là, chỉ là được sống yên ổn vài ngày nữa, nàng lập tức sẽ bị đưa lên kiệu hoa lần nữa. Nàng không biết bên kia Tuần Hạo nói rõ với phụ mẫu như thế nào, tóm lại tất cả đều có hắn sắp xếp xong xuôi.

Chỉ là, cảm thấy cô gái nhỏ Thấm Nguyệt Đan kia những ngày qua oán niệm rất lớn, mỗi lần nhìn nàng, đều là xem thường. Dĩ nhiên đó là hành vi vọng trộm mà thôi, ngoài mặt vẫn là muội muội dài muội muội ngắn, vẫn nói lời tốt về Tuần Hạo, nói nàng vốn là người của hắn, chỉ là kém một bước.

Tứ cô nương nói, Thấm Nguyệt Đan cố ý định cũng gả đi, hơn nữa còn cho người đi hỏi ý tứ của công chúa. Kết quả công chúa không có nói cái gì, ngược lại bị Đại Thiếu Gia trực tiếp cự tuyệt. Cho nên các nàng muốn hạ chủ ý lên người Thấm Tử An bên này, thậm chí còn đi hỏi ý kiến Tứ cô nương.

Tứ cô nương tự nhiên biết Thấm Nguyệt Đan lòng dạ hẹp hòi, chỉ sợ nữ nhi bị tính kế, cho nên mặt ngoài đồng ý, nhưng ngầm lại không hỏi.

Ít nhất, nàng biết rằng rất nhiều người muốn tốt cho người ta nhưng thực sự không phải.

Chỉ là, lần này kiêu hoa lắc quá mạnh rồi, lắc mạnh hơn lần trước không biết bao nhiêu. Mặc dù lão công nhà mình đang ở bên ngoài, nhưng nàng vẫn cảm thấy hết sức khó chịu. Ôm ngực, có chút khó thở.

Năm thành cổ kiêu, nàng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng. Tuần Hạo cũng đang chú ý tình huống bên trong, vội ghé đầu hỏi "Tử An, thế nào?"

"Tức ngực."

Tuần Hạo vội vàng nói: "Dừng lại." Một tiếng này, đội ngũ rước dâu lập tức dừng lại. Hắc xuống ngựa vén rèm nói: "Tại sao lại như vậy, còn có chỗ nào khó chịu."

"Đầu choáng váng."

"Lập tức hạ trại, lại đi mời một đại phu tới đây." Tuần Hạo phân phó, sau đó dùng tay vỗ ngực cho Thẩm Tử An nói: "Khá hơn chút nào không?"

Thẩm Tử An rút rút, nhỏ giọng nói: "Ta chỉ cảm giác người đang chiếm tiện nghi của ta."

"Cũng đã là lão phu lão thê (vợ chồng già) còn để ý cái này?" Tuần Hạo khẽ mỉm cười, sau đó nhắc khăn voan đỏ của Thẩm Tử An ra, phát hiện sắc mặt nàng quả nhiên tái nhợt rất nhiều.

Từ sau lần trước, hắn vẫn luôn sợ. Trước khi kết hôn một đoạn thời gian hắn đều ở trong Thẩm gia, cho đến khi hôn lễ chuẩn bị bắt đầu mới trở về Tuần gia. Không ngờ, bây giờ lại không thoải mái, ngộ nhỡ. Hắn đè nén lo lắng trong lòng, trực tiếp ôm Thẩm Tử An vào trong lòng tính toán mọi khả năng.

Lúc này có ma ma đi vào nói: "Chung quanh đây chỉ tìm được một lão đại phu, không có nữ y quan, vậy nên làm như thế nào cho phải?"

Tuần Hạo nói: "Đến lúc nào rồi còn nói, nhanh mời người tiến vào."

Lão đại phu tiến vào, quả nhiên có đủ già rồi, cho nên Tuần Hạo nói: "Xin đại phu nhanh bắt mạch cho phu nhân, nàng có chút tức ngực, còn nói đầu choáng váng."

Thẩm Tử An rối rắm, cảm giác mình thật là giống đại tiểu thư không ra công tử không vào công tử, càng ngày càng mảnh mai rồi.

Lão đại phu đồng ý một tiếng, lập tức chẩn mạch cho Thẩm Tử An. Ước chừng qua có hơn mười phút, lúc Thẩm Tử An cảm giác mình sắp sửa ngủ, lão đại này phu trực tiếp ném ra một trái bom, phá tan cái ngáp được một nửa của Thẩm Tử An không biết là nên tiếp tục hay là kinh ngạc nữa, hay là giả bộ bình tĩnh.

"Bẩm lão gia, phu nhân là có hỉ mạch. Về phần đầu choáng váng tức ngực, có lẽ là nguyên nhân vô cùng mệt nhọc, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được." Nói xong vung bút lên, đang lúc mọi người kinh ngạc không thôi thì vẽ mặt bình tĩnh viết phương thuốc dưỡng thai sau đó thu tiền xem bệnh rồi đi.

Thẩm Tử An sờ sờ đầu của mình, nàng vốn là muốn sờ vào bụng, nhưng lại nghĩ bây giờ cũng chưa có gì, cho nên sửa lại tìm ra manh mối. Nhưng tay lại bị Tuần Hạo bắt được, ngăn ra nói: "Người muốn làm cái gì?"

Tuần Hạo mặt trắng trẻo nói: "Vậy phải làm sao bây giờ mới được?"

Thẩm Tử An nói: "Có thể làm sao, ai cho người. Hiện tại thì tốt lắm, ngày kết hôn có bảo bảo, còn không để mọi người cười nhạo." Dù sao bây giờ nàng cơ hồ là không có mặt mũi vào cửa Tuần gia.

Nhưng lại nghe Tuần Hạo nói: "Ta còn chưa có chuẩn bị tâm lý, tên cũng còn chưa có nghĩ ra."

Thẩm Tử An cơ hồ ngã từ trên giường nhỏ xuống, vị này thế nào đột nhiên nhảy thứ tự như vậy, đây là vừa mới có cũng không phải là sắp sinh, có quan hệ gì đến chuyện đặt tên.

Nàng liền an ủi: "Còn có mấy tháng nữa từ từ suy nghĩ."

Lúc này Tuần Hạo tỉnh táo lại nói: "Đúng vậy, chỉ là hiện tại chỉ có thể giản lược hôn sự rồi."

Thẩm Tử An bất đắc dĩ nói: "Giản lược thì giản lược đi, ta cũng không phải là chưa từng giản lược qua. Ngay cả lão công cũng có thể giản lược, đừng nói là quá trình."

Tuần Hạo lại cau mày nói: "Chỉ là vất vả người rồi."

Thẩm Tử An đột nhiên cảm thấy, nghi ngờ con nít không phải là nàng mà là Tuần Hạo, một hồi lo lắng cái này một hồi lo lắng cái đó. Nàng lập tức ngồi dậy nói: "Vậy rốt cuộc có kết hôn hay không."

"Kết." Lần này Tuần Hạo đáp lại rất sáng khoái.

"Vậy thì nhanh lên, đợi thêm nữa bụng cũng lớn rồi." Thẩm Tử An nhìn trời nói.

Tuần Hạo cười nói: "Cũng đúng." Sau đó ôm lấy Thẩm Tử An nói: "Chỉ cần nhẫn nại một lát nữa là đến kinh thành rồi, đến lúc đó người chính là tân nương của ta rồi. Hơn nữa, còn là mua một tặng một, thật là có lời." Nói xong đỡ người lên cổ kiệu.

Đoạn đường này diễn tấu sáo và trống, Thẩm Tử An lại bị đưa vào Tuần gia, làm lần thứ hai tân nương!